

ร่างบางก้าวออกจากออฟฟิศด้วยสีหน้ายุ่งเหยิง หลังจากเลิกงาน เธอได้รับโทรศัพท์จากโรคจิตที่ไหนก็ไม่รู้โทร. รบกวน เสียงนั้นมันเป็นเสียงหัวเราะหึๆ ฟังแล้วขนลุก มันทำแบบนี้มาตลอดสัปดาห์จนเธออดหวาดระแวงไม่ได้ว่ากำลังถูกพวกโรคจิตคุกคาม

พรางฝน สุรรัตนภาติ ลูกสาวคนเดียวของคุณหญิงนาตยา กับคุณพันลพ สุรรัตนภาติ และมีพี่ชายอีกคนแต่ออกเรือนแต่งงานไปแล้ว ด้วยนามสกุลทำให้เจ้าตัวเยอหยิ่งจองหองในสายเลือด ทั้งที่ตอนนั้นบอกได้เลยว่าความร้ายว่ยที่ฉาบเอาไว้มันคือความจอมปลอมมลวงโลก บ้านของเธอกำลังประสบปัญหาถึงแตก!

ใช่ค่ะ อ่านไม่ผิด ถึงแตก แตกจริงๆ แตกมาเป็นปีแล้ว วงในพอรู้กันบ้างแต่ไม่ได้กว้างขวางนัก อาจจะเป็นเพราะบาร์มีผีบรรพบุรุษก็เป็นได้ช่วยทำให้ไม่เป็นข่าว หนังสือทั้งหมดนี้พรางฝนไม่ได้เป็นคนก่อ แต่มันเกิดมาจากภาวะเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ ทำให้กิจการโรงงานอะไหล่รถยนต์ของครอบครัวมีปัญหา มันสะสมกลายเป็นเรื่องจริง เต็มเท่าไรก็ไม่เต็ม หากยังบริหารกัน

แบบนี้ต่อไปคงยุ่ง สิ่งที่ต้องการคือเม็ดเงินลงทุนเพื่อสานต่อและพัฒนาให้ดีขึ้น หากพี่ชายของเธอก็กู้เงินเต็มจำนวนจนเครดิตติดลบไปแล้วเพราะการชำระหนี้ที่ไม่ตรงตามสัญญา

“คุณฝนกลับแล้วหรือคะ”

“ค่ะ เลิกงานแล้ว ถ้ามีเอกสารอะไรไว้พรุ่งนี้แล้วกันนะคะ”

ไม่ได้เห็นหรือก แต่ปัญหามันรุนแรงแล้ว และอีกหนึ่งปัญหาคือเธอกำลังจะปิดมือถือหนี้ครบคร่าว ด้วยรู้ดีเย็นนี้คุณพ่อคุณแม่ต้องการให้เธอไปรับประทานด้วย กินข้าวกับหม่อมอะไรสักอย่าง อ้อ ใช่ หม่อมยอดชายเขานักเรียนนอก แต่เท่าที่รู้เขาเป็นพวกระเบียบจัด เรื่องมากและเลือกมาก เขาบอกมาว่าพอใจเธอและยื่นข้อเสนอให้พอกับแม่ ว่าหากเธอแต่งงานกับเขา เขาจะดำเนินการเรื่องเงินทุนตามประสงค์ของพวกเขา

เหอะ ทุเรศสิ้นดี เขาเห็นเธอเป็นผู้หญิงชายตัวหรือไง ต่อให้ต้องถึงแตกจนเหลือแต่ตัว คนอย่างพรางฝนก็ไม่มีทางแต่งงานเพราะถูกบังคับหรือแต่งงานเพราะธุรกิจ เธอเป็นคนรุ่นใหม่ ถ้าต้องลงหลักปักฐานกับใครสักคน คนคนนั้นต้องเป็นผู้ชายที่เธอรัก และเขาก็รักเธอ

“แต่เออ...”

“ทำไมคะ คุณพ่อคุณแม่สั่งอะไรไว้ใช่ไหม”

“แหม น้องฝนละก็” วิภาเป็นเลขาฯ ของพรางฝน ทำงานด้วยกันมาสามปี ตอนนั้นเจ้านายสาวก็อายุยี่สิบหกแล้ว ความสวยไม่ต้องพูดถึง สวยโดยไม่ต้องพึ่งมิดทมมอ ผิวขาวเหมือนหิมะแบบไม่ต้องอาศัยกลูต้า

“พี่วิคะ ฝนจะไม่ไปไหน แต่จะกลับคอนโดฯ” เธอแยกมาอยู่คอนโดฯ เพราะใกล้ออฟฟิศ และเมื่อน้ำยากับค่าพูดเดิมนๆ ดอกย้าเข้าหูเกี่ยวกับคนที่พวกท่านหมายตาไว้เป็นคู่ครอง

“คุณท่านทั้งสองต้องว่าพี่แน่ๆ เลยค่ะ”

“พี่ไม่ต้องห่วงค่ะ ท่านทำอะไรไม่ได้หรอก คนที่ขัดคำสั่งคือฝนเอง” เรื่องอะไรจะไปเจอหม่อมมสุระระเบียบนั้น ยอดชาย เหอะๆ คิดอย่างไรที่จะ

ให้เธอแต่งงานกับคนแบบนั้น ดูอย่างไรไลฟ์สไตล์ก็ไม่เหมือนกัน และคงต้องหัวทกกันชีวิตออกงานสังคมจนไม่เป็นตัวของตัวเอง เธอรู้ว่าไอ้หมอนั้นมันเจ้าชู้ขนาดไหน อยากจะแต่งงานด้วยก็เพราะความเหมาะสม ความเป็นผู้ดีเก่าของครอบครัวเธอ

“คุณฝนจะไม่ลองไปหน่อยหรือคะ พลادنัดมาหลายครั้งแล้ว”

“ฝนไม่...”

“ลูกฝน เลิกงานแล้วใช่ไหมลูก” เสียงเปิดประตูลิฟต์ดังขึ้นพร้อมๆ กับร่างสูงโปร่งของมารดาที่ยังคงดูแลสุขภาพตัวเองเป็นอย่างดี แต่ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้น

“คุณแม่”

“จ๊ะ แม่เอง รู้ใช่ไหมวันนี้มีนัดกัน” สายตาของท่านวาววับมาก เหมือนจะรู้ทันที และท่านมองมาประหนึ่งจะบอกว่าย่างไรวันนี้ก็ไม่รอด

“คุณแม่คะ ฝนอยากกลับไปพักผ่อนค่ะ”

“แต่ลูกต้องรักษาคำพูด ไปรับประทานอาหารกับคุณชายแค่นี้เองนะลูก” หม่อมหลวงยอดชาย หรือที่ใครๆ รู้จักและเรียกว่าคุณชายยอดนั้น เพลย์บอยขนาดไหนพวกท่านก็ยังพยายามจะยัดเยียด มันเลยจะตายไปปากอิมเม็มแน่น ผ่อนลมหายใจหลายครั้งก็ไม่ช่วยอะไร รู้สึกหงุดหงิดบอกไม่ถูก

“ฝนทราบนะค่ะว่าคุณพ่อคุณแม่พยายามจับฝนใส่พานให้ไอ้คุณชายบ้างมานั่น”

“พูดอะไรออกมา เดียวก็ไปถึงหูคุณชายหรอก ท่านจะไม่พอใจเอา” เสียงของคุณหญิงนาตยาปราชิตาสาว ส่งสายตาดูๆ มาให้ แต่คนอย่างพรางฝนสนใจก็หาไม่ เธอมีสีหน้าเหนื่อยหน่ายสุดๆ ลงทุนมาตามดักกรถึงออฟฟิศ ต่อให้ไม่อยากไปก็คงต้องไปแล้วละ หนีไม่พ้นแล้วนี่

“ครอบครัวเราต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรือคะ”

“ลูกฝน ลูกคือความหวังเดียวของครอบครัวเลยนะ”

“แต่ผมไม่มีทางแต่งงานกับไอ้คุณชายบ้ากามนั้นหรอก” ดวงตากลมโตเน่าแฉะจนคนเป็นแม่อ่อนใจ บังคับมากเกรงลูกสาวจะเตลิด เพราะท่านเองก็ตามใจมาแต่เด็ก จะมาหักหาญบังคับกันตอนโตมันยาก ก็ได้แต่ยกอ้างเหตุผลความจำเป็นที่ต้องทำแบบนี้ หวังว่าลูกจะเข้าใจ

“แม่ขอร้องลูก นะ ไปกินข้าวกับคุณชายหน่อย แค่สองชั่วโมงเอง” สีหน้าขอร้องของมารดาทำให้เธอต้องถอนหายใจ สุดท้ายพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้

“ที่ไหนคะ” ปฏิเสธไปก็เท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียคุณแม่ก็คงรีบร้อนให้ไปจนได้ ถือว่าครั้งนี้จะทำให้ท่านก็แล้วกัน เธอเองไม่ยอมกอดคอกอดให้อีกฝ่ายมาว่าลับหลังเอาได้ว่าไร้ความรับผิดชอบ

“ร้านอาหารริมแม่น้ำเจ้าพระยาจ๊ะ” ท่านยิ้มดีใจเหมือนเด็กที่ได้ของเล่นถูกใจ แต่พรางฝนนี้ลือยากกริตรี่องให้ตั้งก้องระบายนความโมโหออกมาเป็นภาษาต่างดาว

พ็นมาหลายวันแล้ว ร่างสูงใหญ่ยังได้รับรายงานความเป็นไปของเป้าหมาย ถึงกับส่งคนของตัวเองตามติดดูพฤติกรรม และแน่นอนเขาสืบประวัติของเธอมาหมดแล้วในระยะเวลาอันสั้น ได้ความกระจ่างแจ้งรู้ทุกซอกทุกมุมของครอบครัวเธอ โดยเฉพาะประวัติส่วนตัวของเธอและฐานะทางการเงินที่เรียกได้ว่าอยู่ในขั้นวิกฤต!

ดิวอี้ พาร์คเกอร์ วายร้ายมาเพี้ยที่ใครๆ ต่างเกรงขาม เขาเป็นลูกผสมระหว่างไทย-อเมริกัน ตอนนี้เขาลงทุนกับนักธุรกิจในเมืองไทย เพื่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมสำหรับผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ที่ประชุมสรุปว่าที่นั่นเหมาะสมที่สุดเพราะมีท่าเรือและค่าเช่าไม่ได้แพงมากนัก แรงงานก็ค่อนข้างเยอะ ทั้งคนไทยเองและประเทศเพื่อนบ้าน ทุกอย่างเป็นรูปเป็นร่าง เขาจึงเดินทางมาที่นี้บ่อย ไหนจะเพื่อนรักอย่างรามอสที่ก็เข้ามาลงทุนด้วย ทั้งโรงงานและธุรกิจโรงแรม อย่างที่รู้พวกเขาเป็นชาวต่างชาติไม่อาจถือหุ้น

ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ จึงเข้าถือหุ้นธุรกิจหลายตัว

ทุกคนคงแปลกใจว่าทำไมตอนนี้ขายร้ายอย่างเขาจึงนั่งยิ้มไม่หุบ นั่นเพราะมันได้เวลาปรากฏตัวแล้วอย่างไรละ หลังจากทำตัวเป็นเงาตามติด ให้ผู้หญิงคนนั้นสงสัยเล่นมาตลอดเจ็ดวัน เรื่องที่เธอคิดว่ามันจบ แท้จริงแล้วทุกอย่างมันเพิ่งเริ่มต้น และยังอีกยาวไกล

“ไปร้านอาหารริมแม่น้ำเจ้าพระยา” เขาพับโน้ตบุ๊กแล้วหันไปสั่งมือขวา อย่างไอรอนที่รีบโค้งคำนับรับคำสั่งอย่างรู้หน้าที่โดยไม่ต้องบอกซ้ำ

“ผมเตรียมรถไว้รอแล้วครับ”

“โอเค” คนพูดตอบยิ้มๆ มีความสุขกับสิ่งที่กำลังทำ อยากรู้จริงๆ ยายผู้หญิงอวดดีแก่นแก้วจะทำตัวอย่างไรเมื่อได้พบหน้าเขา หรือบางทีหล่อนอาจจำเขาไม่ได้

“จะเปิดตัวแล้วหรือครับ”

“ไอรอน แก่รู้มาก” แล้วก็หัวเราะ ไม่ได้โกรธเคืองอะไรหรอก อย่างที่รู้ๆ เขาเป็นวายร้ายอารมณ์ดี แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีเมื่อไรก็ร้ายเมื่อนั้น ร้ายชนิดที่ว่าการตัดปัญหาที่ง่ายสุดก็คือการทำให้มันผู้นั้นเจ็บตัว จะด้วยวิธีไหนนั้นก็หลากหลาย และโรครจิตเสียจนบางที่หลายๆ คนบอกว่าเขาเป็นประเภทชาติสนิม

แต่มันน่าแปลกนะว่าไหม ช่วงนี้ขายร้ายมาเพียงพ่วงตำแหน่งเพลย์บอยไปด้วยกลับรู้สึกสนใจ ไซ้ เขาตอกย้ำเตือนตัวเองว่าสนใจ ไม่ได้รู้สึกอะไรไปมากกว่านั้น เพียงแต่เขาไม่เคยถูกผู้หญิงคนไหนเหมาก่อนในชีวิต และเพราะเจ้าหล่อนไม่แคร์หรือแยะ แล วายร้ายก็เลยหัวร้อนจนเรียกว่ารับไม่ได้

เขาจะทำไมไม่ใส่ใจ แก่ลึงลิมหรือตัดออกจากวงโคจรของสมองและชีวิต หากไม่รู้ทำไมส่วนลึกในหัวใจกลับสั่งการให้เขากระทำตรงกันข้าม วันนี้แหละเขาจะเผยตัวลึกลับที่ ถ้ามว่าตื่นแต่ใหม่ ก็ไม่หอรอก เขาผ่านผู้หญิงมาเยอะ แต่ไม่เคยมีใครหยุดเขาได้ และช่วงนี้เขาก็เพลลาๆ เรื่องบนเตียงลง เพราะงานที่ค่อนข้างยุ่ง บินไปมาระหว่างเมืองไทย ยุโรป และอเมริกา ชีวิต

แทบไม่ได้อยู่กับที่ มันจึงยากที่จะคบใครจริงจัง

“ตอนนี้เหมือนคุณรามอสจะมีเรื่องนะครับ”

“หมายถึง...”

“ที่เชียงใหม่ครับ”

“อ้อ คิดว่าเพื่อนฉันคงจัดการได้ เห็นมันน่าจะทำโปรเจกต์ที่เชียงใหม่ โครงการนี้ถูกพับเก็บไปเมื่อปีก่อน ครั้งนี้คงได้เวลาหยิบมาจัดการ”

“แต่เจ้าถิ่นก็ค่อนข้างแข็งแกร่งอยู่เหมือนกันนะครับ” ไอรอนออกความเห็น เพราะเจ้าถิ่นก็คงไม่ยากให้ชาวต่างชาติไปได้ดิบได้ดีบนพื้นที่ของตัวเอง ยกเว้นว่าคุณรามอสแข็งแกร่งพอ

“ไม่เกินฝีมือของรามอสมันหรอก”

“ผมก็ว่าอย่างนั้นครับ”

“งั้นเราไปกันเถอะ เตี่ยวรตติ” ข้อเสียของเมืองหลวงนี้คือรถที่โคตรจะติดในเวลาเร่งด่วนช่วงเช้ากับช่วงเย็น ขนาดว่ามีทางด่วนก็ยังติด แต่มันก็ยิ่งดีกว่าไม่มีเลย ชายหนุ่มออกจากห้องทำงาน ส่งยิ้มให้กับพนักงานสาวๆ ที่พากันมองมาด้วยสายตาหยาดยิ้มชวนฝัน

เป็นเรื่องชินชากับสายตาเพศตรงข้าม ดีรอยส์ไม่ได้หลงตัวเอง แต่เขาหน้าตาดีมาแต่เกิด ยิ่งโตก็ยิ่งหล่อ จึงไม่ต้องแปลกใจหากเขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเคยนอนกับผู้หญิงคนไหนบ้าง ยกเว้นคนล่าสุดที่กำลังทำให้เขากระวนกระวายหัวใจเหมือนไอบ้ากำลังเจอของเล่นถูกใจ

วายร้ายไม่อาจให้คำนิยามความรู้สึกยามนี้ของตัวเองว่ามันเป็นแบบไหน แต่รู้ว่าเขาอยากตามติดชีวิตเธอ อยากแก้มอง อยากอยู่ใกล้ อยากกำราบ และอยากเอาชนะ ให้เธอได้รู้ว่าอย่างนี้อาจมาทำตัวอวดดีกับวายร้ายมาเฟีย เขาไม่ใช่คนใจดีนักหรอก อยากให้รู้ไว้

พอถึงหน้าตึก แอสตันมาร์ตินที่ส่งตรงมาจากอเมริกาก็ถูกขับเคลื่อนออกไป เขาเดินทางมาบ่อยๆ จึงให้เอารถยนต์ของตัวเองมาไว้หลายคันแล้วตอนนี้เขาก็เป็นการพักโรงแรมจึงตัดสินใจซื้อคอนโดฯ ส่วนตัวไว้แบบ

ยกขึ้นเพื่อสะดวกในการพักผ่อน และเพื่อไว้สำหรับผู้ติดตาม สนนราคาไม่ใช่
ถูกๆ แต่บอกเลยว่าชั้นหน้าแข้งของวายเป็นเรื่อง

พรางฝนไม่ใช่ผู้หญิงสวยหวาน แต่เธอเป็นสาวเปรี้ยวเซ็ดฟันที่รู้จัก
กาลเทศะ และตอนนี้ก็ต้องมานั่งปั้นหน้ายิ้มแย้มทั้งที่ความจริงเซ็งหนักมาก
เธอมาในชุดเดรสแขนกุดตัวใน กระโปรงสั้นเหนือเข่าของแบรนด์ดัง ทับด้วย
เสื้อคลุมสีน้ำตาลอ่อน ทำให้อยู่ในลุคสาวทำงานมาดมั่น

“สวัสดีค่ะคุณชาย”

“สวัสดีครับน้องฝน”

เจ้าของร่างสูงผิวนขาวในชุดสูทเต็มยศลุกขึ้นรับไหว้ พลางผายมือให้
เธอนั่งอย่างสุภาพบุรุษ ดวงตาคู่คมวาววับสื่อความหมาย ประกายตา
มีความพอใจที่วันนี้ั้นตรงระหว่างกันไม่เป็นหมัน ด้วยหลายครั้งคุณแม่นัด
เขาให้มาพบเธอ แต่เธอก็บ่ายเบี่ยงยกเรื่องงานมาเป็นข้ออ้างตลอด

“คุณชายมารอนานหรือยังคะ”

“พี่ชายเพิ่งมาค่ะ” โอ๊ยๆ มาดมาดะ น้อยากจะอาเจียนทั้งที่ยังไม่มี
อะไรตกถึงท้อง ยอมรับว่าเขาหล่อ แต่เชื่อไหมคนแบบนี้หล่ออันตราย
สายตาของเขาก็เหมือนกัน มันดูลึกกลับเหมือนมีอะไรแอบแฝง มันไม่ใช่
สายตาดูอ่อนโยนแบบจริงๆ เหมือนคนสวมหน้ากาก

“ว่าแต่น้องฝนอยากกินอะไรคะ พี่จะได้สั่งถูก”

“แล้วแต่คุณชายเลยคะ”

“ความจริงพี่อยากให้น้องฝนเรียกว่าพี่มากกว่านะคะ เราจะได้มีความ
สนิทสนมกันมากขึ้น พอถึงวันแต่งงานจะได้ไม่เคอะเขิน” เอะ ถามหา
ความเขินนี่เขาคิดดีแล้วใช้ใหม่ คนตรงหน้าไม่สามารถทำให้เธอตกอยู่ใน
อาการนั้นได้เลย ไม่รู้สิ จิตใจของเธอมันสัมผัสถึงการแสดงออกของ
คนตรงหน้าว่าทุกอย่างมันดูปลอม!

“น่ารักจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ” ลอบเบาะปากในใจ เพราะแสดงออกไปจะไม่เหมาะสม
อย่างน้อยก็เกียรติบรรยากาศดีๆ ริมแม่น้ำเจ้าพระยาแล้วกัน

“งั้นพี่สั่งนะคะ”

พรางฝนพยักหน้าน้อยๆ ฝันความเป็นตัวเอง ไม่ได้อึ้งขงชอบกับ
รอยยิ้มหวานชวนเลี่ยนของอีกฝ่าย เขาเอาแต่จ้องเธอแล้วก็มองจนแทบ
ทะลุเสื้อผ้า ถึงไม่ได้ใจแจ้ง แต่สายข่าวของเธออย่างน้ำค้างซึ่งทำงานอยู่
ทีวีช่องหนึ่งและอยู่ฝ่ายบันเทิงบอกมาว่าหม่อมหลวงยอดชายนั้นเป็นคน
ชาติสัมพันธ์มากมาย แถมยังใช้ผู้หญิงเปลืองเสียด้วย แต่ก็ไม่มีใครรู้ความจริง
นักหรอกนะ ข่าวถูกปิดด้วยเม็ดเงิน

“วันนี้ทำงานเหนื่อยไหมคะ”

“ไม่ค่ะ ฝนชินแล้ว ทำงานมันก็ต้องยุ่งบ้าง”

“พี่ส่งสารน้องฝนจังเลยคะ ถ้าแต่งงานกันพี่จะไม่ให้น้องฝนต้อง
ลำบากเลย” เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้ ดวงต่ายังกวาดมองเธออย่างสำรวจ
เขายิ้มบางๆ ส่งให้บ่อยหน เธอยิ้มตอบตามมารยาท ความจริงก็เจอกัน
ตามงานบ่อยๆ แต่เธอไม่อยากจะสูงส่ง คนประเภทนี้น่ากลัว

“ฝนยังไม่กล้าคิดไปไกลขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“แต่พี่คิดแล้วนะคะ พี่อยากได้น้องฝนมาเป็นแม่ของลูกๆ พี่”

“คุณชาย เอ่อ...อย่าเพิ่งคิดอะไรเลยคะ เรื่องยังอีกไกล ฝนเองก็ยังไม่คิดเรื่องนี้”

“งั้นก็คิดเสียนะคะ เพราะดูท่าผู้ใหญ่ของเราสองคนจะอยากให้เรา
แต่งงานกัน และมันอาจเกิดขึ้นเร็วๆ นี้” หม่อมหลวงยอดชายยิ้ม น้ำเสียง
เนิบๆ แต่เหมือนเป็นการบีบบังคับกลางๆ สายตาของเขาเองก็เพ่งเข้มจัด
เฮ้อ นี่ถ้าไม่มีศถาบรรดาศักดิ์ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เธอคงกำลังคิดว่าคุย
กับไอ้บ้ากามที่โหด เขามองจนแทบจะกลืนกินเสียขนาดนั้น

“คุณชายอย่ามั่นใจเกินไปสิคะ อะไรๆ บนโลกใบนี้ไม่แน่นอนหรอก
ค่ะ”

“รู้สึกดีกับน้องฝนจริงๆ นะครับ เราสองคนใครๆ ก็บอกว่าเหมาะสมกัน”

เหมาะสมกับผีนะลิ ใครจะอยากแต่งงานกับคนที่ไม่รัก ใครจะอยากใช้ชีวิตกับคนที่มีข่าวลือลือว่าเขามันชาติสนม แค่คิดก็ขนลุก แม่กับพ่อไม่รู้จักอะไรอยู่ พี่ชายคนเดียวก็แทบไม่ช่วยอะไรเลย แฮ่ กลายเป็นทุกอย่างมาตกหนักที่เธอทั้งที่ไม่ได้เป็นคนก่อเรื่องสักนิด ธุรกิจรุ่งได้มันก็ร่วงได้เราก็แค่ยอมรับมัน พ่อกับแมื่อยึดติดกับหน้าตาและชื่อเสียงเกินไปจนกลายเป็นคนจมไม่ลง

“อาหารมาแล้ว กินนะคะ”

“ครับ”

แววตาของหม่อมหลวงยังจับจ้องทุกอิริยาบถ ลอบกลืนน้ำลายควบคุมตัวเองหลายครั้งไม่ให้เห็นอาการมากไปทั้งที่ความจริงอยากจะจับผู้หญิงตรงหน้ากัดเหลือเกิน แต่ด้วยฐานะทางสังคมของเธอ แมต่อนั้นแทบเหลือแต่เปลือก หากนามสกุลคือไบเบิกทาง ธุรกิจของครอบครัวหล่อนยังต่อยอดได้อีกเยอะหากบริหารจัดการดีๆ เขาเองก็อยากให้เธอมาเป็นแม่ของลูก อย่างน้อยดีกว่าพวกดารานางแบบที่มีดีแค่ชื่อเสียง และแม่ของเขาก็ชอบเธอ

“กินเยอะๆ นะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เล่นตักกับข้าวมากองรวมกันในจานแบบนี้ใครจะไปกินทัน แฮ่ คุณชายจะเวอร์ไปไหนเนีย ทำอย่างกับคู่รักหวานปานกลืนหิ้งที่ห่างไกลความรู้สึกนั้นไปหลายซุ่ม

บรรยากาศสุดแสนน่าเบื่อ อยากให้ผ่านพ้นช่วงเวลาเหมือนถูกขั้ตดาวนี้ชีวิตนี้ไปเร็วๆ ถ้าแม่ไม่บังคับอย่าคิดว่าเธอจะมา แล้วคนตรงหน้าคืออะไร จ้องอยู่นั้นแหละ นี่กินเธอได้คงจับกลืนลงท้องไปแล้วกระมัง เป็นสายตาที่ไม่ได้ทำให้เคลิบเคลิ้มเขินอาย แต่เป็นสายตาจาบจ้วงน่ารังเกียจ เขารู้ว่าเธอไม่พอใจแต่ก็เลือกมองด้วยสายตาแบบนั้น ประมาธว่าพอใจ

“คุณชายไม่มีคนรักหรือคะ”

“ไม่มีค่ะ พี่ไม่มี แล้วตอนนี้คนที่พี่สนใจคือน้องฝน”

“แต่ฝนคิดว่าเราไม่เหมาะสมกัน ฝนยังอยากมีอิสระด้วย”

“งั้นเธอคะ แต่พ่อแม่ของเราเห็นดีเห็นงามด้วย พี่เองก็ยินดี หาก
การแต่งงานของเราจะช่วยเคลียร์ภาระหลายๆ อย่างของครอบครัวน้องฝน”
ให้ตายดับ ให้อัยคุณชายบ้านที่กำลังสร้างความกดดันและคุกคามเธอในตัว
ดวงตาสีหน้าของเขามันบอกว่าต้องการเอาชนะ

“คุณชายหมายความว่าไงคะ”

“ตามที่พี่บอกเลยคะ”

“เราไม่ได้สนิทกัน มัน...”

“ไว้พรุ่งนี้พี่จะไปรับที่ออฟฟิศนะคะ เวะกินข้าวด้วยกันอีก พรุ่งนี้
พี่อยากพาไปร้านอื่น” ไม่ได้ตกปากรับคำ แต่เขากำลังจะสื่อว่าเธอไม่มีสิทธิ์
ปฏิเสธ คนไม่ยอมใครแบบพรางฝนต้องสูดลมหายใจเข้าปอด พลังเส
ดวงตาไปทางอื่นเพราะไม่ยอมมองคนตรงหน้า แล้วดวงตาของเธอก็ไป
สบเข้ากับดวงตาสีฟ้า!

พี่หญิงอวดดีคนนั้นเห็นแล้ว ดวงตาเจ้าหล่อนเบิกกว้างเล็กน้อย
ก่อนรีบปรับให้เป็นปกติ ใบหน้าเนียนสวยใสออกอาการไม่พอใจเป็นอย่าง
มาก คงเพราะเรื่องที่เกิดระหว่างกันไม่น่าประทับใจ แต่สำหรับตริอยส์มัน
แตกต่าง แตกต่างจนเขาต้องตั้งต้นต้นมาเพื่อแสดงตัว ว่าตลอดระยะเวลา
หนึ่งเดือนที่ผ่านมามันคืออะไร

“เธอเห็นแล้วครับ”

ไออรอนนั่งอยู่กับเขาด้วย พวกเขาสั่งอาหารง่ายๆ พร้อมจิบบรันดี
ฟังเพลงเพราะๆ ในร้านคนยังไม่มากเพราะเพิ่งห่มเศษและเป็นวันธรรมดา
ยอมรับว่าบรรยากาศดีทีเดียว

“คงตกใจ”

“เป็นผมก็ตกใจครับ” ไอรอนเอ่ยยิ้มๆ ไม่คิดว่าผู้หญิงที่เจ้านายหิว
เข้าโรงแรมในคืนนั้นจะทำให้เจ้านายเป็นไปได้ขนาดนี้

“อยากอวดดีกับฉันก่อน เดี่ยวได้รู้ว่าตามติดแบบเจ้ากรรมนายเวร
มันเป็นยังไง”

ว้ายร้ายหัวเราะหึๆ พलगยกแก้วเครื่องดื่มจรดปาก ยกคิ้วให้
คนตัวเล็กที่ยังจ้องเขม็งมาทางนี้ หัวคิ้วเจ้าหล่อนขมวดมุ่นเหมือนขบคิด
บางอย่าง มองแล้วตลกดีเหมือนกัน

ว้ายร้ายส่งคำพูดทางปากแต่ไม่ได้เปล่งเสียงออกมาว่าคิดถึง เจ้าหล่อน
เม้มปาก แล้วสะบัดหน้าหันไปทางอื่นอีกรอบ แต่ให้ตายดับ ดิรยอลส์ไม่ชอบ
เลยวะ ไม่ชอบไอ้หน้าไทยนั้นที่มันตักอาหารให้อย่างเอาอกเอาใจ ตอนนั้น
เขากำลังให้คนตามสืบประวัติไอ้หมอนี้แบบละเอียด รู้เขารู้เรา รบลิบครั้ง
ก็ชนะลิบครั้ง เขาต้องการหาจุดอ่อนของคนทั้งสอง เพื่อที่เขาจะได้เป็นคน
ทำให้เกมครั้งนี้มันโอเวอร์

6 ไร่ไม่ได้ตาผาดูใช้ใหม่ เฟ่งแล้วเฟ่งอีก อะไรหลายๆ อย่างยืนยันว่า
ไอ้ผู้ชายเจ้าของดวงตาสีฟ้าที่หนึ่งทแยงมุมไปทางขวามือถัดไปสองโต๊ะคือ
ผู้ชายในคืนนั้น คืนที่เกิดเหตุวิบัติสุดในชีวิตของพรางฝน คำคืนที่ตีกริ
นำมาผลัดกันให้เธอกล้าจะทำอะไรบ้าๆ ลงไปโดยไร้การยับยั้งซึ่งใจ

เกือบเดือนแล้วที่เธอพยายามบอกตัวเองให้ลืม และใช้ มันเหมือนจะ
ลืม หากพอวันนี้ได้เจออีกครั้ง พรางฝนกลับรู้สึกว่าการที่พยายามก่อนหน้านี้
ไร้ผล โลกไม่น่าจะกลม จำได้ว่าตอนเช้าเธอตื่นมาก็ไม่มีอะไรต้องจดจำ เรา
ต่างพอใจต่อวันในดัสแตนด์ที่เกิดขึ้นและจบลงแบบไม่มีการสานต่อใดๆ
ชีวิตต้องเดินหน้า ทุกนาที่มีค่าเกินกว่าจะมานั่งร้องไห้ฟูมฟายต่อสิ่งที่
หวงแหน โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง

“น้องฝนเป็นอะไรคะ”

“ปะ เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร”

“แต่เหมือนน้องฝนเหม่อๆ เหมือนคิดอะไรอยู่” คนช่างสังเกตเอ่ยปากถาม ด้วยเขาก็จับตามองหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตา ยังคิดเลยว่าหากได้ร่วมเรียงเคียงหมอนเขาจะถนอมเธอให้มาก ให้สมกับเป็นเมียออกหน้าออกตา มีไว้ประดับชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ส่วนผู้หญิงคนอื่นๆ ก็ต้องอยู่อย่างเข้าใจไม่ล้ำเส้น อย่างที่รู้ หากคนอย่างคุณชายยอดชายเบื่อหน่ายขึ้นมา พวกหล่อนก็จะไม่ได้เป็นเมียเก็บอีกต่อไป

“ไม่มีจริงๆ ค่ะคุณชาย”

“โอเคค่ะ ไม่มีก็ไม่มี”

มันวันช่วยอะไรของพรางฝนกันเนี่ย เธออยากจะลุกจากโต๊ะ เพราะพอเหลือบมองไปอีกด้าน ฝ่ายนั้นก็จ้องมาไม่วางตา และเกลียดสุดๆ ก็ตรงรอยยิ้มร้ายกาจจุดขึ้นบนมุมปากอย่างยียวนกวนประสาท มันหมายความว่าอย่างไร ไฉ่หมอนี้กำลังทำลายความหงุดหงิดของเธอ

“คุณชายกินเยอะๆ นะคะ”

“ครับผม ต้องกินเยอะๆ อยู่แล้ว เพราะพี่เจริญหูเจริญตามาก พรุ้งนี้มาอีกนะครับ”

“อะ เอ่อ ฝนมีประชุมบ่อย อาจลากยาวจนถึงเย็นจนคำ อยาดีกว่านะคะ ไว้วันอื่นเถอะ” ทาทางออกเสียงหวาน เพื่อความสมจริงแบบละมุนละม่อม

คนตรงหน้าส่งยิ้มมาให้ หากในใจออกอาการหงุดหงิด เพราะคนอย่างยอดชายไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าขัดใจ ยกเว้นคนตรงหน้า เขาดูออกว่าพรางฝนไม่อยากจะเจอหน้าเขา และที่มารับประทานอาหารด้วยกันก็เพราะคำสั่งเด็ดขาดจากแม่ของเธอ และนั่นทำให้เขาต้องจี้ไปทางบุพการีของเธอ เพื่อให้เธอยอมจำนน

“เสียดายนะคะ”

“เสียดายอะไรคะ” สาวเจ้าเงยหน้าถาม

“พี่ชายอยากกินข้าวเย็นกับน้องฝน แต่น้องฝนกลับปฏิเสธ ทำให้

ใจดำกับพี่นักร้องคะ”

เกลียดจัง มาคะมาขารวกับว่ารักกันนักหนา ทั้งที่ความจริงแทบไม่รู้จักนิสัยใจคอกันเลยด้วยซ้ำ สายตาแววอนตัดพ้องนั้นก็อีก มันดูซัดๆ ไม่จริงใจ เขาเหมือนคนเสแสร้ง ทำให้คนรอบกายหันมองด้วยความเอ็นดูใช่ค่ะ เขามาขอบคุณชายนี้นะ

“ฝนไม่ว่างจริงๆ ค่ะคุณชาย”

“แล้วว่างวันไหนคะ พี่จะได้ไปรับ” น้ำเสียงในตอนท้ายแข็งกระด้างจนรู้สึกได้ พร้อมดวงตาคู่คมที่มองสบ ปากเขายิ้ม แต่ตาของเขาไม่ยิ้มเอา...มันรู้สึกอึดอัดจริงๆ

“คุณชายคะ ฝนขอเข้าห้องน้ำสักครู่นะคะ”

“ตามสบายค่ะ”

สาวเจ้ารีบลุกเดินลี้วไปยังตัวอาคารด้านใน ซึ่งมีห้องน้ำสะอาดบริการพอจัดการตัวเองเรียบร้อยก็เดินออกจากห้องน้ำ แต่ยังไม่ทันจะพ้นตัวอาคารร่างสูงใหญ่ก็มาดักตรงหน้า ยืนล้อมกระเป๋ายิ้มร้ายๆ เหมือนที่ชอบทำ ยกคิ้วให้เธอเล็กน้อยเป็นการทักทายที่ไร้มารยาทมากๆ

“ไงครับ”

“นายเป็นใคร” เรื่องอะไรต้องทำเหมือนรู้จักกัน เธอไม่ยอมแม้แต่จะมองหน้าหรือเสวนาดูด้วย แม้หมอนี้จะมีหน้าตาหล่อมากจนเรียกได้ว่าชวนหลงใหลก็เถอะ แต่เรื่องคินนั้นมันฝังใจเกินกว่าจะหลงชื่นชม เพราะเป็นไปได้อีกก็ไม่อยากเจอหน้าอีกฝ่ายอีก อยากให้เขาหายตัวไปเลย

“ว่า แยมัง เมียจำผัวไม่ได้”

“อะ ใ้อ์ ใ้อ์...” จะทำอะไรเสียงดังไปก็เกรงใจคนเดินไปมา แม้ไม่พลุกพล่านก็เถอะ หญิงสาวเม้มปากแน่นแล้วเลือกเดินหนี แต่มีหนาคว่าท่อนแขนหมับแล้วลากเดินไปด้านหลังใต้ต้นไม้ใกล้ๆ ลานจอดรถ เธอพยายามสะบัดตลอดทางแต่เขาก็ไม่สนใจ ลากต่อไปจนเห็นว่ามันลับตาคนพอแล้ว

“จำไม่ได้?” เขาถามย้ำ ดวงตาก็เยิ้มเยาะ ด้วยรู้ว่าหล่อนไม่มีทางเลือกตัวเองได้หรอก จะลืมได้อย่างไรกับผู้ชายคนแรกในคำคืนแรกของการเสียดสี

“นี่ ปล่อยฉันนะ อย่ามาจับ”

“มากกว่าจับก็ยัดเยียดให้ไปแล้ว ไม่สิ ไม่ใช่ยัดเยียด เพราะเราต่างเต็มใจในคำคืนแสนเร้าร้อน” เขาโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ พรางกักเธอไว้ด้วยสองแขนที่เท่ากับต้นไม้ พรางฝนเหม่ปาก ดวงตาโตๆ ชุ่นขวางแสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้า น้ำเสียง และการกระทำที่ตอนนี้ผลักอกเขาแรงๆ แต่คนตัวใหญ่แทบไม่ขยับ

“ไอ้บ้า ถอยไป”

“เลิกอัลไซเมอร์เถอะครับคุณพรางฝน เพราะผมรู้ว่าคุณน่าจะจำผมได้” ยิ้มกว้างยื่นหน้าเข้ามาใกล้จนลมหายใจร้อนๆ ปะทะผิวแก้มให้รู้สึกผัวร้อน เธอเบี่ยงหน้าหลบโดยอัตโนมัติเมื่อเขาทำท่าจะลวนลาม

“หยุดนะ”

“หยุดทำไม อยากเจอจะแย”

“แต่ฉันไม่อยากจะนายสักนิด ไอ้โรคจิต”

“จ้ะเราคงพอกัน โรคจิตและเผ็ดร้อน ให้ตายดับ ผมจำอารมณ์ร้อนแรงบนเตียงของคุณได้ดีเชียวพรางฝน คุณช่างหอมหวาน เช็กชี และยั่วชวนเก่ง”

ทั้งที่เป็นครั้งแรกของเธอแท้ๆ แต่ด้วยฤทธิ์น้ำเมาจึงส่งเสริมเพิ่มความใจกล้าบ้าบิ่นให้เธอเปลือยตัวเปลือยใจทำอะไรออกมาดูคนเสียดสีทุกอย่างมันสิ้นไหลจากหัวลึกลงในอารมณ์ที่มันคงแอบซ่อนอยู่ บอกตรงๆ เขาโคตรติดใจและแทบรอให้ได้มีโอกาสสัมผัสกับเธออีกรอบไม่ไหว

“อย่ามาหยาบคายกับฉัน เราไม่รู้จักกัน”

“โกหกในสิ่งที่รู้แก่ใจมันบาปนะครับ”

“ปล่อย มีคนรอฉันอยู่ เพื่อไม่รู้ ฉันมากับคู่หมั้น” ไม่ได้เป็นคู่หมั้น

กันหรือ ก็แค่หมั้นหมายปากเปล่าจากผู้ใหญ่ แต่เธอต้องหยิบมาแอบอ้างใช้เพื่อเป็นโล่ปกป้องตัวเอง

“หี แค่นี้หมั้น แต่ผมเป็นฝ่ายเลยนะครับ”

“คนหยาบคาย อวดดี เราไม่ได้เป็นอะไรกัน และฉันไม่รู้จัก อ้อ...”

ไม่รู้จักรั้วนั้นหรือ โทกหน้าด้านๆ คนแบบนี้ดีรอยล์ก็เพิ่งเคยเห็น ึ่งเวลาให้ผ่านมาก็เกือบเดือนแค่นี้ทำเป็นปากดี อ้อ ลืมไป หล่อนปากดี ตั้งแต่คืนแรกที่ได้กันแล้วละ ที่เขาใช้เวลาเพราะอยากให้เธอโหยหา แต่เปล่าเลย บางทีก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองคิดผิดที่ปล่อยมานานเกินไป แล้วที่เขาทำตัวเหมือนโรคจิตคอยโทร.มาทวนตลอดเจ็ดวันแล้วบอกว่าคิดถึงนั้น มันไม่ได้แก๊งหรือก มันคือเรื่องจริง

จู่ๆ วายร้ายก็เกิดอาการคิดถึงผู้หญิงแปลกหน้าในคืนนั้น แล้วพอ มาเห็นเธอกินข้าวกับคนอื่นตำตา ้ไอ้ความรู้สึกบ้าๆ คล้ายว่าเจ็บมันก็ เล่นพละนมาตำใจ!

จูบคือสิ่งที่วายร้ายมาเพียกำลังทำอยู่ตอนนี้ ู้รู้สึก เขารู้สึกเพียงว่า ปากของผู้หญิงคนนี้มีกลิ่นหวาน ความไร้เดียงสาของเธอมันคือธรรมชาติ ที่ไม่ต้องเสกสรรปั้นแต่ง ลิ่นเล็กน้อย ที่พยายามหนีปลุกจิตวิญญาณนกล้า ของวายร้ายให้ลุกฮือยิ่งขึ้น ยิ่งหนียิ่งตามติด ตัวรัดพันจนเธอได้แต่อู้ ร้องท้วงในลำคอ

“อะ อ้อ...”

ปล่อยให้คนในอ้อมแขนสูบออกซิเจนเข้าปากเพียงเสี้ยววินาทีแล้ว ประกบปากร้อนๆ ลงบดขยี้ใหม่ ลิ้มรสความหวานล้ำอันแสนเสนาหา จูบแล้ว ก็อยากจูบอยู่รำไป ร่างกายมันเป็นไปและสั่งการให้เขาทำแบบนั้น ดีรอยล์ เหมือนคนอดอยากปากแห้ง จูบอย่างกระหายหิว พอผลสะออกคราวนี้เขา ไม้ทันตั้งหลัก

เฝียะ!

เจ็บจนหน้าหัน เห็นมือเล็กๆ แบบนั้นสะบัดมาเต็มแรงทำเอาเขาซา

และแดงไปทั้งซีกแก้ม ยังไม่ทันตั้งตัว เจ้าของมือตบก็กระต๊อบเท้าเขาซ้ำ ไม่มีเวลาร้องโอดโอยเจ้าหล่อนก็พลักไหลโดยอาศัยช่วงที่เขาครางซัดเพราะความเจ็บวิ่งออกไปเร็วๆ คงกลับไปทีโตะนั่นแหละ

“มือหนักฉิบ!”

สาบานได้ว่านี่คือการถูกผู้หญิงตบครั้งแรกในชีวิต ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีวันนี้ แหม น่าจดบันทึกไว้ไหม ร้อนแรงดูดันโมโหโหดมาก แบบนี้ลียิ่งนำค้นหา มือหนายกค้ำแก้มตัวเองไปมาเบาๆ มองเห็นร่างเล็กเดินเร็วๆ ลับตาไปแล้ว เขาใช้ลิ้นดูดุกระพุ้งแก้ม ยิ้มร้ายๆ ปรากฏบนใบหน้า

“คิดว่าตบแล้วจะรอดมือป่าหรืออีหนู”

ดีรอยส์พูดกับตัวเอง ตบก็ต้องจูบ ถ้าตามคอนเซปต์นิยายนำเน่า แต่สำหรับเขา จูบมันน้อยไป วายร้ายอย่างดีรอยส์ต้องได้มากกว่านั้น

ป็นสิคะ บ่นเป็นหมีกินผึ้ง ยืนสงบสติอารมณ์เป็นนานกว่าจะกลับไปยังโตะ เห็นคุณชายกำลังรับประทานอาหารอยู่ เขายิ้มกว้างเมื่อเธอเดินกลับมา แล้วจัดการตักอาหารใส่จานให้เธออีกครั้ง ทว่าพรางฝนไม่มีอารมณ์กินอะไรแล้วละ ผิดคอกไปหมด ต้มได้แค่นี้

“คือฝนอิมแล้วนะค่ะ”

“กินไปนิดเดียวเองนะคะ จะไปมีแรงอะไร”

“มือคำกัมนากก็อ้วนค่ะ ฝนยังไม่อยากกลายเป็นหมู” คนตรงหน้าพยักหน้าเบาๆ เข้าใจ เขาก็นั่งกินไปเงิบๆ เธอเองยกค็อกเทลจิบเบาๆ ระหว่างรออีกฝ่าย ส่วนโตะที่เคยมีไ้อ้บ้ำกามนั้นอยู่ด้วยตอนนี้พนักงานกำลังเก็บถ้วยชามเก็บแก้ว คงเช็กบิลกลับบ้านไปแล้วละ

“อิมแล้วเธอคะ”

“ตอนรอน้องฝน พี่ชายกินไปเยอะแล้วค่ะ” เขาก็ยังคะซาเสมอต้นเสมอปลาย บางทีคำหวานๆ เลียนๆ ฟังบ่อยๆ มันขนลุกจริงๆ นะ

ส่วนยอดชายก็ได้แต่เพ่งพิศคนตรงหน้า เห็นทีเขาต้องทำอะไรสักอย่าง

ไม่อย่างนั้นคงถูกหญิงสาวปฏิเสธอยู่เรื่อย ๆ เขาเป็นประเภทความอดทนต่ำ
ภาพลักษณ์ภายนอกเขาอาจดูสุขุมใจเย็นก็จริง หากมันเป็นเพียงหน้ากาก
ที่สวมปิดฉาบความฉุนเฉียวเอาไว้

“พี่ขับไปส่งที่คอนโดฯ นะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ เสียเวลาเปล่าๆ ฝนกลับเองได้ นี่ก็ยังไม่ดีเท่าไหร่” เพิ่ง
สามทุ่มเศษ แล้วตอนนี้เธอก็คิดถึงเตียงคิดถึงหมอนกับผ้าห่ม อยากจะ
นอนพักให้เต็มตา เพราะตอนนี้สิ่งที่หุดหงิดคือจูบที่เพิ่งเสียไปให้ไอ้ผู้ชาย
คนนั้น หมอนข้างร้ายกาจรุกประชิดติดตัวจนตั้งรับไม่ทัน

“เอานั่นก็ได้ค่ะ ขับรถดีๆ นะคะ”

“คุณชายก็ขับรถกลับบ้านดีๆ นะคะ” เชื่อหรือกว่าคนอย่างเขากลับ
ไม่ถึงบ้านหรือก คงแวะหาคุ้ชากันไหนสักคนตามนิสัยเล็กๆ ของเขาที่มีความ
ความมักมากในกาม ทำไมพ่อกับแม่จึงมองไม่เห็นความจริงนี้สักทีนะ

แยกกันตรงลานจอดรถ พรางฝนก็ขับมินิคูเปอร์สีเหลืองของตัวเอง
กลับทันที สมองก็ซบคิดอะไรมากมายโดยเฉพาะการถูกล้นจูบ มันทำให้
นี่ก็ย้อนไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นจากความไม่รู้จกยับยั้งชั่งใจของตัวเอง มันเป็น
ความผิด แต่ก็ไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขอะไรได้

แล้วตอนนี้เธอก็คิดว่าสิ่งที่หมอนั้นรู้จกชื่อเธอ ทั้งที่เราคือ
คนแปลกหน้า มันก็หมายความว่าชีวิตของพรางฝนกำลังถูกคุกคาม และ
ช่วงเจ็ดวันที่ผ่านมามีเบอร์แปลกๆ โทร.มาแล้วบอกว่าคิดถึง หรือว่า...จะ
เป็นเขา

เรื่องคินันน์ วายร้าย สาวใช้ก๊ี้

ที่หนึ่งเดือนก่อน

ชีวิตคนเราในวัยเจริญพันธุ์ของทุกคนเป็นช่วงเวลาที่เราเติมทีกับทุกๆ เรื่อง ผ่านการเรียนอย่างหนักก็ต้องมาทุ่มเทแรงกายแรงใจกับงานเพื่อนในกลุ่มของพรางฝนล้วนแล้วแต่มีฐานะกันทุกคน ไม่ได้ย่ำแย่ความจริงไม่ได้เกาะกลุ่มคบคนรวยหรอก แต่มหาวิทยาลัยมันก็มีแต่กลุ่มคนรวยมาเรียน โดยเฉพาะคณะบริหารธุรกิจ

แต่ก็มีเพื่อนบางคนที่เรียนนิเทศศาสตร์และอักษรศาสตร์ แยกย้ายกันไป หากสุดท้ายความที่คบกันมาตั้งแต่มัธยมทำให้พวกเธอสนิทสนมกลมเกลียวเป็นเพื่อนกันจนถึงทุกวันนี้ และแน่นอนส่วนใหญ่โสด มีแฟนอยู่แค่คนเดียวเท่านั้น ที่เหลือยังอยู่ในชั้นตอนที่เรียกได้ว่าเลือกมาก!

“มาสายนะคะมาสาย” คือเสียงของซิดซนุก ผู้เป็นเจ้าของภาพสำหรับคินันน์ หลังเจ้าหล่อนกำลังเตรียมตัวจะสละโสดในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า จึงเรียกรวมพลเพื่อนสนิทในแก๊งออกมาയാธาตรี เพราะจากนี้เพื่อนรักคงจะวุ่นวายกับการเตรียมงานและเข้าคอร์สเจ้าสาวหมักตัวหมักผิวอะไร

ก็ว่ากันไปตามประสาคนจะมีผิว!

“มาสายต้องตีมเลยคะ จัดคะเพื่อน”

ส่วนนี่คือสายแข็งของกลุ่ม แม็กก็ หรือมัญญา คุณหนูคนสวย และน่าจะรวยที่สุดในกลุ่มด้วยกรรมัง รวยมากเพราะบ้านทำธุรกิจส่งออก และรวมทั้งพ่อของเธอเป็นหุ้นส่วนกาสิโนอยู่มาเก่า

“นั่งได้แล้ว” มีสายแข็งก็ต้องมีสายหวานอย่างมีนา หรือน้องนางสาว หัวอ่อนในในกลุ่มและเป็นสาวหวานที่เพื่อนๆ ต่างก็เป็นห่วงกันสุดๆ ความหวาน ความน่ารักเกรงเธอจะโดนผู้ชายมาหลอกให้รักและหักอก แต่...เห็นหวานๆ แบบนี้โคตรจะเด็ดเดี่ยวและเข้มแข็ง

“อ้าว นั่งแล้วจะเฉยทำไม ชนแก้วลิคะ” คนสุดท้ายไม่ใช่ใคร พี่ห้าของกลุ่ม แกมแก้ว และเป็นคนเดียวที่ผมลุ้นประบ่า ใครๆ ชอบหาว่าเธอเป็นทอม ชื่ออย่างหวาน แต่นิสัยนี่คือโหดสุดละ

“ไม่ได้อยากมาซ้ำ คินวันศุกร์รถติดไหม” คงไม่ต้องบอกเพราะคนที่พูดคือพรางฝน คนที่กำลังเซ็งกับทุกเรื่องในชีวิตตอนนี้ โดยเฉพาะเรื่องครอบครัว เมื่อเพื่อนโทร.เรียกระดมพลก็ตกปากรับคำ ด้วยปกติพวกเธอเที่ยวเฮฮาปาจิงโกะแบบนี้เป็นประจำ ฝั่งนี้ส่วนใหญ่ก็วัยทำงานหรือไม่กี่มหาวิทยาลัย

“โทษรถตลอด”

“พอๆ ห้ามกั๊ด”

“ไม่ใช่หมาเว้ย” แกมแก้วตอบเพื่อน แล้วจัดการผสมเครื่องดื่ม เพราะเธอถนัดซิง ในที่นี้คือซิงเหล้านั่นแหละ จัดการวางแก้วตรงหน้าเพื่อนๆ ทุกคนแล้วก็จับแก้วยกขึ้นสูงเพื่อชน ความสวยความเซ็กซี่มีครบ ยกเว้น แกมแก้วที่สวมกางเกงยีนส์เลื้อยยืด และแน่นอนแกมแก้วเป็นคนเดียวที่เรียนวิศวะก่อสร้าง ตอนนี้ก็ทำงานบริษัทชั้นนำที่ครอบครัวมีหุ้นร่วมด้วย

“จ้า เพื่อนแก้วไม่ใช่หมา เพื่อนๆ ทุกคนเข้าใจตรงกันคะ”

ชิตชนกเอ่ยยิ้มๆ ได้ค้อนแรงๆ จากแกมแก้วที่ย่นจมูก ส่วนสายแข็ง

อย่างแม็กก็ก็ได้แต่ส่งสายตาทายตาเข็มแจกจ่ายให้หนุ่มๆ ที่ขยันมองมาอย่างจบบ้าง เพราะชุดคุณเธอสีดำเว้าหน้าเว้าหลังโชว์ผิวเสียนขาดนั้น

“นี่มองเหยื่อหรือคะเพื่อน”

พรางฝนอดแซวไม่ได้ มียักคิ้วกวนๆ ส่งให้เพื่อน แม็กก็กำลังมีเรื่องให้ต้องคิดหนัก และความคิดตัวเองตอนนี้ก็ค่อนข้างโลดโผนเสียด้วย

“ว่าแต่จะสั่งอย่างอื่นมากินด้วยไหมทุกคน” มีนาขอความเห็นจากเพื่อนทุกคน ไซ้คะ ขอความเห็น แต่ไม่ได้รอฟังความเห็น เพราะตอนนี้คุณเธอจัดการเรียกบริกรรมมาหา แล้วสั่งเรียบร้อยแล้วคะ เพื่อนๆ ทุกคนกลอกตามองบนแล้วหัวเราะหึๆ แล้วจะขอความเห็นเพื่อ?

“สั่งละ เฟรนช์ฟราย นักเก็ต ยำสามกรอบ ยำวันเส้น”

“ฉันว่าบางทีเราน่าจะนั่งโซนนอกกันนะ” พรางฝนเอ่ยอย่างเสียไม่ได้ ถ้าจะสั่งกินแบบนี้คือดื่มข้างนอกจะดีกว่า นี่ดีนะผีเสื้อราตรียังไม่เยอะ เพราะโซนนับมันเหมาะกับมานั่งดื่มมากกว่า แต่ก็ไม่ใช่มีแค่พวกเราหรอก โต๊ะอื่นบนชั้นลอยก็สั่งอะไรมากินแบบนี้เหมือนกัน

“เอาทำหน้าที่ให้มันดีๆ หน่อย” ดิมล์ักพักเริ่มพูดคุยกันมากขึ้น ตามประสาผู้หญิง ในแก๊งมีคนเดียวที่บริหารเสน่ห์ก็คือแม็กก็ ซึ่งมันทำเป็นประจำ แต่สุดท้ายไม่มีผู้ชายได้สักคน คนสวยเลือกได้มันก็ต้องเลือกเธอเองยังอยากเป็นแบบแม็กก็เลย เพราะตอนนี้กำลังถูกจับคลุมถุงชน

“เฮ้ย มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าฝน” เสียงซิดชนกถาม

“นั่นสิ แอบเหม่อครุ่นคิดแปลกๆ” เสียงแกมแก้วผสมโรงด้วยอีกคน

“มีเรื่องหนักใจหรือเปล่า” มีนาวางมือบนบ่าบีบเบาๆ ตามสไตล์

“ต้องมีซัวร์ๆ” นี่เสียงคุณหนูแม็กก็ สายตาสีคู่จับจ้องด้วยความห่วงใยในความเฝ้ารั้มอย ในความบ๊ายๆ บอๆ ของกลุ่มเธอ ความห่วงใยจากเพื่อนยังเต็มเปี่ยมเสมอ

“นิดหน่อย ยายนก แกจำได้ใช่ไหมเรื่องที่คุณเคยขอข้อมูล”

คราวนี้ซิดชนกถึงบางอ้อ เพราะเรื่องนี้กลุ่มเพื่อนเธอก็พอรู้ๆ กัน

มาบ้าง

“เรื่องเดิมอะลิ”

เสียงของแกมแก้มถามอย่างรู้ใจ พรางฝนทำได้เพียงพยักหน้า ความจริงก็อยากวิ่งเร็วให้มากๆ เพราะชีวิตชนกแต่งงานแล้วก็จะบินไปอยู่กับสามีที่อังกฤษ หล่อนได้คนรักเป็นต่างชาติ อีกฝ่ายมีธุรกิจเป็นของตัวเอง เลยต้องไปอยู่ที่นั่น ตอนนั้นก็ทำเรื่องลาออกจากบริษัทเรียบร้อย

“ไอ้คุณชายนั่นนะเธอ บรี้อ...ไม่อยากเสวนาด้วย”

“ฉันไม่ได้อยากยุ่ง อย่างที่รู้ ธุรกิจครอบครัวฉันค่อนข้างแย่ พ่อกับแม่ก็เลยอยากให้แต่งงานกับอีตาคุณชาย” แกมแก้วฟันลมหายใจออกมาแรงๆ

“ควรหมดยุคแต่งเพื่อธุรกิจกับการคลุมถุงชน”

“คือนาเข้าใจพ่อกับแม่ของฝนนะ” มีนาเป็นคนเดียวที่คิดแตกต่าง สงสารเพื่อนแต่ก็เลือกที่จะเข้าใจ เพราะถ้าธุรกิจไม่มีปัญญา พวกท่านคงไม่อยากหาทางออกด้วยวิธีนี้ ซึ่งแน่นอนไม่ส่งผลดีต่อคนที่ไม่ได้รักกัน หากมองในมุมคนมีชื่อเสียงก็พอจะรับรู้ความรู้สึกของพวกท่าน

“ยายแม่พระ”

“เปล่าเลย นาแค่เข้าใจ และก็เข้าใจฝนด้วย เอาใจช่วยแล้วกันให้วิกฤตพวกนี้ผ่านพ้นไปเร็วๆ ขอให้พี่ชายพี่สาวมาช่วยเพื่อนรัก” ไซ้แล้วจ้า สาวหวานอวยพรประดุจชีวิตนี่คือนิยายน้ำเน่า ที่จะมีพ่อบุญทุ่มร่ำรวย เเวอร์วังหลงเข้ามาในชีวิตแล้วอมชดใช้หนี้ให้

“อ๊อ้ย คุณหนูมีนาเจ้าขา นี่มันยุคไหนเจ้าคะ อย่าว่าแต่ผู้ชายรวยจะหลงมาเลย ให้ชายแท้ๆ แสนดีหลงมายังหายาก” นี่เสียงของแม็กกี้ที่แอบประชดประชันเบาๆ มีนาก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ตามสไตล์ เพราะคิดอะไรไม่ออก นอกจากพุดีให้กำลังใจเพื่อน

“แล้วคุณหนูแม็กกี้มีอะไรแนะนำบ้างไหม”

“เฮ้อ ก็ได้แต่บอกว่าฉันจะบอกพ่อให้ช่วย”

“ไม่ๆ มันเป็นปัญหาของครอบครัวฉัน ฉันจัดการเอง” รู้ว่าเพื่อน

ช่วยได้ แต่เธอไม่อยากให้เพื่อนต้องมาพลอยเดือดร้อน อยากสู้จนถึงที่สุด ชื่อเสียงเงินทองของนอกกายเธอไม่อะไรหรอก มีแต่พ่อ แม่ พี่ชายที่ยึดติดกับมัน และอีกหนึ่งที่เธอนึกถึงคือคนงานทั้งหมดที่อยู่กันมา หากเกิดข้อกัขึ้นมามันยุ่งแน่นอน

“พวกเราไม่อยากเห็นเกิดดีมากใจ” แกมแก้วโอบบ่าเพื่อนแล้วโยกตัวเบาๆ

“พอๆ เลิกตรามาแล้วมาโยกกันดีกว่า” พรางฝนยิบตาซุกซนแล้วก็ดึงแขนเพื่อนสาวเพื่อให้ลุกไปโยกกลางฟลอร์ ด้วยตอนนี้วงดนตรีกำลังเล่นเพลงในจังหวะสนุกสนาน พี่เลื้อราตรีมากมายเริ่มวาดลวดลายโชว์ความสนุกและแซ่กซี้ แบบนี้พวกเธอจะพลาดได้ไง ยกเว้น...

“เชิญทุกคนเลยนะ นาขออาสาเฝ้าโต๊ะเหมือนเคย”

“ส่วนฉันขออยู่เป็นเพื่อนนา”

ตามนั้นที่ได้ยิน สองคนที่มักจะเป็นคนเฝ้าโต๊ะคือมีนากับแกมแก้ว สองคนนี้ทำให้ใครๆ ต่างพากันคิดว่าเป็นคูรักหอมดี บางทีก็มองเป็นเลสเบี้ยน เพราะขนาดมาเที่ยวด้วยกันมีนายังต้องมากับแกมแก้ว แต่ในกลุ่มรู้ดีเพราะบ้านของสองสาวอยู่ใกล้กัน แล้วยังมาซื้อคอนโดฯ อยู่ห้องติดกันอีก และทุกคนในกลุ่มก็ตั้งใจที่มีแกมแก้วคอยดูแลปกป้องมีนา เพราะมีนาเป็นคนน่ารักแต่แอบซุ่มซ่าม แล้วยังมีหนุ่มๆ มาติดพันหลายคน สาวหัวอย่างแกมแก้วเลยเหมือนไม้กันหมาไปโดยปริยาย

“ฝากคุณหนูด้วยแล้วกัน” พรางฝนบอก ก่อนแยกตัวเดินนำไปเบียดเสียดยัดเยียด ระหว่างทางก็มีไอ้พวกหน้าหม้อคอยเบียดตัวมาใกล้ อยากทำความรู้จัก

ดี รอยส์มากับเพื่อนนักธุรกิจหลายคน เป็นกลุ่มนักลงทุนที่เขาสนิทด้วย ตลอดครึ่งปีที่เขาเดินทางมาเมืองไทยบ่อยมาก ความจริงจะให้ทีมธุรกิจมาดูแลก็ได้ แต่ชายหนุ่มอยากมาพักผ่อนเลยมาเอง นอกจากเงินกับญี่ปุ่น

ที่เขาเดินทางมาบ่อยสุด ตอนนี่รวมเมืองไทยเข้าไปด้วยอีกหนึ่งประเทศ และเป็นประเทศบ้านเกิดของแม่ด้วย แม่ของเขาเป็นลูกครึ่งไทยอีกที เขาก็เลยเป็นลูกเลี้ยง เขาพูดไทยชัดมากเพราะแม่สอนมาตั้งแต่เด็ก

ดวงตาสีฟ้าจ้องเขม็งไปยังหญิงสาวในชุดเดรสสีแดงเพลิง ในกลุ่มสวมเดรสทั้งหมด สีแดง สีดำ และสีขาว เว้าในส่วนที่ควรว่า โซฟาหุ่นเอสไลน์ ชนิดที่เสื้อสิงห์กระทิงทั้งหลายต่างก็มองตามกันตาเป็นมันจนน้ำลายแทบหยด หนึ่งในนั้นรวมเขาเข้าไปด้วย

ว้ายร้ายอย่างดิรอยล์เป็นแค่ผู้ชายธรรมดา ไม่ใช่ผู้วิเศษที่จะไม่รู้ลึก รู้สาอะไร มันอยู่ที่ความพอใจล้วนๆ เขามีฉายาเพลย์บอยก็ตามนิสัยมีอะไรกับสาวๆ ทั่วโลก แต่เขาไม่เคยไม่ป้องกัน ทุกครั้งเขามีสติเสมอ อยากสนุกก็ต้องรู้จักรักตัวเองเพื่อไม่ให้มีปัญหาตามมาภายหลัง

“มองใครหรือคุณ”

ภาคภูมิ คือนักธุรกิจหนุ่มชาวไทยที่เขาร่วมงานด้วย หมอนี่เป็นไฮโซที่ไม่ทำตัวเป็นไฮโซ ลงลุยดูงานเองทุกอย่าง สมกับที่เรียนบริหารธุรกิจและวิศวะ ชื่อเสียงจึงมีพอสมควร ธุรกิจที่ทำร่วมกันถือเป็นการต่อยอดการกระจายเงินลงทุนถือเป็นการลดความเสี่ยง ไม่ให้เรานำเงินไปกระจุกตัวรวมกับธุรกิจใดธุรกิจหนึ่ง คำว่าธุรกิจมีขึ้นมีลงเสมอ เราจึงไม่จำเป็นต้องแบกรับความเสี่ยง แต่เลือกนำเงินไปต่อยอดในหลายๆ ประเทศเพื่อความมั่นคง

“กลุ่มนั้นครับ”

“อ้อ...พอมือชื่อเสียงอยู่เหมือนกัน เห็นเขามาเที่ยวที่นี้บ่อยๆ”

“คุณมาที่นี้บ่อยหรือ”

“ครับ ส่วนใหญ่จะมาสังสรรค์กันที่นี้ แต่ก็ไปที่อื่นด้วย”

คนฟังพยักหน้าครุ่นคิด ให้ตายดับ เขาโคตรถูกใจสาวชุดแดงจริงๆ ทำเต็นท์ยั่วตะบะระคะสุดๆ ให้อั้วพวกผู้ชายมองกันตาเป็นมัน แล้วทำไมเขาต้องรู้ลึกहुงดहुงิด ใช้ ดิรอยล์हुงดहुงิด อยากเก็บไว้มองคนเดียวมากกว่า

“ผมซັกติดใจฉบับนี้แล้วสิ”

“ไฮโซแวงะมาเกี่ยวกับเยอะครับ แล้วก็พวกกลุ่มนักศึกษา”

ดิรอยล์ไม่ได้สนใจคำพูดของภาคภูมิเท่าใดนัก ตอนนีเขายากเขมือบสาวมากกว่า ทั้งที่ก็มาเมืองไทยเป็นสัปดาห์แล้วนะ ร่างกายกลับเฟ็งนี่ก็อยากทั้งที่คนอย่างเขาไม่เคยต้องอดอยากปากแห้งเรื่องบนเตียง

“ผมสนใจเธอคนนั้น”

“สวยใช้ได้” ภาคภูมิเอ่ยยิ้มๆ ความจริงผู้หญิงในสถานบันเทิงก็สวยทุกคนจนเรียกได้ว่าสวยมาก โดยเฉพาะกลางคืน มันอยู่ที่ว่าจะตั้งใจตรงสเป็กหรือเปล่าเท่านั้น

“จนอยากทำความรู้จัก” อายุเขายี่สิบเก้าแล้ว ปีหน้าก็จะสามสิบผ่านผู้หญิงมาไม่ใช่น้อย เรื่องเกี่ยวพาขอให้บอกเถอะ มันไม่ยากเลยสักนิด

เป้าหมายที่ดิรอยล์จับตามองดูเดินเซิดไปทางห้องน้ำหญิง และแน่นอนเขาถูกตามลึกรับ อยากตะครุบเหยื่อก็ต้องตาม อ้อ ขอบอกอย่างหนึ่งเขาไม่เคยบังคับหรือข่มขืนใคร ทุกอย่างที่เกิดขึ้นต้องยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย ไม่สนับสนุนการใช้กำลังกับเพศตรงข้ามนะครับผม

“ผมขอตัวนะครับ”

“เชิญครับ” ภาคภูมิเอ่ยยิ้มๆ พอคู่ค้าธุรกิจเดินแยกไป เพื่อนอีกคนก็เดินทางมาถึงพอดี เขาจึงไม่เหงาปากเพราะมีเพื่อนคุยเพื่อนดื่ม

ดี๊! ไปเยอะแอลกอฮอล์มันคงกำลังทำลายตับอย่างเขามันจนเธออยากอาเจียนออกมา แต่เชื่อไหมว่าต้องแก้หน้ามากมาย ระหว่างเดินมาห้องน้ำ ถึงจะเขามั่นแค่นั้นสติก็ยังมีหลงเหลืออยู่บ้าง แม้น้อยนิดก็ตามเถอะ เพราะสิ่งสำคัญกว่านั้นคือภาพลักษณ์ต้องดูดี

เขาแค่นั้นอยากอ้วกให้หมดกระเพาะก็ต้องฝืนอดทน เรื่องจะมาหน้าแตกเมาเหมือนหมาข้างถนนนั้นอย่าฝัน พอเข้าห้องน้ำมาดเซิดๆ ก็หายวับไปกับตา เกะซັกโครกโก่งคออาเจียนเอาของที่กินไป ทั้งน้กก็เจี

เฟรนช์ฟราย และยาแช่บ

อา...มีความแอบเสียชีวิตของเบาๆ

“ค่อยโล่งหน่อย”

สาวเจ้าเดินออกจากห้องน้ำเพื่อมาส่งกระจกดูสภาพตัวเอง ก็อย่างที่เห็น ไม่ค่อยดีเท่าใดนัก ซับหน้าสักหน่อย ทาแป้งและลิปสติก ส่วนผม รุ่ยร่ายแบบนี้ดีอยู่แล้ว ดินะตอนแยกกับเพื่อนเดินกลับไปโต๊ะก่อนเพื่อเอากระเป๋าไปด้วย พอได้อยู่กับตัวเองสมองก็ขบคิดเรื่องที่แอบได้ยีนแม่คุยกับป้า

“คุณชายชอบลูกสาวของน้องจริงๆ ค่ะคุณพี่” นี่เสียงของแม่เธอระหว่างพูดคุยกับคุณหญิงป้า

“พี่เห็นด้วยนะ อย่างน้อยเพื่อธุรกิจของเรา คุณชายโปรดหนุ่มแบบนี้ไม่ใช่จะเป็นเรื่องปกติ เพราะเท่าที่พี่รู้ คุณชายไม่เคยโปรดผู้หญิงคนไหน จนอยากได้มาเป็นเมีย แต่กับหนุ่มนี้เนี่ยท่านคงส่งคนตามดูอยู่ต่างๆ” ว่าแล้วคนพูดก็บอกรักหัวเราะชอบใจ แต่คนแอบฟังอย่างพรางฝนต้องเบะปาก

“คุณชายต้องการคนเทียบหน้าเทียบตาค่ะ”

“ความจริงลูกท่านหลานเธอก็เยอะไม่ใช่หรือคะ”

“ก็ถูกค่ะ แต่ว่ามันพูดยาก คนถูกตาต้องใจไม่ใช่จะพบเจอง่ายๆ นะคะคุณน้อง อ้อ เท่าที่ทราบจากวงในเห็นว่าคุณชายต้องการสตรีเพียบพร้อม โดยเฉพาะพรหมจารี ลูกสาวคุณน้องถึงจะเที่ยวบ้างอะไรบ้างแต่ไม่เคยคบหาเพื่อนผู้ชายเลย ตรงนี้คงเข้าตาของคุณชายเข้า”

เหอะ ไอ้คุณชายบ้ากามพันสาวมานักต่อนัก แต่พอจะมีเมียเข้าหน่อยก็อยากได้สาวพรหมจารี อยากได้นักหรือไ้สาวบริสุทธิ์ คนอย่างฉันจะไม่ยอมตกนรกไปกับเรื่องบ้าๆ นี่เด็ดขาด แม้มปากแน่นด้วยความโมโหมากขึ้นเมื่อนึกถึงคำพูด แม้ก็ทำเหมือนอยากจับเธอใส่พานถวายให้ไอ้คุณชายโรครจิตโดยไม่สนใจความรู้สึกของเธอเลยว่าจะเป็นอย่างไ้

“ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวเลยนะคะ ได้ลูกเขยชาติตระกูลดี แล้ว

ยังได้ปลดหนี้อีกด้วย คุณชายพร้อมช่วยเหลือณะคะ ทางฝั่งโน้นผู้ใหญ่ ก็ไฟเขียวด้วยค่ะ”

“เรื่องความบริสุทธิ์ผุดผ่องไว้ใจได้ค่ะ ลูกสาวของน้องไม่เหลวไหล แน่نون คุณชายยอดชายจะไม่ผิดหวังค่ะ” แม่ของเธอหัวเราะคิกคักแล มีความสุข ทั้งที่เธอกำลังรู้สึกที่ตัวเองเหมือนสินค้าขึ้นมาทุกที หึ ออยากได้ กันนักใช้ใหม่ไ้ความบริสุทธิ์นั้น เม้มปากหัวฟัดหัวเหวียง

คำพูดเหล่านี้ก็ถึงที่รักที่หัวร้อนหงุดหงิด ออาการกึ่งๆ เม่า กึ่งๆ มีน แบบนี้มันทำสมองของเธอเริ่มคิดอะไรโลดโผนน่ากลัว

พรางฝนเดินออกมาจากมาจากห้องน้ำ แล้วชนเข้ากับร่างสูงใหญ่ของ ใครคนหนึ่ง เซจนเกือบลงไปกองบนพื้น แต่โชคดีอ้อมแขนแกร่งเกี่ยวรั้ง เอวคอดไว้ทัน สัญชาติญาณความกลัวทำให้เธอรีบขยุ้มปกเสื้อของอีกฝ่าย ไว้ จนหน้าปะทะกับอกกว้าง ทำให้จมูกสูดกลิ่นน้ำหอมผสมอาฟเตอร์เชฟ เข้าไปเต็มๆ ปอด

ความมึนในดีกรีทำให้เกิดความคิดบ้าๆ บางอย่างผุดเข้ามาในหัว ย้ำเตือนความโกรธที่แม่กับป้าพูดคุยกัน และแน่นอนเธอชอบการเอาชนะ และเธอต้องชนะ กลิ่นน้ำหอมของผู้ชายคนนี้ทำให้เธอนึกอยากเห็นว่าจะ หล่อเหลาเอาการแค่ไหน และเหมาะสมที่จะ...

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ถามน้ำเสียงตกใจ แต่ความจริงคือแอดตึง ถ้ามีรางวัลออกสการ์ก็คง ต้องมอบให้ดิรอยล์ เพราะเขารู้สึกว่าตัวเองเล่นได้แบบเนียนมาก เขายืนรอ เธอมาพักแล้ว รอจนอยากจะเข้าไปตามเพราะเจ้าตัวหายเข้าไปนานมาก พอออกมาเขาก็ไม่ลังเลที่จะเดินเข้ามาเพื่อปะทะ!

“อืม มะไม่เป็นไร ฉันทุ่มซ่มเองแหละ” เอาตรงๆ ผู้ชายคนนี้หล่อมาก ดวงตา คิ้ว คาง แนวกราม ไรเครา มันหลอมรวมกันจนเรียกได้ว่าโคตรจะ ลงตัว ผู้หญิงคนไหนก็คงอยากทอดกายถวายตัว และรวมเธอด้วย เพราะ ตอนนี้ความอยากเอาชนะมันกำลังตีตื้นในอก

ผู้ชายคนนี่คือเป้าหมายของเธอ คนเราไม่อาจสนใจไปหมดทุกอย่าง เธอเองก็ไม่อยากเป็นหมากของใครด้วย

“ผมเองก็ผิดเหมือนกัน ขอโทษนะครับ” น้ำเสียงสุภาพบุรุษสมเป็น วายร้ายเพลย์บอย รู้ว่าแบบไหนอย่างไรจะเป็นการมัดใจสาวเพียงแรกพบ หากพรางฝนไม่ได้สนใจอะไรทั้งนั้น เธอกำลังเฟื่องพิศผู้ชายคนนี้อย่างพิลึก พิจารณาวามันเหมาะสมที่จะเสี่ยงทำอะไรหรือไม่

“มะ ไม่เป็นไรค่ะ”

“คุณเดินไหวไหมครับ คงตี๋ไปเยอะ ให้ผมไปส่งไหม”

“นั่นแน่ คิดไม่ซื่อกับฉันอยู่ละสิ” เขิดปากอวบอิมอย่างรู้ทัน และใช้ เขาคิดแบบนั้น แต่ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เขาไม่บังคับใครอยู่แล้ว ส่วนถ้าให้ ความร่วมมือหรือเต็มใจแน่นอนว่าวินๆ ทั้งคู่ และเขาไม่ให้พวกเธอเสียเหงื่อ พริทรอก มีคำตอบแทนสมน้ำสมเนื้อเสมอ

“ถ้าบอกว่าไม่ ผมคงกลายเป็นคนโกหกนะครับ” น้ำเสียงกรุ้มกริม ส่งสายตาทะเยียมมากกว่าเดิม แต่จำต้องปล่อยเมื่อเธอขึ้นตัวและทรงตัว ยืนได้แล้ว รู้สึกเสียตายนิดๆ แต่ดีรอยสีไม่อยากจะถ่มมองว่าฉวยโอกาส ดวงตาเจ้าหล่อนกลอกกลิ้งมีแรงดึงดูด เขาอยากรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ กันแน่

“เข้าใจพุดนะเนี่ย”

ไม่พุดเปล่า แต่ยังกริดกรายนิ้วมือบนแผงอกแกร่ง แกล้งปลัด กระดุมเสื้อเม็ดบนอกสองเม็ดแล้ว ไล่มือเข้าไปปะทะผิวของชายหนุ่ม ซึ่งอูดมด้วยมัดกล้ามเนื้อและไรขนอ่อนๆ นุ่มละมุนมือ

บ้าจริง นี่เรากำลังทำอะไรอยู่ย่ายฝน หรือเรากำลังทดสอบความ บ้าดีเดือดของตัวเอง ความคิดด้านชั่วร้ายครอบงำว่าให้ทำอะไรในแบบที่ ไม่เคยทำ ลองหลุดออกมากรอบบ้าง บางทีมันอาจดีกว่าที่คิดเอาไว้ รอยยิ้มเขิดๆ แอบอ่อยเหยื่อเล็กๆ ซ้อนตามองสบกับคนที่โน้มใบหน้าลงมา จนได้กลิ่นกายหอมๆ หอมแบบบางเบาไม่ฉุนจัด ดมแล้วรู้สึกสดชื่น

“อย่าทำให้ผมคิดสิครับ”

“แล้วคุณคิดหรือเปล่าล่ะ”

มีความกำกวมล้าต๋อปากต่อคำกับเขา พรางฝนไม่รู้เลยว่าผู้หญิง
หยิ่งๆ เชิดๆ แบบตัวเอง พอลองได้ทำอะไรออกนอกกรอบ ก็สามารถ
กลายร่างเป็นนางยั่วมือใหม่แบบที่เรียกได้ว่ามืออาชีพบางคนยังสู้ไม่ได้
เพราะทุกอย่างตอนนี้เกิดจากแรงอารมณ์ผสมน้ำเมาหมึ้นพาไป

“คุณเมาแล้วนะครับ” แต่ตอนนี้โคตรอยากเอาไรด์เอาเปรียบ หาก
ก็ต้องดูให้แน่ใจเพราะผิดคาดพอควร ไม่คิดว่าเธอจะยอมเล่นด้วยง่ายๆ

“สติฉันครบถ้วนยะ” ย่นจมูกให้อีกฝ่าย ไม่รู้หรือไงว่าไอ้กิริยาแบบนี้
มันน่ารักสำหรับคนมอง ให้ตาย เขามองออกไปว่าอันไหนแกล้ง อันไหนคือ
สิ่งที่แสดงออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริง

“ให้ผมพาไปส่งที่โต๊ะนะครับ”

เธอไม่ตอบแต่พยักหน้า แต่อึดใจหนึ่งก่อนถึงโต๊ะ เธอหยุดฝีเท้าหัน
มามองไปหน้าหล่อเหลาของผู้ชายคนนี้อย่างพิเน็จพิจารณา ความกล้าบ้าบิ่น
แบบขาดสติกำลังชักนำความรู้สึกบางอย่างเพื่อให้เธออยากทำอะไรที่มัน
นอกกรอบแบบสุดๆ ลักครั้งในชีวิต

“คุณคะ”

“ครับ”

“คุณว่างไหม” ให้ตายดับ ว่างตลอดอะ ว่างมากด้วย และสายตา
เชิญชวนปนครุ่นคิดของเธอมันทำให้เขาใจบางไปเลย อยากกระซอกมาจวบ
จริงๆ ยายผู้หญิงเข็กซี่

“ว่างครับคนสวย”

“นอนกับฉันไหม”

คนตัวใหญ่ถึงกับอึ้งพูดไม่ออก ไม่คิดว่าเธอจะพูดอะไรออกมาแบบนี้
สีหน้าท่าทางของเธอไม่ใช่เหมือนคนที่จะยอมนอนกับใครง่ายๆ

แต่...บางที่เขาอาจจะคิดผิดไปก็ได้ ช่างเหอะ ลากลอยมาหาแล้วใคร

มันจะไม่ตะครุบไว้ เพราะที่ตามเธอไปถึงห้องน้ำก็เพราะอยากเชมมือบเหยื่อ
“คุณครับ”

“ช่างเถอะ คิดว่าไม่ได้ยินก็แล้วกัน” ว่างแล้วก็รีบเดินกลับไปยังโต๊ะ
ของตัวเอง ยกมือตบปากเบาๆ ไปมา เมื่อก็อ้วกไปเยอะจนตี่ขึ้น แต่เพราะ
ปากพูดอะไรไม่รู้ เธอเลยคว้าแก้วเหล้าที่เพื่อนผสมไว้อรจนแทบจะเฉือน
ขึ้นดื่ม ทำเอามีนากับแกมแก้วต้องมองด้วยความแปลกใจ

“ดื่มเร็วอะไรขนาดนั้น เดี่ยวนี้อกหรือก ฉนใส่เหล้าไปหลายเลยนะ
เวีย” สาวหัวส่ายหัว วิธีการผสมเหล้าของแกมแก้วก็คือแก้วแรกๆ จะผสม
บางๆ แต่ยิ่งตีกก็จะยิ่งเพิ่มเข้าไปหลายฝาแล้ว เพื่อนดื่มรวดเดียวแบบนั้น
ร่างกายมันอาจมีน้ำหนักกว่าเดิม

“ช่วงนี้สมองฉันมันบ้า ว่าแต่สองสาวนั้น...”

“เต็นไม่หยุด ยายนกคงทิ้งท้ายแล้วละ”

“ว่าไปก็ใจหายเนอะ มันไปอยู่อังกฤษพวกเราคงคิดถึงแย” เพื่อน
สำคัญแต่ครอบครัวก็สำคัญไม่ต่างกัน ยิ่งย้ายไปอยู่ไกลขนาดนั้น การจะ
รวมตัวเหมือนเก่าคงยาก ด้วยแต่ละคนมีหน้าที่การงานรัดตัว นอกจากนี้
เพื่อนจะบินกลับเมืองไทยหรือพวกเธอบินไปหาที่อังกฤษ

“นั่นสิ แต่ความเป็นเพื่อนก็ยังคงอยู่” มีนาเอ่ยเสียงเบา แอบ
น้ำตาคลอ

“ไม่เอาๆ ห้ามตรามา โน่นเดินกันมาโน่นแล้ว”

“เฮ้ดื่ม!” ชิดชนกเดินมาแล้วยกแก้วเครื่องดื่มของตัวเอง พวกเธอ
สังสรรค์กันอีกชั่วคราวจึงแยกย้ายกันกลับที่พัก พวกเธอชอบดื่มกันจนถึง
ประมาณตีหนึ่ง ไม่เคยอยู่จนหลับ เพราะเลิกพร้อมกันมันอุ่นๆ จึงชิง
ออกก่อน

“ไหวกันไหมเนี่ย”

“ไหว แค่มึน ไม่ได้เมา” บอกเพื่อนไปแบบนั้น แต่พรางฝนกลับรู้สึก
ว่าวันนี้ตัวเองดื่มหนัก จึงล้งเลว่าจะไปแท็กซี่หรือขับรถกลับเอง แต่ด้วย

ไม่อยากให้เพื่อนเป็นห่วงจึงให้ทุกคนขับรถกลับไปก่อน ส่วนตัวเองยังนั่งนิ่งสตาร์ตรถไว้แล้วเปิดกระจก นั่งสักพักหากไม่ไหวก็จะลงรถแล้วกลับแท็กซี่ อาจต้องทิ้งรถไว้ที่นี่

ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะกระจกรถดังขึ้นเบาๆ เธอแยมเปิดไว้เล็กน้อย ตอนนั้นจึงกดเปิดกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นผู้ชายคนนั้น และใช่ เขาค้อมตัวลงส่งยิ้มกว้างมาให้

“ผมเองครับ” ความจริงก็ว่าจะกลับ แต่เห็นเธอกับกลุ่มเพื่อนแวบๆ เลยสวมวิญญาณความต้านเดินมาหา เคาะกระจกเมื่อเห็นรถคันนี้สตาร์ตแต่ยังไม่ยอมออกไปสักที เพื่อโอกาสมันจะเป็นของเขา ก็เท่านั้นหรอก ไม่ได้คิดอะไรมาเลยจริงๆ ครับท่านผู้ชม

“มีอะไรคะ”

“ข้อเสนอของคุณ ผมอยากได้ ตกลงไหมครับ” บอกหน้าตาย เขาแค่แหง้เธอเล่นหรอก สีหน้าหวานสวยครุ่นคิดนั่งงันไปสักครู่แล้วหันกลับมาสายตาแบบนั้นทำเอาตีรอยส์คาดไม่ถึง

“งั้นก็ขึ้นรถ”

คิ้วหนาเลิกขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของหญิงสาว เขาไม่คิดว่าเธอจะตอบแบบนี้ ค่อนข้างตกใจ

“คุณแน่ใจหรือครับ”

“ถ้าไม่ ฉันจะกลับแล้ว” ความบ้า ความอยากเอาชนะ ความไม่ยอมแต่งงาน ทำให้เธอคิดอะไรตื่นเขิน บวกน้ำเมาทำให้ความกล้าเพิ่มเป็นหลายเท่าตัว ไม่เห็นแปลก ยุคสมัยนั้นมันเปลี่ยนไปแล้ว หากความบริสุทธิ์ที่เก็บมา มันจะถูกนำไปซื้อขายแลกเปลี่ยนเป็นเงินก็สู้อย่าเก็บมันไว้เลย ดีกว่าไปให้ไอ้คุณชายบ้ากามนั้นได้ไป

“ผมขับให้”

เขาขับรถในเมืองไทยเองอยู่แล้ว แค่นี้สบายมาก แล้วเธอก็ขยับ

ตัวเองไปนั่งยังเบาะข้างคนขับ เจ้ามินิคูเปอร์คงเหมาะกับสาวๆ อย่างเธอ เพราะพอเข้ามาทำหน้าที่คนขับต้องปรับเบาะพอสมควร ก็ความสูง ร้อยแปดสิบเจ็ดของเธอ ช่วงขายาวต้องการพื้นที่ แนนอนว่าววยร้ายอย่าง เธอไม่ได้ยาวแค่ว่า ที อย่างอื่นก็ยาวสมตัว โปรตอย่าคิดลึก เขาหมายถึง แขนหรือหน้า คนตัวใหญ่่อมยิ้มกับความทะเล้นทะเล้งของตนเอง

“อยากไปไหนครับ”

“แล้วแต่” เธอตอบมาเสียงนิ่งๆ ก่อนเบนสายตาดอกนอกกรด

พรางฝนยิ้มให้ตัวเอง บางทีเธอควรใช้ชีวิตให้มันโลดโผนบ้าง แล้ว ถ้าเธอไม่มีไอ้คำว่าพรหมจรรย์ ไอ้คุณชายบ้ากามก็คงไม่อยากแต่งงาน ซ่างเหอะ ซาดนี่อาจไม่เจอคนที่จะรักแล้วก็ได้ ฉะนั้นการเสียมันไปก็ไม่ได้ หมายความว่าเธอลดคุณค่าของตัวเองสักหน่อย นี่มันยุคไหนแล้ว แถม ผู้ชายตรงหน้าก็หล่อล่ำน่าปล้ำเสียขนาดนี้ สมองของเธอมันเป็นอะไรไม่รู้ ถึงได้รู้สึกว่าคุณชายคนนี้มีแรงดึงดูดบางอย่าง

“คอนโดฯ หรือโรงแรม”

“อย่าถามมาก” เธอหันมาทำเสียงดู แวดตาของเธอเหมือนมีความ สับสน เอวาะ เปิดทางมาขนาดนี้แล้ว ไอ้ดิตรอยส์ไม่ซัดศรัทธา ไม่ได้ขึ้นเตียง มาเป็นอาทิตย์ได้กับสาวในสเปกแบบนี้ต้องรีบจัด ไม่ใช่อะไรหรอก สายตา แบบนั้นมันทำให้เขากลัวว่าเธออาจเปลี่ยนใจ

ดิตรอยส์จัดการโทร.หาคนสนิท ให้มันเคลียร์ทางด้วยการจองห้องพัก ในโรงแรม เขาไม่อยากเสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว กลิ่นกายของเธอซ่าง เย้ายวน แม้ออกจะรู้สึกผิดหวังสักหน่อยที่เธอไม่เล่นตัว แต่ไม่อยากเก็บ เอามาใส่ใจ รับผิดชอบต่อสายหาไอรอน ววยร้ายแบบเขาไม่จำเป็นต้องเสียเวลา หน้าเคาน์เตอร์ของโรงแรม

“ครับคุณดิตรอยส์”

“โรงแรมข้างหน้า ไปจัดการที” แค่นี้เป็นอันรู้กัน เพราะขนาดผู้หญิง ที่เขาเคยนอนด้วย ไอรอนมันก็จัดการทุกอย่างให้ มีไม่กี่คนที่ชอบมาตามติด

ส่วนใหญ่ก็พวกนางแบบ แต่ตอนนี้ดีรอยส์เบื่อครับ เบื่อพวกของนอก
อยากกินของเอเชีย แบบคนสวยน่ารักก็มีเสน่ห์ข้างๆ กายตอนนี้เลย

“ครับ” มือขวาตอบรับสั้นๆ

ความจริงจะพาไปคอนโดฯ ก็ได้ แต่เขาคิดว่ามันซ้ำไป แต่ตอนนี้
ไอ้ดีรอยส์น้อยก็ร่ำร้ออยากออกมาดูโลกภายนอกแล้ว ให้ตาย ผู้หญิง
ในสเป็กอยู่ใกล้แล้วมีความอยากเพิ่มเป็นเท่าตัว แล้วดูแม่เจ้าประคุณ
แต่งตัวเข้าลิ พร้อมเรียกเลียเรียกจระเข้ขนาดนี้ อืม จู๋ๆ ก็แอบหงุดหงิดกับ
ชุดเศษผ้าพวกนี้ ทั้งที่ตอนแรกก็มองว่ามั่นใจก็

ดีรอยส์หักพวงมาลัยเข้าโรงแรมทันที เป็นโรงแรมห้าดาว เพราะ
ในย่านนี้มีแต่โรงแรมดังๆ เขาจัดการขับรถไปยังลานจอดแล้วเข้าทางประตู
ข้าง ไอร์รอนมาถึงก่อนแล้วจัดการยื่นคีย์การ์ดให้เจ้านาย ที่ตอนนี้ประคอง
ร่างบางไว้ในอ้อมแขน ผู้หญิงคนที่เห็นในผับนั่นเอง

Wรางฝนมองผู้ชายโคตรหล่อด้วยสีหน้าแบบไหนไม่อาจรู้ เธอกำลัง
สำรวจมัดกล้ามเนื้ออก กล้ามแขน และกล้ามเนื้อแน่นๆ เมื่อเขาพามาถึง
ห้อง ทุกการกระทำแลดูเขาใส่ใจ เขาประคองให้นั่งบนเตียง ก็รู้ว่าตัวเอง
ไม่ได้ทำสิ่งที่ถูก แถมยังเป็นความกล้าแบบผิดๆ ทั้งที่รู้ตัวดีแต่ก็ยังทำ

บรรยายกาศอบอวลชวนหวนใจ สุดท้ายก็ลุกเดินเร็วๆ ไปยังมินิบาร์
แล้วหยิบบันไดยี่ห้อดั่งมารินใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียว ดิกรีแรงเอาเรื่อง
ชนิดที่ว่าส่งพลังทำลายล้างสูง ทำเอาพรางฝนต้องสะบัดหัว พอหมุนตัว
กลับมาก็ต้องชะงักเมื่อคนตัวใหญ่ ผิวขาว ร่างกายดูฮ็อตปรอทแตกของ
เขาทำเอาเธอถึงกับกลืนน้ำลาย ปกติไม่เคยตื่นเต้นกับผู้ชายหน้าไหน หาก
คราวนี้คงเพราะดิกรีเครื่องดื่มแน่ๆ สาวเจ้ายังโทษสิ่งอื่นโดยไม่รู้ว่าทุกอย่าง
มันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ เพื่อให้ดำรงเผ่าพันธุ์สืบต่อไป

ดวงตาคู่คมสีฟ้าแวววอนสุดๆ เจ้าหล่อนเช็กซีมามากๆ หากไอ้ชุดเศษผ้า
พวกนี้ไม่มีติดกาย เขากะจับพื้นที่ไม่อย่ากรอะไรอีกแล้ว เล่นยิ้มยั่วยวน

อ้อยเหื่อนขนาดนี้ รู้ตัวใหม่ว่าหล่อนกำลังจะทำให้ว้ายร้ายอย่างเขาลิ้นลาย คำว่าเพลย์บอยกำลังจะถูกช่วงชิง ลมหายใจร้อนๆ ปะทะกันเมื่อเขาดึง แก้วเปล่าออกจากมือบางวางไว้บนเคาน์เตอร์เหมือนเดิม ไม่จำเป็นต้องอาศัยของพวกนี้ก็สามารถพาตะกายขึ้นสวรรค์ได้

“คุณ!”

“ดิรอยล์ จำชื่อผมไว้”

“ไม่จำเป็น ก็แค่คืนเดียว”

“ผมจะทำให้คุณคลั่งไคล้”

“หึ อย่าดีแต่ปาก” การแสดงความกำกั้มเหมือนผ่านศึกสงคราม บนเตียงมาอย่างเจเนจัดของเธอมันทำให้เขาต้องยืมมุมปาก แหวตกากระด้าง เล็กน้อยแต่ก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว ผู้ชายเราไม่ชอบการดูถูก ฉะนั้นเธอ อาจจะไม่เคยเจอเช็ทส์ที่ห่วยแตกมา ฉะนั้นเขาจะบังคับทำให้เธอรู้จักคำว่า ขึ้นเทพและคำว่าแตกต่าง

“อย่าดูถูก”

“ไม่เอากดูผิดต่างหากล่ะ ผู้ชายมักมีนอกมีนใจ และแสดงความ ไม่พอใจเวลาถูกดูแคลน แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนั้น ลีลามักห่วยเสมอ เกินสรรพคุณที่บรรยาย หรือเรียกง่าย ๆ ว่าฤทธิ์ยากับฉลากยามันสวนทาง กัน” เธอยิ้มยั่ว พลังกัดปากเล็กน้อยยื่นหน้าเข้ามาใกล้ เขาระชับแหวคอด แล้วดึงเข้าหาจนท่อนบนแนบชิด ส่วนกลางลำตัวเขาตั้งใจเบียดบดให้เธอ รู้ว่า ของที่กำลังจะถูกตอนนี้พร้อมใช้งานแล้ว

“นั่นผมจะเป็นยาที่ออกฤทธิ์ตรงตามฉลาก”

“แน่ใจหรือ ถ้าห่วยล่ะ”

“แล้วถ้าไม่ห่วย คุณจะยอมให้ผมกินอีกหรือเปล่า ไม่สิ คุณต้องกินผม เพราะคืนนี้ผมจะเป็นยาให้คุณเอง คนสวย”

ยื่นหน้ามาใกล้แล้วรับปากเธอ ขบเม้มไล่เล็มและใช้ลิ้นเลียรอบ กลีบปาก ทำเอาสาวเจ้าสะท้านตัวแข็งทื่อ และใช้ ดิรอยล์สัมผัสได้ถึงปฏิกิริยา

นั่น เธอทำเหมือนไม่เคย เหมือนตกใจ แต่ก็พยายามควบคุม ช่างเหอะ ไม่อยากสน จะล่อลวงแบบไหนคืนนี้เขาก็ไม่คิดปล่อยเธออยู่แล้ว

“พูดมาก อืม...”

คราวนี้อีกฝ่ายสอดลื่นเข้ามาไม่เปิดโอกาสให้พรางฝนตั้งตัวรับมือ สาวเจ้าข่มมือบนแผงอกแกร่ง จิกเล็บลงไปเหมือนจะบอกลาๆ ให้เขา ถอนจูบ แต่ว้ายร้ายก็คือว้ายร้าย ยิ่งแสดงอาการต่อต้านก็ยิ่งอยากเอาชนะ ดันร่างเล็กไปชิดผนังอีกด้าน เอียงใบหน้าเล็กน้อยเพื่อจู่โจมด้วยเรียวลิ้น ให้ถนัดมากกว่าเดิม ลิ้นเล็กๆ เหมือนไม่ประสาเลียงหลงงกๆ เงิ่นๆ แถม เจ้าตัวยังทำท่าเหมือนจะหายใจไม่ออก

“โคตรหวาน”

“ฉันจะ หะ...หายใจไม่ออก”

“ทำเหมือนไม่เคยจูบ”

ไม่แค่ส่งสยัหรือก แต่ปฏิภิกิริยาของเธอเหมือนไม่ใช่สาวเจนจัด แล้วพอเขาพูดแบบนี้เจ้าหล่อนก็รีบตัวตวัดแขนโอบรัดรอบลำคอ ทาบปากจูบ เขาด้วยตัวเอง

หึๆ และใช่ เขาหัวเราะในลำคอ หล่อนเปิดปากเขาไม่เป็น พยายาม ไล่เลื้มจะสอดลื่นซ้ำหา บิดไบใบหน้าเอียงๆ แต่ตึรอยสั้ยังเฉย อยากรู้อว่า แม่นางยั่วจะทำอย่างไร แต่ให้ตายดับ ทำแบบนี้คือไม่ต้องอ่อยเขาก็พร้อม สยบเพื่อเธอ ใ้ผู้ชายที่ได้เธอก่อนหน้าเขานี้มันคงจะห่วยแตกแบบสุดๆ

“ค่อยๆ ไม่ต้องรีบ ผมสอนคุณได้เบบี๋”

ขยิบตาเล็กน้อย ดันไบหน้าเนียนออกห่าง แล้วอืมเธอเข้าหาลำตัว พาเดินไปยังเตียงนอนคิงไซส์ เขาต้องการบรรยากาศสักเล็กน้อย ใช้รีโมต กดปิดไฟทุกดวง ยกเว้นโคมไฟรูปลูกกล้วยไม้สีเหลืองนวล ชับให้เธอยิ่ง นำหลงใหล

“นี่คุณ”

“ซูว์ อย่าใจร้อน ึงคืนนี้ได้กินผมแน่นอนคนสวย”

เขาได้มีอบนโครงหน้าสวยเฉียวแอบหวานและแอบเปรี้ยวในเวลาเดียวกัน หญิงสาวไม่ต้องแต่งหน้าจัดก็ยังคงสวยมีแรงดึงดูดขนาดนี้ กายเขานี้สิ้นไปหมด อยากลงหลักปักฐานจะแย แต่เขาก็อยากสร้างความประทับใจให้เธอต้องจดจำและกระหายอยากจนต้องร้องขอซ้ำๆ

ดีรอยล์เอนกายพิงพนักหัวเตียง โดยมีเธอนั่งบนตัก จับๆ ดึงๆ ชูตสวยก็ร่นลงมาเรื่อยๆ จนสายสปาเกตตีหลุดมาคล้องต้นแขน เขาดึงลงมาอีกเล็กน้อยก็พบกับบราเซียร์ไร้สาย อ้อมมือปลดตะขอรวดเร็วแล้วดึงออกโยนไปไม่รู้ทิศทาง ไม่สนว่ามันไปตกหล่นตรงไหน ทาบวางฝ่ามือแล้วบีบเคล้น ปากก็ดูดซับความหวานด้วยติกริของเหลวทำให้เธอเคลิบเคลิ้ม แม้จะสะดุ้งบ้าง แต่เธอก็จุมตบเขาดีขึ้น แอนหัดดอกอิมี่ให้เขานวดเพ้น

“อิมี่ คุณ”

พอเขาถอนจุมชุกใช้ไบหน้า ปากอิมี่ก็ขวางแผ่วๆ เซ็ดไบหน้าและเอียงเล็กน้อยให้เขาได้ใช้ปากจุมกและลิ้นถูไถบริเวณนั้น ชุกใช้ตอหวอดร่วมด้วย มือบางสอดเข้าท้ายทอยและจิกทั้งทำเอาเขาเจ็บ แต่ในความเจ็บมันทำให้เขาโคตรชอบ หึๆ เขาแอบซาติสม์อยู่แล้ว

“หวานมาก”

ผิวของเธอขาวและเนียนนุ่มหวานลื่นสุดๆ และตรงไหนก็อยากสร้างรอย และเขาไม่รีรอใช้ปากดูดเม้มจนขึ้นรอย อยากฝากมากกว่านี้แต่ก็เกรงใจหอรก หึๆ ไว้ครั้งหน้าเถอะเขาจะระรัวให้หน้าใจ มือหนาดึงรั้งชูตเดรสสวยลงมาจากงออยู่ตรงเอวคอด ความงามของสองปทุมถันจึงปรากฏแก่สายตา วางทาบว่าน่าขย้าขยี้ พอเห็นด้วยตาตอตอนนี้ทำเอาลำคอแห้งผาก มันสุดยอดแห่งความน่าคลั่งไคล้

“คุณ”

“ดีรอยล์ ผมชื่อดีรอยล์”

“อิมี่...ดีรอยล์”

ครางชื่อเขาออกมา สติสตั้งของพรางฝนไม่ต้องถามถึง มันปลิดบปิว

ออกจากร่างกายไปแล้ว มีแต่ความอยากรู้ อยากลองเล่นผ่านเข้ามาใน กระแสเลือด สัมผัสจากเพศตรงข้าม และเขาทำให้เธอช่านสยิวรัญจวนจน นิ่งเฉยๆ ไม่ไหวต้องบิดตัวไปมา ฝ่ามือกว้างขี้นยาอ้อมหนักๆ ปากร้อนๆ ชุกใช้ชอกคอ ไบหูจนหน้าใจจึงลากเลื้อยมายังบำเนี้ยนแล้วมุ่งหาภูเขาแฝด เขาชุกใช้เถลือกไกลหนักมากจนผิวตรงนั้นเป็นรอยแดง เพราะครูดกับ ต่อหนดและไรเคราทั้งเสียวทั้งจี้จี้

ผิวเธอหวานหอมจนเขาอยากกัดกิน แต่ทำแบบนั้นมันเถื่อนเกินไป ครั้งแรกกับเธออยากให้อะไรมันดี แม้ความจริงแกนกลางลำตัวของเขาจะ ลูกโซนเหมือนไฟสุ่มแล้วก็ตาม ทางแกงพลอยอืดอัด สุดท้ายตันร่างเล็กก็ให้ นอนลง เขาหยัดกายถอดตาภรณ์เบื้องล่าง เผยตัวตนแข็งขื่นที่ตอนนั้น ลื่นเยะเยือก ดวงตากลมโตเปลลอมองแล้วเจ้าตัวก็อ้าปากค้าง กะพริบตา ปริบๆ เหมือนตะลึงกับมังกรยักษ์ ให้อาย ภาพนี้เจ้าหล่อนโคตรเอ็กซ์!

“ไม่ต้องตกใจ เกินมาตรฐานไปหน่อย”

“บะ บ้า อืม”

เขาก้าวขึ้นคร่อมแล้วโน้มตัวบดจูบ ดูดลิ้นเล็กๆ ตัวรัดพันจนเธอ ต้องบีบแขนแกร่งแน่น ส่งเสียงอืออาระบายความร้อนในกายที่ปะทุหนัก มากขึ้นเรื่อยๆ

พรางฝนไม่มีโอกาสพุดอะไรอีกนอกจากส่งเสียงครางกระเส้า อารมณ์ ราวหวมครอบงำปล่อยตัวปล่อยใจให้ล่องลอยรับสัมผัสแปลกใหม่ที่ไม่เคย พบพาน ในเมื่อตัดสติใจทำลงไปแล้ว ก็ต้องยอมรับผลแห่งการกระทำนั้น พร้อมๆ กับเก็บเกี่ยวความสุขนี้ไว้

“ไม่อยากเชื่อ”

ใช่ เขาไม่อยากเชื่อว่าเธอจะหวานหอมขนาดนี้ กลิ่นกายเหมือน ดอกไม้ราตรีที่ส่งความหอมบอวอล มีอณาพนพินไปทั่วกาย ทั้งอ้อม และสะโพกผาย เธอไม่ใช่คนพอม ออกเป็นอก เอวเป็นเอว สะโพกก็ร้ายกาจ เมื่อเขาบีบขยำเจ้าหล่อนก็มีสายย้วยวน หึๆ แบบนี้เขาจะอดใจอย่างไรไหว

เมื่อดูดีมอกอิมจนพอใจจึงได้ปากลงสู่หน้าห้องแบบราบ ขบเม้มด้วยไรฟันสลับเลียด้วยปลายลิ้น โดยเฉพาะเมื่อถึงสะดือ เขาบิดเป่าเบาๆ ร่างสาวก็เกร็งเขม่วท้อรับ ส่งเสียงครางและจิกมือบนเรือนผมของเขาตั้งที่งจนผมแทบหลุดจากหัว แต่เขาโคตรชอบ อยากจับเจ้าหล่อนกระแทกกระแทกกระแทกระบายความเสียดเสียวเสียดจริง

“คุณ...” มันมากขึ้นทุกที มากขึ้นเรื่อยๆ ไม่รู้จะอธิบายให้อารมณ์บ้างๆ นี่ว่ามันเป็นแบบไหน รู้แต่มันบาดลึกปลุกเซลล์ในกายในที่ส่วนตัว

“บอกให้เรียกชื่อ... ตีรอยล์”

“อิม ตีรอยล์ อ่า...”

ทรมาณไปหมด ร่างกายทรมาณจนนอนเฉยไม่ได้ เมื่อปากร้อนเลื่อนไปยุ่มยามยังจุดอ่อนไหว ที่ไม่เคยมีชายใดได้เข้าใกล้ บ้าจริงๆ อยากถอยตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว เมื่อร่างกายสนองตอบสัมผัสผืนร้อนแรง ต้องการให้เขาทำมากกว่านี้ ต้องการให้เขาพาเธอหลุดพ้นจากความร้อนแรงซึ่งมันกำลังแผดเผาหัวใจให้ตกในบ่วงอเวจีทुरนทुरายจนต้องหิวต้อร้องครางสะบัดใบหน้าซำยชวาบนหมอน

เตรสตัวสวายตอนนี้หลุดออกจากร่างหมดแล้ว เขาและเธอเปลือยเปล่านั้นสมอากากัน เรียวขาเนียนถูกจับดันให้ติดกับบอกอิมเพื่อให้เขาได้รายสัมผัสบนจุดบอบบาง

สิ่งที่ทำให้ตีรอยล์กังขาคือเขาผ่านผู้หญิงมามากมาย ความอ่อนนุ่มของเธอ เขาแทบมองไม่ออกว่าเคยผ่านศึกสงคราม แต่ที่นั่นแหละ นวัตกรรมเครื่องมือแพทย์รูดหน้าไปไกล จะรีแพร์ใหม่ก็ไม่แปลก ทว่า...อีกใจหนึ่งยังกังขา และแน่นอนเขาจะรู้ก็ต่อเมื่อได้พิสูจน์

“ยะ อ้อ เจ็บ”

ตีรอยล์ชบครามแน่นเมื่อนี้ร้ายค่อยๆ คืบคลานเข้าไปในเส้นทางรักที่ละน้อย ความอ่อนนุ่มบีบรัดจนเขาแทบคลั่ง ไม่อยากคิดว่าถ้าเป็นกายแกร่งเขาจะสุขสมแทบระเบิดขนาดไหน แม้ยังไม่ชัดเจน แต่ร้ายร้าย

พวงตำแหน่งเพลย์บอยอย่างเขาจู่ๆ หัวใจก็รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่อยากทนเลยพับผ้า สัมผัสของเขาส่งให้สะโพกสาวบิดเร้าหยัดยง และสายหนิดูลับสน เจ้าตัวครางอ้ออจิกผ้าปูที่นอน ส่วนอีกมือจิกไหล่ของเขาเพราะกำลังทำเธอทรมาณ

“อ้อ ตีรอยส์ กรีด!”

ความรู้สึกที่ระเบิดแตกพร่างพรายทำเอาสาวเจ้าหอบหายใจ ไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่มันทำให้ความทรมาณที่ดิ่งลึกลงนั้นระเบิดแตก ทั้งสะโพกหอบหายใจตัวโยน ดวงตาน้ำปรือ

“จากนี่คือของจริง”

เขาจัดการสวมเครื่องป้องกันอย่างเร่งรีบ อยากเขมือบเธอขนาดไหน แต่ต้องเตรียมความพร้อมให้สุด และเขาเองก็ต้องรอบคอบ รักสนุกต้องรู้จักป้องกัน เพื่อไม่ให้มีปัญหาตามมาภายหลัง

“อ้อ เจ็บ!”

ความยิ่งใหญ่เบียดแทรกเกินครึ่ง และนั่นทำให้ว้ายร้ายรับรู้ความจริงแรงบีบรัดทำเอาเจ็บจนแทบแหลกละเอียด เส้นบางๆ ขาดฝั่ง เขาถึงกับยิ้มแยกเขี้ยว ไม่ได้ตั้งใจหรือรังเกียจหากเธอจะผ่านไครมา แต่สิ่งที่ได้รับมันกลับสร้างความภาคภูมิใจ เธอเจ็บเขาเจ็บไม่ต่างกันเลย แต่จู่ๆ ความคิดชั่วแฉ่งทำให้เขาตัดสินใจผละตัวออกมาจัดการนำเครื่องป้องกันออก อยกาให้เนื้อแนบเนื้อ และเลือดจางๆ ยืนยันได้ดีว่าเขาคือคนแรก

ขนาดว่าปลุกเร้าจนได้ที่ แต่พรางฝนเจ็บจนแทบขาดใจ คำว่าครั้งแรกกับขนาดเกินมาตรฐานไม่ต้องถามเลยว่ามันมากมายขนาดไหน ไบหน้าเนียนบิดเบ้ น้ำตาซึมออกมาทางหางตา ไม่ได้ไหลบ่าปานทำนบพัง แต่มันก็ทำให้เธอละอื้นได้เหมือนกัน มือบางหุบตีเมื่อเขาเบียดกายเข้าหาอีกจนตอนนี้เต็มแน่น

“ซูว์ อย่าร้อง”

“ไอบ้า ฉันทเจ็บ เจ็บนะ”

“ครั้งแรกยังงี้ก็ต้องเจ็บ อา...โคตรดีเลยที่รัก” ไม่เคยเรียกใครที่รัก และเขาไม่เคยต้องอดทนอดกลั้น เพียงเพราะสงสารที่เธอต้องมารองรับ ตัวตนของเขา จำต้องประวิงเวลาให้หญิงสาวมั่นใจและรอจนกล้ำเนื้อ ผ่อนคลายลงอีกนิด เขารอได้ ถ้าจะนำพาความสุขมาให้คนใต้ร่าง

“อะ อืม เจ็บ”

“อดทน หายใจลึกๆ”

แล้วจากนั้นสะโพกแคบก็บรรเลงเพลงรักกระหน่ำระรัวใส่ความ อ่อนนุ่มเมื่อเธอคลายความเจ็บปวด ผลักดันเข้าหาจนร่างเล็กโยกคลอน ความเจ็บค่อยๆ เบาบางลง ถูกแทนที่ด้วยความรัญจวน บิดกายเร่าๆ ปากอืมเผยออ้ายามเขาระแทกตัวตนอัดเข้ามา เธอผวาทุกครั้งจนต้อง กอดร่างใหญ่ไว้แน่น

ดีรอยส์โน้มใบหน้าจูบทั่วดวงหน้าเนียน ก่อนซุกใช้ปากจมูกพัน นัวเนียบกับซอกคอและอกอิม วนเวียนจูบดูดรัดอยู่เช่นนั้นเพื่อปลุกอารมณ์ ของเธอให้กระเจิดกระเจิง แม้ว่าเป็นครั้งแรกของเธอ แต่เชื่อไหมความ ร่ำร้อนที่เจ้าหล่อนมีมันทำให้เขาอยากจะกลืนกินร่างบางทั้งตัว รู้สึกร่างกาย มันติดใจผู้หญิงคนนี้เข้าแล้ว

“อืม...”

“ดีไหม”

“อ้อ เข้ามา ฉันจะไม่ไหว”

พรางฝนไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองพรวดพาดะไรออกมาบ้าง ใบหน้าเนียน สะบัดสายอย่างทुरนทुरาย ความรู้สึกบาดลึกในห้วงอารมณ์เหมือนเมื่อกี้นี้ บรรณนาการปลดปล่อยให้หลุดพ้น เธอแอนหยัดเสนอนี้เนื้อตัวทั้งอกอิม และโพกให้เขาปรนเปรอ ฝ่ามือบางจิกเล็บบนแผ่นหลังกว้างสลบตะกาย จนร่างใหญ่สะดุ้ง

“ซาติสม์”

“ไ้บ้า เร็วๆ ฉันจะตายอยู่แล้ว เร็วกว่านี้”

“ไวไฟ จัดให้ พรงนี้ลูกไม่ได้ยามาว่ากัน หึๆ” วายร้ายหัวเราะออกมา แล้วรื้อเข้าใส่อย่างบ้าคลั่ง ตรึงสะโพกสาว หยัดกายสูงเพื่อดวงตาคู่คม จะได้มองเห็นทางแห่งความมหัศจรรย์อันมีเขาเป็นตัวขับเคลื่อนเลื่อนไถ่ ยิ่งมองอารมณ์รักยิ่งเดือดดาล กระทั่งพนักงานเธอหวีดร้อง เริ่มเกร็งร่างกาย

“ช่วยด้วย ติรอยล์”

“ไปด้วยกัน ไปด้วยกัน”

อยากยื้อให้นานกว่านี้ แต่เพราะเธอปีรัดเขาแทบแหลก และมันเป็นครั้งแรกที่เขารู้ว่าพ่ายแพ้ให้กับกามารมณ์ ทั้งที่ทุกครั้งเขาควบคุมตัวเองให้อึดทนแค่ไหนก็ได้

“กรี๊ด อื้อ!”

“โอ โศครตี่...”

เสียงหัวทุ้มและเสียงใสตะโกนก้องบอกความสุขสมเมื่อเขาโรมรัน ถีบจนมาถึงจังหวะรักสุดท้าย มอบกายแกร่งกดแนบจมแน่นระเบิดสายธาร ความสุขออกมาจนล้นเอ่อ พอๆ กับร่างเล็กที่เกร็งกระตุกรัดสวมกอดกัน และกันเ็นทำนั้นด้วยความสุขและอ่อนเพลีย

คืบคลานตัวงล่อม

เรื่องเมื่อคืนไม่ได้จบแค่อบเดียว แต่ยาวนานถึงสามรอบ เป็นพลังความอึดทนของวายร้าย เขาหลงใหลเสน่ห์ดีดร่างกายของผู้หญิงคนนี้ แม้จะอยากทำมากกว่าสามรอบ หากนี่กึ่งสารคนที่ละลឹมละลืออ่อนแรงจนแทบพุงตัวไม่อยู่ เขาพาเธอเล่นรักรอบๆ ห้องพักหรืออย่างบ้าคลั่ง เสียงร้องครางกระเส่ายดังก้องในหู เป็นเสียงใสแสนหวานที่อยากได้ยินซ้ำๆ

ดวงตาสีฟ้ากะพริบมองคนในอ้อมแขน วายร้ายไม่เคยนอนกับผู้หญิงข้ามวันข้ามคืน หมายถึงนอนกอดกันฉันทันผิวเมื่อย เพราะทุกครั้งเสร็จกิจก็แยกจาก จ่ายด้วยเงินโดยมีไอรอนจัดการให้ บางคนก็แค่ครั้งเดียวไม่ได้สานต่อ อย่างที่บอกเขา ไม่อยากมีพันธะผูกพันกับใคร

ทว่าคนในอ้อมแขนกลับทำให้เขารู้สึกถึงคำว่าแตกต่าง จู๋ๆ ก็นึกโมโหขึ้นมาหากจะมีใครได้แตะต้องร่างกายนี้ต่อจากตน ให้ตายดับ ไม่ชอบอารมณ์นี้ของตัวเองเลย มันเหมือนว่าวายร้ายอย่างเขากำลังอ่อนไหวใช่ คือความอ่อนไหวภายใต้ความรู้สึกหวงแหนต้องการแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของ

“อืม อ๊ะ”

ร่างเล็กที่นอนหลับขยับตัว ค่อยๆ เปิดเปลือกตาแล้วร้องเบาๆ สะดุ้งเหมือนว่าเจ็บ มันก็สมควรอยู่หรอก เมื่อคืนแม่ไม่ได้โหลดโฟน แต่คำว่าครั้งแรกคงทำให้เจ้าตัวระบม

“ไหวไหม”

“นะ นาย...”

“ดีรอยส์ครับ เรียกชื่อผมสิคุณผู้หญิง”

“ปล่อย อย่ามาจับ”

ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีตื่นขึ้นมาในอก พรางฝนเม้มปากแน่น ความทรงจำทุกอย่างผุดพรายเข้ามาเป็นฉากๆ ฉายวนซ้ำในหัวสมองจนอยากเอาหน้ามุดดินหนี เธอทำบ้าอะไรลงไป ทำตัวใจง่ายก้าก้ากับชายแปลกหน้าที่ไม่รู้ที่มาที่ไป หญิงสาวขยับผ้าห่มคลุมกายจนมิดแล้วถอยออกห่างเมื่อเขาขยับตัว เปลือยท่อนบน แต่ดีหน่อยที่เขายังสวมกางเกง

“เมื่อคืนทำมากกว่าจับคุณน่าจะรู้ดีนะครับ” ดีรอยส์ลอยหน้าลอยตา โศครไม่ชอบกับสายตาเย็นชาที่เจ้าหล่อนส่งมา แทนที่หล่อนจะร้องไห้โววายเสียใจกับไอ้เยื่อบางๆ ที่เสียไป

“หึ ก็แคว้นไนต์สแตนด์ ทำไม่ต้องคิดมาก”

“นี่คุณ” วัยร้ายผ่อนลมหายใจ รู้สึกเหมือนเป็นผ้าที่เพิ่งถูกเมียพันแล้วทิ้ง มันเป็นเรื่องบ้าบอที่สุด ไหนแม่เคยบอกว่าหญิงไทยรักนวลสงวนตัวอย่าทำอะไรร่วมร่วม เขาไม่ได้รู้สึกผิดเลยกับสิ่งที่เกิดขึ้น อยากรับผิดชอบด้วยซ้ำไป เพราะเขาตรงๆ บอกเลยเขาติดใจ

“จะไปไหน” เธอลุก เขาจึงกระซอกแขนเรียวยาวให้ล้มลงมา กอดรัดพันเดี๋ยวจนล้มไปบนเตียงด้วยกัน เขาก็ก่อไว้ด้วยการทาบทับเรือนกาย เขาไม่ปล่อยเธอหรอกจนกว่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง

“ปล่อยฉันนะไอ้บ้า เลิกเง่าสักที ฉันจะกลับห้อง”

“ไม่ให้กลับ เราต้องคุยกัน”

“คุยบ้าอะไร เมื่อคืนฉันเต็มใจ นายก็เต็มใจ จะคิดมากทำไม ฉันก็แค่พลาด แค่อารมณ์พาไป มีอะไรต้องแครงั้นหรือ”

ฟังสิครับ ฟังผู้หญิงใจกว้างอย่างเธอพ่นคำพูดออกมา ใจกว้างและเป็นแม่พระเหลือเกิน ดวงตาสีฟ้าเคยขี้เล่นทะเล้นตอนนั้นมันกร้าวกระด้าง หล่อนควรวีววายพุ่มพวยหรือพูดอะไรสักอย่างเพื่อให้เขารับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น เขาไม่ใจไม่ใส่ระกำถึงขนาดจะปล่อยผ่านไป โดยเฉพาะพรหมจรรย์ของเธอที่เขาเป็นคนได้ครอบครอง

ทว่าอาการเพิกเฉยพร้อมทำหน้าที่เบื้องหน้ามันคืออะไร หล่อนทำเหมือนเขาเป็นพวกนำเบื่อนำรำคาญเสียเต็มประดา จนไม่อยากมองเห็น มันโคตรจะเสียความมั่นใจ ด้วยปกติมีแต่ผู้หญิงอยากจะรั้งไว้ให้อยู่ด้วยได้นานที่สุด ไม่ใช่มาทำเหมือนเขาเป็นตัวเชื้อโรค

“ลูก แล้วก็ปล่อย”

“ก็บอกว่าต้องคุยกันไงวะ” เริ่มจะโมโห คำพูดคำจาเริ่มไม่น่าฟัง หากคนใต้วางตากเป็นรอง ถอนหายใจหลายครั้งพลางจิบปากซัดใจ

“ต้องการอะไร”

“ผมต่างหากที่ต้องถามคุณนะคุณผู้หญิง ว่าเป็นอะไรมาใหม่ถึงไม่เสียดายสิ่งที่เสียไป”

“ฉันบรรลូវัตถุประสงค์แล้ว”

“หมายความว่าไง!” เปลอตะคอก แต่นอกจากไม่กลัวพรางฝนยังขยับตัวยุกยิกอยากหลุดพ้นจากพันธนาการที่เขาถักขึ้น ด้วยการจับแขนเธอกดกับที่นอนและใช้ลำตัวทาบทับ

“ไม่มีอะไรทั้งนั้น ปล่อยได้แล้ว ฉันจะกลับ”

“อย่ามาทำเนียนหาทั้งที่คุณก็เสียใจ ผมรู้แหละ และบอกเหตุผลมาว่าทำไมยอมผม ทั้งที่...” ไม่อยากจะพูดออกมาหรอก หล่อนต้องมีอะไรแน่ๆ ถึงได้ยอมนอนกับเขาง่ายๆ หรือจะผิดหวังอกหักเสียใจมาเลยต้องการประชดแฟน ก็เลยยอมนอนกับเขา บ้าชะมัด แค่คิดว่าเหตุผลคือแบบนี้

ว้ายร้ายก็หัวร้อนเลยครับ

พรางฝนอยากจะทำตาย มันอะไรกันนักหนา เธอก็แค่พลาดไปมีอะไร เพราะความตึกคะนองและคิดน้อย ยอมปล่อยให้ฤทธิ์น้ำเมาและความอยากเอาชนะอยู่เหนือความผิดชอบชั่วดี ก็แล้วอย่างไรละ มันเกิดขึ้นแล้ว มันย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้ เสียใจไปก็เรียกคืนไม่ได้อยู่ดี สิ่งที่ได้คือทำให้ใจยอมรับมัน พร้อมก้าวเดินไปข้างหน้า ชีวิตไม่ได้ยึดติดกับคำว่า พรหมจรรย์ แม้จะรู้สึกแยก็ต้องปกปิดเอาไว้

“เรื่องมาก น่ารำคาญ ถ้าคิดว่าการนอนกับคุณมันจะทำให้วุ่นวายแบบนี้ ฉันเลือกนอนกับคนอื่นดีกว่า”

“มันจะมากไปแล้วนะคุณผู้หญิง”

“ไว้วายอะไร ปล่อยแล้วก็ลูก ฉันจะกลับ” เน้นเสียงลอดไรฟัน ดวงตากลมโตชุ่มขวางเริ่มไม่พอใจเมื่ออีกฝ่ายทำท่าไม่ยอมง่ายง่าย

“ดี้อ”

“ฉันไม่ได้ดี้อ แล้วคุณลูกเสียที อย่าให้ต้องพูดซ้ำ ถ้าเป็นคนมีสมอง คุณควรฟังความรู้เรื่องนะคะ”

หลอกต่อกันไปอีก เจ็บแสบไหมล่ะไอ้ดีรอยล์ ปกติเจอสาวๆ ออกอ้อนให้ได้อยู่ต่อ แต่นี่คืออะไรจะลูกหนักเท่าเดียว ไม่เสียจงเสียใจให้เขารู้สึกผิดสักนิด จนเขารู้จักจะคิดว่าตัวเองหน้าด้านแล้วเนี่ย หน้าด้านแบบที่ไม่เคยด้านมาก่อน เพราะไม่เคยแสบหรือตามผู้หญิง

“ผมจะปล่อยให้ เขาก็ล้านก็ว่าไป”

“เก็บเงินของคุณไว้ให้ผู้หญิงคนอื่นเถอะ ฉันไม่ได้ขายตัว และฉันก็แค่เปลอ อารมณ์มันพาไป ได้ยินไหมว่าแค่อารมณ์พาไป” แผลตึงใจใส่หน้าเขาจนแก้วหูของว้ายร้ายสั่นสะเทือน ดีรอยล์ต้องข่มใจไม่ให้ความโมโหมันเล่นลิว

“อ้อ ใจกว้างเสียด้วย ไว้ผมจะปล่อยให้อารมณ์มันพาคุณไปด้วยกันบ่อยๆ นะ”

“จะไม่มีครั้งที่สอง จบก็คือจบ”

“เฮ้ย เฮ้ย” จะไม่ให้ร้องได้ไงเมื่อเธอบีบปากลงบนบ่าของเขาเต็มแรง ออกแรงผลักจนติดตัวออกไป สีหน้านวลเนียนแลดูเจ็บ แต่เจ้าหล่อนก็ฝืนเดินเร็วๆ เข้าห้องนำหลังหยิบเสื้อผ้าออกไปแล้ว ส่วนเขาก็ได้แต่สบถหยาบคายมากมาย รีบเดินไปยืนรอหน้าประตูห้องน้ำจนเจ้าตัวเปิดออกมา

“มายืนมั่งเพื่อ? หลีกไป”

ได้ข่าวว่าห้องนี้ดีรอยส์เป็นคนเปิด แต่โดนไล่ให้หลีกทางเหมือนหมูเหมือนหมา ตั้งแต่เติบโตมาเป็นนายร้อยไม่เคยรู้สึกเสียความมั่นใจเท่านี้มาก่อน ผู้หญิงอะไรโคตรจะซึนและแข็งกระด้าง เย็นชาอีกด้วย ผู้หญิงอะไรทำตัวไร้ความรู้สึก ดวงตาคู่คมทริ่มมองอย่างค้นหา เขาอยากรู้ว่าสิ่งที่เธอแสดงออกมั้นคือเรื่องจริงหรือเฟค

“ผู้หญิงประหลาด”

“ฉันไม่มีเวลากับคุณมากนักหรอกนะ อย่าทำท่าเหมือนจะเป็นจะตาย เพราะถ้าคุณยังรังฉันไว้ ฉันจะถือว่าคุณอาศัยอาวรณ์ฉันอยู่” เจ้าหล่อนลอยหน้าลอยตาบิตยิ้ม พับผ้า! ไม่ชอบสายตาดูแคลนของเจ้าหล่อน แล้วหัวใจของเขามันเป็นอะไรกันนักกันหนา เต็มแรงชะ!

“ปากดี”

“ก็ปากดีอยู่แล้ว คุณแถมยัง หลีก ฉันจะกลับ แล้วหวังว่าเราจะไม่ต้องพบกันอีก” เธอพูดเพียงเท่านั้นก็เดินผ่านร่างเขาไปเหมือนเป็นอากาศธาตุ

อาการโกรธและโมโหเป็นริ้วๆ ขึ้นสมองแบบนี้มันคืออะไรกัน มือหนาสองข้างกำแน่นก่อนจะเดินเร็วๆ ไปคว้าแขนของเธอไว้ โคตรเกลียดไอ้ความรู้สึกที่ว่าไร้ตัวตนไม่ใช่คนสำคัญ เพราะตลอดมาเขาถูกมองว่าสำคัญ สาวๆ พากันเสียดาย ทว่าผู้หญิงคนนั้นก็กลับทำเหมือนเขาคืออะไรที่มันโคตรจะไร้ค่ามันรับไม่ได้ จิตใจเขาจึงโมโหและทำให้หัวร้อนได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“อู๊ย นี่เป็นอะไรอีกเนี่ย”

“ยังไม่ให้ไป”

“เป็นบ้าเหอ”

เธอตวาดแหวัดกลับมา พยายามจะสะบัดมือของเธอออก แต่ดิรอยล์
กำหนดกว่าเดิม ชายหนุ่มดึงร่างบางมาด้วยกัน ก่อนกดมือถือหาคคนสนิท
เพื่อให้หมอนั้นเอาอาหารมาให้ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่วัยร้ายสายรุทอย่าง

เขาอยากยื้อผู้หญิงที่ร่วมเตียงด้วยให้อยู่ด้วยกัน อย่างน้อยอีกสักคืนก็ยังดี
ดิรอยล์ค่อนข้างตกใจกับความรูสึกรุนแรงในอก เขากำลังซื้อเวลา
ของผู้หญิงคนนี้

“เอาอาหารไทย”

เขากรอกคำพูดลงไปแค่นั้นก็ดวง ไม่ต้องสื่อสารสำหรับคนสนิทกัน
โอรอนมันรู้ว่าต้องจัดการแบบไหน ก่อนเขาจะดึงเธอเข้าไปในห้อง แล้วดึง
กระเปาะสะพานออกมา ด้วยหวังใช้กระเปาะเป็นหลักประกันไม่ให้เจ้าตัวหนี
ออกไประหว่างเขาต้องเข้าไปอาบน้ำ

“มีสิทธิ์อะไรมาบงการ ขอกระเปาะคืน”

“กินข้าวด้วยกันก่อน แล้วจะไปส่ง”

“ไม่ต้องทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ ฉันไม่ได้ต้องการสักคืน” บ้าจริงเชียว
ถ่านอนด้วยแล้วจะเรื่องมากแบบนี้ เมื่อคืนเธอจะไม่ปล่อยให้มันเกิดขึ้นแน่ๆ
แม้เขาจะหลอ่ว้วตายควายล้ม แต่เชื่อไหม เซ็นส์ของเธอมันบอกว่าผู้ชาย
คนนี้อันตราย ไม่ควรพาตัวและหัวใจอยู่ใกล้เป็นที่สุด

“อย่าดี้อ”

“คุณต่างหากพูดไม่รู้เรื่อง”

“พอก่อน ค่อยมาทะเลาะ ผมจะอาบน้ำ ถ้าออกมาแล้วไม่เจอเป็นเรื่อง
กระเปาะนี้ยึดไว้ก่อน” พูดจบก็เดินเข้าห้องน้ำไป ทำเอาสาวเจ้าถึงกับพูด
อะไรไม่ออก เข้มปากเป็นเส้นตรง แล้วก็เหลือบเห็นสูกชุดใหม่ของเขาห้อย
อยู่ หมอนี่เป็นใครกันแน่ เลือ่ผ้าคงมีคนอื่นเอามาให้ตอนเธอหลับ

พอทำอะไรไม่ได้พรางฝนก็เดินไปทรุดตัวยังโซฟา คำวารีเมตมากด
เปิดทีวีฆ่าเวลา ให้ตายเถอะ ไม่เคยต้องรอใครแบบนี้สักครั้ง ไร่บ้านนั้นเหมือน

จะไม่ยอมจบง่าย ๆ มันควรเป็นเธอหรือเปล่าที่ต้องทำแบบนั้น โลกนี้มัน
กลับตาลปัตรมากเลย ใจผู้ชายในห้องน้ำเง่างมาก

“ขอบคุณที่ยังอยู่”

ปกติเขาอาบน้ำนานกว่านี้ แต่ด้วยกังวลเกรงคนด้านนอกจะรอนาน
จึงรีบจัดการตัวเองแล้วออกมาแต่งตัว ใบหน้าเนียนขึ้นเร็วเมื่อเจ้าหล่อน
เห็นว่าเขากระซอกเสื้อคลุมออกเปลือยกายล่อนจ้อน

“ไอบ้า อย่ามาทำตัวเหมือนอยู่คนเดียวในโลกนะ”

“ลืมไป อยู่กับเมีย”

“ฉันไม่ใช่เมียคุณ อย่ามาพูดทุเรศ”

“เผอิญอยากเรียก มีอะไรไหม” ต่อบากต่อคำไปก็แต่งตัวไป สุดท้าย
เธอก็ทนไม่ไหวเดินออกจากห้องไปยังอีกห้องหนึ่งที่มีโต๊ะรับประทานอาหาร
อาหาร ตีรอยล์แต่งตัวเสร็จพอดี พอเดินออกมาก็พบแม่บ้านกำลังเสิร์ฟ
อาหารขึ้นโต๊ะ เขาจัดการให้ทิปไปสองพัน เจ้าตัวก็ออกไปจากห้อง

“มากินข้าว”

“จอมบงการ นิสัยเสีย เลว” พิมพ์ต่อว่าส่งสายตาชุ่นขวางมาให้
เกิดมาเป็นเธอไม่เคยมีใครบังคับได้ แม้แต่พ่อแม่ยังไม่เคยทำ แต่ใจคน
ตรงหน้ากลับทำได้แล้วยังจะยิ้มยียวน

พรางฝนเลือกที่จะนั่งเพื่อปرامอารมณ์ชุ่นมัวของตัวเองให้เย็นลง
การใช้อารมณ์ยิ่งทำให้ทุกอย่างมันแย่ เธอต้องลองคุยกับเขาดีๆ อยากให้
มันจบทางใครทางมันแบบไม่ต้องมานั่งเสียความรู้สึก เอาจริงๆ ก็รู้สึก
ไม่ค่อยดีหรอก แต่คนอย่างพรางฝนตระหนงเกินกว่าจะเรียกร้องในสิ่งที่เสีย
ไปแล้ว เรื่องนี้จะโทษใครไม่ได้นอกจากโทษการกระทำของตัวเอง ก็แค่
ทำใจยอมรับมัน

อาการนั่งกินอาหารนิ่งๆ สงบปากของเธอมันทำให้ตีรอยล์รู้สึก
หงุดหงิดไม่น้อย สีหน้าของเธอเหมือนขบคิดอะไรบางอย่างไว้ในหัวสมอง
เขาเองก็ไม่ต่างกัน คิดอะไรุ่นวายเกี่ยวกับคนตรงหน้า วันนี้มีประชุมบ่อย

แต่เรื่องงานกลับไม่ได้อยู่ในหัวของเขาแม้แต่น้อย

“อย่าบอกว่าอืมแล้ว”

“ไม่ค่อยหิว” ความจริงกินไม่ลงต่างหาก สมอ่มั่นทำงานหนัก เธอกำลังคิดว่าจะหาทางออกเรื่องนี้กับคนตรงหน้าอย่างไรให้มันละมุนละม่อมที่สุด

“กินอีกหน่อย อาหารน่ากินทั้งนั้น” ว่าแล้วก็ตักกับข้าวใส่จาน สาบานว่าเธอเป็นคนแรกที่เขาสีใจ หรือเรียกได้ว่าเอาใจ คือผู้หญิงคนแรกต่อจากแม่ที่เขาดูแลบนโต๊ะอาหาร ส่วนใหญ่เขาชินกับการเป็นฝ่ายถูกเอาใจจากคู่ชายเสียมากกว่า อะไรที่ไม่เคยทำก็ทำ มันเกิดอะไรรึขึ้นกับเขากันวะ

“งั้นคุณก็กินสิ ฉันอยากกลับแล้ว วันนี้เป็นวันหยุด นัดเพื่อนไว้” ความจริงไม่ได้หัดใครไว้หรอก เพียงแต่อยากพาตัวเองออกจากสถานการณ์บ้าง นี่ให้เร็วๆ

“นั่งเป็นเพื่อนผมก่อน”

“ถ้าต้องการเพื่อนไปหาคนอื่น เลิกย้อเวลาลักที่ เราแค่คนแปลกหน้าที่แลกเปลี่ยนความทุกข์กัน แค่วันไนต์สแตนดี้ คุณจะคิดอะไรมากมาย”

คราวนี้คนตัวโตวางช้อน ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม จ้องใบหน้าเนียนเซม็ง ออกอาการหัวร้อนโกรธจัดจนสันgramกระตุกอันเกิดจากความพยายามระงับอารมณ์เดือดดาล

“คุณไม่เสียใจเลยใช่ไหม”

“ช่วยการ ฉันมีสติตอนเรามีอะไรกัน ก็สนุกดี ขอขอบคุณสำหรับประสบการณ์แปลกใหม่ ซึ่งมันก็โอเค” ตอบเสียงเนิบๆ จ้องตากลับ ยืนยันให้คนตรงหน้าเห็นว่าเธอรู้สึกแบบนั้นจริงๆ อย่าหวังจะเห็นอาการพุ่มพวยเรียกกร้องความรับผิดชอบจากผู้หญิงที่ชื่อพรางฝน เธอไม่ใช่นางเอกหรือนางร้ายที่ต้องหมดอาลัยตายอยากเพียงแค่อีกสาว

“พูดอะไรออกมา นี่ผู้หญิงจริงๆ หรือเปล่า”

“แล้วคุณล่ะ เป็นบ้าอะไรมาใหม่ ทำตัวเหมือนหนุ่มน้อยสุภาพบุรุษจัด

คิดว่าฉันมองไม่ออกหรือว่าคุณนะมันผู้ชายอันตรายตัวพ่อ อย่าคิดว่า
คนอย่างฉันรู้ไม่ทันเหลี่ยมคุณ”

ขึ้นเสียงมาก็ขึ้นเสียงกลับ ดวงตาขุนขวางบอกถึงภาวะอารมณ์ร้อนๆ
ไม่ต่างกัน อย่าคิดว่าคนอย่างเธอจะปอดแตกจนลานหวาดกลัวเจ้าน้ำตา
นี้มันยุคไหนแล้ว ผู้หญิงเราต้องยืนได้ด้วยลำแข้งตัวเอง

“ให้ตาย ไม่เคยมีใครมาขึ้นเสียงใส่คนอย่างดิรอยล์”

“อ้อหรือ...ก็เคยเสียสิ”

พูดแล้วก็ระชากกระเป่าที่วางบนเก้าอี้อีกตัวมาถือไว้ แล้วลุกเดิน
ออกมา แต่ยังไม่ทันเปิดประตูก็ถูกกระชากให้หมุนกลับมาจนปะทะเข้ากับ
อกแกร่ง เขารวบเธอกอดไว้แน่น ดวงตาคู่คมวาววับไม่พอใจ หะเอ
เองก็ไม่พอใจเขาเหมือนกัน

“ปล่อย อย่าคิดจะมาเป็นเจ้าชีวิต”

“จะเป็นมากกว่านั้น” ไม่รู้เหมือนกันว่าตอนนี้สิ่งที่ดิรอยล์ต้องการ
คืออะไรกันแน่ ความอาลัยอาวรณ์จากผู้หญิงคนนี้ หรือต้องการครอบครอง
ไว้เสียอย่างๆ นั่นเขาจะไม่ใส่ใจก็ได้

แต่...ให้ตายดับ เขาพนมองเธอเดินจากไปเฉยๆ ไม่ได้จริงๆ เขา
เกลียดความรู้สึกเหมือนถูกฟันแล้วทิ้งแบบนี้ที่สุด

“ไปตายซะ”

“ตายคาเตียงกับเธอไปยายผู้หญิงอวดดี”

“ไอ้ชั่ว ฉัน อืม อ้อ...”

จวบชะเลย!

ขยับปากให้หนักๆ เอาให้คนดีอวดดีเคลิบเคลิ้มไปเลย มีอย่างไหน
คนเขาสนใจห่วงใยความรู้สึก แต่กลับเลือกปฏิบัติทุกอย่าง ทำอวดเก่ง
หยิ่งโสไม่มีท่าทีเสียใจ หะเอ เขาพรหมจรรย์มามอบให้เขาแล้วจะทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแบบนี้ก็ได้ด้วยหรือวะเนี่ย

ปากดีแบบนี้มีหรือจะปล่อย เขาดูดซับความหวาน ขบเม้มหนักเบา

เป็นการลงโทษ ก่อนส่งปลายลิ้นเข้าไปตีมีด่าซึ่มซั่มเก็บเกี่ยวความน้ำในโพรงปากของเธอ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรกที่ทำให้เขาอยากจูบซ้ำ และทำให้เขาอยากแต่จะจูบเธอ และไม่อยากจะไปจูบใครคนอื่น

มือหนากระชับแหวคอดมากกว่าเดิม ดูเหมือนอาการต่อต้านของคนในอ้อมแขนจะลดลงแล้ว ลิ้นน้อยๆ ลิ้นลายยอมบุกรุกเข้ามาในปากของเขา ทำเอาว้ายร้ายถึงกับใจเต้นระรัว อยากจับเจ้าหล่อคนคนเดียวแล้วนิ้วเนี้ยพีดีให้สมใจ ลูกชายของเขามันทำทำอะไรจะตื่นแล้วนะสิ

“โคตรหวาน”

เพียะ!

และใช่ ทันทีที่เขาถอนปากออกแล้วพุดจบ เขาก็โดนตบเข้าฉลาดใหญ่แบบไม่ยอมแรง เล่นเอามินหัวไปเหมือนกัน พอสะบัดหน้ากลับมาสาวเจ้าก็ผลักเขาจนเซแล้วเปิดประตูออกจากห้องไป ดีรอยล์ยกมือคลำแก้มตัวเองเบาๆ เอาลิ้นคุณกระพุ้งแก้ม มือหนักขนาดปากข้างในกระทบฟันจนเลือดออก

“ให้ตาย มือหนักเป็นบ้า”

ก๊อก ก๊อก

“เจ้านาย ผมเองครับ” เสียงของไอรอนดังอยู่หน้าประตู เขาจึงเปิดออกไป หมอนั้นเล็กคิ้วเล็กน้อย คงเห็นรอยแดงบนแก้มเขา

“รอยบนหน้านั้น เอ่อ...แล้วผู้หญิงคนนั้น”

“กูโดนตบ” ก็พุดคุยกันแบบนี้แหละ ตามสภาพอารมณ์ เพราะตอนนี้ว้ายร้ายโกรธมากจนควันออกหู เพราะเป็นครั้งแรกที่ถูกผู้หญิงทำร้าย เกิดมาเป็นเขามีแต่วิ่งเข้าไป แต่ที่นี่ให้ตายดับ รู้สึกเสียหน้าเสียความมั่นใจสุดๆ แต่ไอ้ไอรอนมันกลับอ้อมยิ้มเสียอย่างนั้น

“ให้ความรู้สึกยังไงบ้างครับ”

“ยังอีกนะไอรอน ไปเตรียมรถ จะกลับแล้ว”

แม้ความจริงอยากพักก็ตามที่ เขาเดินเข้าห้องนอน มองร่องรอย

แห่งรักที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ภาพนี้จะอยู่ในความทรงจำ และยายผู้หญิงอวดดี ต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น อะไรก็ตามยิ่งหนีเขาจะยิ่งพุ่งเข้าไปไม่ยากเลยที่คนอย่างดีรอยส์จะติดตามสืบเสาะ รอยยิ้มร้ายกาจปรากฏบนมุมปาก

กลับสู่สถานการณ์ปัจจุบัน

พรางฝนถอนหายใจหลายครั้งหลังคิดถึงอดีตที่เพิ่งผ่านไปไม่นาน เวลาหมุนเกือบเดือน จู่ๆ หมอนั้นก็มาปรากฏตัวให้เห็น แถมเขายังปล้นจูบเธออีก เป็นการกระทำอู้อาจไร้มารยาท สิ่งที่เธอเคยย้ำเตือนตัวเองให้ลืมมันจึงพากันผุดพรายเต็มหัวไปหมด ปากอึดแน่นแน่น มีอบางกำพวงมาลัยรถ ถ้าหากเรื่องที่เจอกันวันนี้ในร้านอาหารไม่ใช่ความบังเอิญ นั่นหมายความว่าชีวิตอันแสนสงบของเธอกำลังถูกคุกคามและไม่ปลอดภัย

ดีด ดีด

เสียงมือถือตังขึ้นตึงสติของเธอหลุดจากภวังค์ความคิด ความมือในกระเป๋าหนังแล้วดึงสมาร์ตโฟนออกมา เห็นเบอร์แล้วต้องถอนหายใจ

“ว่าไงคะแม่”

“เป็นไงบ้างลูก ไปกินข้าวกับคุณชายมา คุณชายเขาดีกับลูกใหม่แล้ว...”

“แม่คะ แม่ต้องการถามอะไรก็ว่ามาตรงๆ ดีกว่าค่ะ” ดักคอก่อนแม่จะพูดจบ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าท่านต้องการเร่งรัดอยากจับเธอใส่พานถวายตัวให้อีตาคณชายน้ากาม นี่แม่จะปิดหูปิดตาไปถึงเมื่อไร เพราะอำนาจเงินของหมอนั้นถึงปิดข่าวฉาวๆ ของตัวเองไว้ไม่ให้ใครตีแผ่

“คุณชายพูดเรื่องแต่งงานบ้างไหม” ผิดจากที่คิดไว้ที่ไหน สถานการณ์บริษัทมันกำลังย่ำแย่ และดูท่าจะติดลบแน่ๆ แม่จึงอยากให้เธอกลายเป็นตัวประกันชั้ดดอก แฮ้อ ส่งเธอลงนรกสิไม่ว่า ตอนนี้อยู่ในห้องของเธอนอกจากความป่วนของผู้ชายคนนั้นก็มีเรื่องนี้แหละที่คิดไม่ตก คิดที่ไรปวดหัวทุกที

“มีพูดบ้างค่ะ แต่ฝนไม่โอเค แม่ก็รู้ว่าฝนไม่มีทางยอมเด็ดขาด เรื่อง

บริษัทเราควรจัดการกันเอง”

“มันไม่มีทางแล้วนะสิ แล้ววิธีนี้มันง่ายและเร็วสุด” แม่ยังคงเป็นแม่ เห็นหน้าตาทางสังคมของตัวเองสำคัญกว่าความสุขของลูกเสมอ ตอนสมัยเรียนแม่ของเธอก็เอาแต่ออกงานหัวร่อต่อกระซิกปิ่นหน้ามีความสุขต่อหน้าสื่อเพื่อโปรโมทข่าวความมีชื่อเสียงจอมปลอม

“ฝนก็ยืนยันคำเดิมเหมือนกันค่ะ”

“ยายฝน ทำไมไม่ลูกถึงหัวร่อแบบนี้ละ ช่วยพ่อแม่ไม่ได้หรือไง นี่บริษัทของเราเนะลูก” พอเห็นว่าเธอแสดงอาการต่อต้านหัวแข็ง ท่านก็อ้างบริษัทอีกแล้ว

“มันก็ยังไม่ได้ล้มจมนี่คะ”

เธอเองเป็นหนึ่งในทีมบริหาร รู้ดีว่าอีกไม่นานมันคงพังแน่ๆ หากยอดยังติดลบอยู่แบบนี้ จะยื้อได้อีกนานแค่ไหน แต่มันก็ไม่ได้มีอะไรเป็นตัวแปรเลยว่ือตาคุณชายจะสามารถช่วยได้ ศักยภาพของหมอนั้นจะมีดีก็แค่มีเครดิตกับธนาคาร ทำให้ธนาคารปล่อยกู้มากขึ้นเท่านั้นเอง แต่การบริหารแบบเดิมๆ มันจะไม่ยิ่งทำให้เกิดหนี้เสียหรือ เธอคิดแบบนี้มากกว่า คิดให้ลึกคิดให้มาก การกู้เงินเพื่อระดมทุนมันดี แต่มันก็ไม่ใช่ผลทางบวกเสมอไป

“ทำไมเป็นแบบนี้ ทุกคนฝากความหวังไว้ที่แก ถ้าเราระดมทุนได้มันก็จะทำให้เกิดสภาพคล่องในกิจการ” แม่ยังมองอะไรง่ายๆ เสมอ พรางฝนถอนหายใจ แม่ก็ดีแต่ชี้ิ้วสั่ง ท่านทำงานไม่เป็น แต่เรื่องออกงานละหนักเหลือเกิน

“คำว่าธุรกิจมันไม่ง่ายหรอกนะคะแม่ ทีมบริหารยังเป็นทีมเดิม อะไรมันก็เหมือนเดิม” ยกเว้นปฏิวัติใหม่ทั้งหมดแบบยกองค์กร เพราะความคิดของคนบางกลุ่มซัดกันเอง ทำให้เกิดภาวะแบ่งแยกเป็นสองฝ่าย การบริหารงานจึงไม่ราบรื่น ข้อนี้พ่อของเธอกับพี่ชายก็รู้ดีแท้ใจ

“ลูกต่างหากที่มองอะไรให้มันยาก คุณชายคือคนเดียวที่ช่วยเราได้”

“เขาไม่ใช่พระเจ้านะคะ เขาทำงานเป็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ คนแบบนั้นมองก็รู้ว่าดีแต่ขี้นิ้วออกคำสั่ง” สาวเจ้าเบะปากเมื่อนึกถึงหม่อมหลวงยอดชาย คนแบบนั้นมองมุมไหนก็ไม่เห็นว่าอยากได้มาเป็นสามี เขาเลือกเยอะเรื่องมาก และบ้ากามตัณหา แต่งงานกันไปก็เหมือนตกนรกทีเดียว นี่เอง ฉะนั้นเห็นที่ต้องปรึกษาพ่อกับพี่ชายเพื่อหาแผนรองรับ เพราะจะให้ทนต์ธุรกิจของครอบครัวพังลงโดยไม่ดูดำดูดีพรางฝนก็ทำไม่ได้เหมือนกัน

“ลูกคนนี้จะต่อต้านไปถึงไหนนะ แม่ไม่อยากจะเสียผู้ใหญ่” เพราะท่านได้คุยกับพ่อแม่ของคุณชายแล้วนะสิ ตอนนี้ทุกอย่างจึงอยู่ที่เธอคนเดียวว่าจะตอบรับหรือปฏิเสธ

“ฝนจะลองหาทางดูค่ะ อยากคุยกับพ่อกับพี่ก่อน”

“ทุกคนก็ลงมติไปแล้ว ว่าจะต้องแต่งงานกับคุณชาย นี่แหละทางออก” เมื่อจริงๆ ไม่อยากคุยกับแม่เลย เมื่อไรท่านจะรู้จักจัดการปัญหาหลักที่เกิดแต่งงานไปแล้วบริษัทล่ม ถึงตอนนั้นจะทำอะไรได้

“แม่มีอะไรอีกไหมคะ ฝนง่วงแล้ว อยากอาบน้ำนอน”

เธอเปลี่ยนเรื่องซึ่งตัดบทก่อน คำรบเร้าของแม่ไม่เคยมีผลต่อการตัดสินใจ แล้วตอนนี้เธอก็ไม่มีพรหมจารีไว้ให้หม่อมหลวงยอดชายด้วย แอบเพลออีกร้าย ไอ้คุณชายนั้นพันผู้หญิงไม่เลือก แต่อยากหาเมียบริสุทธิ์ขึ้นไปวันหนึ่ง โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเลย

“ลูกคนนี้ คุยกันก่อน พรุ่งนี้ลูกต้องไปกินข้าวกับคุณชายอีก”

“ไม่ค่ะ ไม่ไป ฝนไม่วาง แค่นี้จะคะแม่” แล้วก็กดวางสายทันที ได้ยินเสียงโวยวายแว่วมาตามสาย แต่ไม่สนหรอก อยากอาบน้ำนอนสำหรับคืนนี้วันวายหัวใจพอแล้ว

พอวางสายจากแม่จึงลงจากรถ กดลิ็อกเรียบริ่อยก็เดินเข้าลิฟต์กดไปชั้นที่พักของตัวเอง คืนนี้อยากจะนอนหลับเร็วๆ ลักหน้อย ร่างกายหัวใจต้องการพักผ่อน บัดหลายเรื่องออกจากสมอง เพราะยังต้องเตรียมตัวตั้งรับ สายตาของผู้ชายคนนั้นมันบอกว่าเขาจะไม่หยุด

เมื่อวานวันเสาร์พร่างฝนนอนหลับเป็นตายจนเพื่อน ๆ โวยวายกันใหญ่ โทรมมาแล้วไม่ยอมรับสาย จนสุดท้ายเธอต้องเข้าไปบอกในกลุ่มไลน์ว่านอนยาวเป็นครึ่งวัน ส่วนเช้าวันนี้อาทิตย์ก็เป็นอีกวันที่เธอต้องพักผ่อน ทว่าเสียงโทรศัพท์ในห้องพักดังขึ้นจึงรีบเดินมารับ

“สวัสดีค่ะ ฝนพูด”

“คุณฝนใช่ไหมคะ พอดีมีดอกไม้มาส่งค่ะ”

“ว่าไงคะคะ ดอกไม้?” งงลึคะ ร้อยวันพันปีไม่เคยมีใครเอาดอกไม้มาให้เธอ แฟนไม่มีแล้วใครกันล่ะที่จะทำแบบนี้ หัวคิดเร็วขมวดให้วุ่นวาย

“ผิดห้องหรือเปล่าคะ”

“ไม่ผิดค่ะ ห้องคุณพร่างฝนแน่นอน ดิฉันจะให้แม่บ้านเอาขึ้นไปให้นะคะ” พนักงานของคอนโดฯ กล่าวเพียงเท่านั้น เธอตอบรับแล้ววางสายไม่ถึงห้านาทีเสียงออดหน้าห้องพักก็ดังขึ้น คอนโดฯ แห่งนี้มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม ตั้งอยู่ใจกลางสุขุมวิท ราคาจึงไม่ใช่ถูกๆ แต่มั่นค้ำค้ำกับความสะอาดทุกสเปก โดยเฉพาะใกล้สถานีรถไฟฟ้าทั้งใต้ดินและบนดิน

“ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” แม่บ้านกล่าวจบก็เดินออกไป เธอปิดประตู มองกุหลาบแดงช่อโตในมือ ดวงตาไล่หากการ์ดใบเล็กๆ จึงเห็นแอบห้อยอยู่กับรีบบิ้น ประโยคในการ์ดมันเขียนว่า...

อรุณสวัสดิ์ครับเมีย อย่าลืมหักคิดถึงพัวนะครับ

“ไ้อ้บ้า ไ้อ้ไรคิดใจ ใครมาเล่นพิเรนทร์แถวนี้”

ควันออกหูเลยจ้า หัวร้อนตั้งแต่ยังไม่แปดโมง เธอรีบตื่นเพื่อไปออกกำลังกาย เสียเหงื่อมาทำให้รู้สึกผ่อนคลาย แต่อารมณ์ดีๆ ในช่วงเช้ามันจางหายไปอย่างรวดเร็ว เมื่ออ่านข้อความในการ์ด และมันเหมือนความจงใจประกาศศึกสงคราม

“ใคร ใคร...” ปากอิมพูตออกมา แล้วจะไม่มีใครทำให้เธอคิดเป็นอื่น

ไปได้เลยนอกจากไอ้บ้ากามที่บอกว่าชื่อดีรอยล์ ต้องเป็นผู้ชายคนนั้นแน่ๆ
ต้องใช้เขา

ดี๊ด ดี๊ด

เสียงสมาร์ทโฟนดังขึ้น เธอเดินเร็วๆ ไปคว้าเพราะมันวางอยู่บน
โต๊ะอาหาร แล้วเดินกลับมาหยิบดอกไม้ กำแน่นแล้วโยนลงในถังขยะโดย
ไม่เสียเวลาคิด ส่วนเครื่องมือสื่อสารในมือยังดังอยู่ เบอร์ที่โซว์บนหน้าจอ
เป็นหมายเลขไม่คุ้นเคย เบอร์ส่วนตัวนี่เธอจะไม่ให้ใครรู้นอกจากครอบครัว
และเพื่อนฝูงกับเลขาฯ ถ้าใครจะติดต่องานจะใช้อีกเบอร์ ซึ่งจะเปิดเครื่อง
เฉพาะวันจันทร์ถึงวันศุกร์เวลางานเท่านั้น

“ใครโทร.มา คนยิ่งโมโห” พอสายถูกตัดไป ต้นทางก็โทร.มาอีก
ทำให้เธอหงุดหงิดเป็นสองเท่าตัว สูดลมหายใจลึกๆ แล้วกดรับ

“สวัสดีค่ะ ฟนพูดสายค่ะ”

“ครับเมีย ใต้รับดอกไม้ของผัวหรือยัง” วายร้ายส่งเสียงทักทายคำแรก
ด้วยความทะเล้น แ่นละเขานอนคิดมาทั้งคืนว่าควรทำอย่างไรให้เธอรู้ว่
งานนี้เขาเอาจริง ชนิดที่ว่าส่งสารทำרבกันไปเลยตรงๆ ไม่อยากอ้อมค้อม
งานนี้พร้อมเทหมดหน้าตักเพื่อจีบเมียมาเป็นแฟน

ครับ อ่านไม่ผิด วายร้ายอย่างดีรอยล์กำลังจะจีบเมียตัวเองเพื่อขอ
เป็นแฟน ความสัมพันธ์แบบฉาบฉวยครั้งก่อนในเมื่อเธอบอกว่าพลาด ฉะนั้น
ครั้งต่อไปที่จะเกิดขึ้นเขาจะทำให้เธอรู้สึกว่ามันมาจากความเต็มใจ ไม่ใช่
พลาด ไม่ใช่พลังผลอย่างที่เขาอยากเป็นเหตุผลบ้าง ซึ่งเขาไม่ยอมรับ

“โรคจิต ไอ้...”

“ดำได้ แต่ห้ามวาง ชีพู้ผัวยิ่งเยอะอยู่ ใต้ยินเสียงเมียแล้วรู้สึกโง่
เลยครับ” น้ำเสียงยียวนกวนประสาทส่งมาตามสาย นี่คือการเปิดวอร์ให้รู้
ว่างานนี้ได้เวลาบุกแล้ว ดีรอยล์หัวเราะหึๆ ในลำคอ เมื่อปลายสายยังพ่นคำ
สรรเสริญไม่หยุด อ่า...ผู้หญิงดำแปลว่าผู้หญิงรัก เขาต้องเข้าใจแบบนี้
ใช้ไหม

“ฉันจะวางสาย แล้วอย่ามาเรียกฉันแบบนี้อีก ไข่ดอกไม้สับปะรังเค
ฉันโยนมันลงขยะไปแล้ว”

“ให้ตายดับ หัวเจ็บที่ใจเหลือเกิน”

“ไม่ต้องมาตัดจริต” เกลียดเหลือทน คนอะไรเมื่อคืนก่อนเขาทำให้
เธอคิดมากกว่าจะหลับได้ หายใจยังไม่โล่งดีเช้านี้ก็หาเรื่อง แล้วหมอนี่มี
เบอร์โทร.ของเธอได้อย่างไร

“ค่าตัวตัวเองมันบาปนะครับดาร์ลิง” มีความสุขที่ได้ปลุกความตื่นเต้น
ในตัวของเธอที่เมีย ไม่ลิ เป็นเมียแล้ว ให้เป็นว่าที่แม่ของลูกดีกว่า คนต้นสาย
ยิ้มกว้าง มโนความคิดของตัวเองที่วาดภาพต่างๆ ในอนาคตได้เป็นฉากๆ
จะดีสักแค่ไหนมีพ่อแม่ลูกพร้อมหน้าพร้อมตา

“น่าเกลียด อย่ามาเรียกแบบนี้ ฉันไม่ปลื้ม” ฟังแล้วหัวร้อนกว่าเก่า
นี่เธอต้องทำแบบไหนถึงจะหลุดพ้นจากวายุร้ายตนนี้กันเนี่ย

“พรางฝน”

“คุณ...”

“ชื่อเมีย แค่นี้ต้องตกใจ น่าจะรู้ตัวตั้งแต่เจอกันเมื่อวันก่อนแล้วนะครับ
เหมม” มีเหมมลงท้ายจีปากซัดใจเล็กๆ เธอต้องตกใจอะไรนั่นหรือ ในเมื่อเขา
สืบประวัติเธอมาหมดแล้ว และตอนนี้เขากำลังให้คนสืบลงลึกถึงประวัติ
ครอบครัว รวมถึงธุรกิจ เพื่อเตรียมหาช่องโหว่บีบรัดให้เธอจำนนแบบ
ไร้เงื่อนไข

ยอมรับว่าทำแบบนี้มันเหมือนคนเจ้าเล่ห์ที่ไม่มีความจริงใจ แต่ทำไปได้
ดีรอยส์เป็นวายุร้าย ฉะนั้นการที่เขาจะแสดงความร้ายออกมามันไม่ผิด
การที่เขาอยากได้เมียตัวเองเขาไม่อยากจะเสียเวลาจับ จึงรุกแบบหน้าด้านๆ
และใช้ทุกช่องทางเพื่อเอื้อประโยชน์ให้ตัวเอง

“ฉันวางสายนะถ้ายังก่อกวนไม่หยุด”

“คิดถึง”

คนตัวเล็กถึงกับอ้าปากพะงาบๆ ความจริงหัวใจไม่ควรตื่นเร็วขนาดนี้

คำว่าคิดถึงมันไม่ได้น่าตกใจอะไรสักนิด หากทำไม่กันหนอ ความรู้สึก บางอย่างมันพุ่งเข้ามาจนต้องสะบัดหัวขับไล่หลายครั้ง บ้าจริงเชียว เราจะ มาใจอ่อนง่ายๆ กับคำว่าคิดถึงจากปากผู้ชายแบบนั้นไม่ได้เด็ดขาด ทั้งที่ บอกและเตือนหัวใจตัวเอง พรางฝนกลับเอาแต่นึกถึงใบหน้าอีกฝ่าย เขา กำลังก่อกวนเธอให้หลงไปในสงครามเย็นทางอารมณ์ และในสงครามมัน ก็มีความรู้สึกบางอย่างก่อกำเนิดขึ้นมาผสมด้วย

“ว่างมากหรือถึงพูดคำนี้ออกมา กับคนที่ไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“มีโอกาสจะย่ำให้ดูว่าเรายิ่งกว่าเป็น”

“น่ารำคาญ ฉันกำลังจะกินข้าว แค่นี้ละ”

“ห้ามวาง ถ้าวางบุกถึงห้อง เอาแบบนั้นใหม่” ชมชู่มาตามสาย เธอ ไม่ได้กลัว แต่สัมผัสได้ว่าผู้ชายคนนี้สามารถทำได้อย่างที่พูดจริงๆ

“มีอะไรก็เข้ามา” น้ำเสียงติดรำคาญของเธอทำเอาต้นสายถึงกับหรีตอา ให้ตายดับ ปฏิกริยาของผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาเป็นเอามาก แทนที่หล่อนจะ รู้สึกดีที่มีผู้ชายหล่อเหลापานเทพบุตรแถมยังรวยมากมาตามติด นี้อะไร ทำเสียงเหมือนเขาคือเชื้อโรคร้ายต้องไปให้ไกลห่าง

“เที่ยงนี้เจอกันที่...”

แล้วเขาก็บอกร้านอาหาร ซึ่งเป็นร้านที่ตกแต่งแบบสวน เป็น ร้านอาหารไทยขึ้นชื่อในย่านนี้ เพราะเจ้าของบ้านเป็นข้าหลวงเก่าในวัง ตั้งแต่บรรพบุรุษ จึงมีฝีมือด้านอาหารไทย ใครไปกินก็ติดใจทั้งนั้น เขาจึง อยากนัดเจอเธอที่นั่น ด้วยมีมุมสวนตัว ลังให้ไอรอนโทร.ไปจองเรียบริวย ดีที่เป็นวันอาทิตย์คนคงไม่ค่อยมาก

“ฉันไม่ไป”

“ถ้าไม่ไปเห็นดีกัน อยากลองงัดข้อก็ได้เลย”

“เป็นบ้าหรือไง จะอะไรกับฉันนักหนาเนี่ย แค่นี้ได้กันคั้นเดียวทำไมเป็น วางอำนาจ เอะ รู้จักฉันน้อยไปแล้วนะคุณ” ส่งเสียงกลับไปไม่พอใจ ดวงตา ชุ่นขวางเมื่อกำลังถูกบังคับ

“ก็แล้วแต่ ผมไม่ใช่คนที่มีความอดทนเสียด้วย อย่าให้ต้องทำอะไร
แยๆ ลงไป” ไม้ตายเขามีแน่ และเขาจะยังไม่ใช้หากเธอทำตัวดีๆ ยอมตกลง
ง่ายๆ อย่างน้อยก็การคบหากันแบบจริงจัง ซึ่งจะพัฒนาไปในรูปแบบอื่น
ก็ค่อยว่ากันอีกที แต่ไม่ใช่การพยายามตีตัวออกห่างอย่างรังเกียจเหมือนที่
เธอทำอยู่

“ไอ้โรคจิต”

“ก็ผิวของเมียใหม่ล่ะครับ” ตอบยียวนกลับไป นี่แหละนิสัยที่เขา
ถนัด หึๆ อย่าคิดมาลองตีกับวายร้าย เกมนี้เขากระโจนลงไปทั้งตัวแล้ว
งี้ก็ต้องชนะ

“ปากเสีย ฉันเกลียดคุณ”

“อย่าให้รู้ว่ารักก็แล้วกัน เพราะถ้ารัก ผมจะลงโทษคุณนะยาย”

“ไอ้...”

อยากด่าก็ไม่ทัน เพราะหมอนั้นซึ่งวางสายไปก่อน เธอถอนหายใจ
ตัดสินใจแล้วว่า จะแข่งข้อ เรื่องอะไรต้องไปสนใจผู้ชายแบบเขาทั้ง ตัดสินใจ
ส่งไลน์หาเพื่อนฝูงแล้วชวนออกไปหาอะไรกินแถวๆ บางแสน ซึ่งทุกคน
ก็ตอบรับทันที เรื่องกินไว้ใจพวกเธอเถอะ

ตามติดชีวิตเหยื่อ

อาหารทะเลเต็มโต๊ะตอนนี้พร้อมกิน ทั้งกุ้ง ปู ปลา ล้วนแล้วแต่สดใหม่ พวกเธอสั่งเครื่องดื่มเบาๆ ส่วนใหญ่เป็นน้ำผลไม้ปั่นกับน้ำมะพร้าว ร้านนี้อยู่ติดชายหาด มีเก้าอี้ผ้าใบเพราะเป็นหาดส่วนตัว อาจไม่สวยมากแต่คนไม่พลุกพล่านก็ถือว่าดีไม่น้อย พวกเธอมาพักผ่อนเพื่อเอาบรรยากาศอย่างน้อยก็ไม่ต้องรบกวนายอยู่แต่ในเมืองหลวง วันหยุดแบบนี้ก็อยากมาสูดอากาศดีๆ ให้เต็มปอดบ้างซึ่งไม่ไกลจากกรุงเทพฯ

“ว่าจะถามอยู่ เมื่อเช้าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงชวนพวกเราออกมา”
นี่เสียงแถมแก้ว ถามไปแถมปุ้ให้เพื่อนๆ ไป หน้าทีแถมปุ้คืองานหนัก

“ก็ไม่มีอะไรนะ อยากกินอาหารทะเลเฉยๆ”

“แล้วหลบตาทำอะไร” คนช่างจับผิดอย่างแม็กก็นางไวเสมอแหละ แถมยังหรีตาคาดคั่นราวกับเป็นนักสืบสวนสะหาคความผิด คนมีชนกติดหลังจึงเมินสายตาไปมองทะเลเบื้องหน้า

“ไม่เห็นอะไรค่ะ” แม็กก็ยังคงย้ออยู่เช่นนั้น

“นั่นสิ ทำไมต้องหลบตา” คือเสียงของมินา สาวหวานที่สุดในกลุ่ม

เจ้าตัวตักข้าวผัดปูแบ่งใส่จานให้เพื่อนทุกคน อ้อ งานนี้ไม่ครบองค์ประชุม เพราะตอนนี้ซิดชนกแต่งงานไปอยู่กับสามีที่อังกฤษแล้ว จะคอลไปหาเวลาก็ไม่ตรงกันจึงไม่ยากรบกวนเพื่อน

“ไม่มีอะไรจริงๆ”

“พิรุณออกซัดขนาดนี้ยังบอกไม่มีอะไร” คราวนี้เป็มเกมแก้วหรีต่าจับผิดมากกว่าเดิม สาวหัวประจ่ากลุ่มเริ่มจะทำตัวปรับเข้าโหมดเดียวกับแม็กก็ สองคนหันไปมองหน้ากันแล้วหันกลับมาจ้องเธอ คุณสองลิตะงานนี้คนมีความผิดปกปิดบางอย่างไว้เริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง

ผู้หญิงเราเรื่องความสงสัยและการไขข้อข้องใจหาความกระจ่างมักจะมาคู่กันเสมอ และตอนนี้เพื่อนรักทั้งสามก็เป็นแบบนั้น มีนาพลอยเป็นไปกับเขาด้วย บอกตามตรงพรางฝนอึดอัด ความจริงเธอไม่ใช่คนมีความลับอยู่แล้ว การที่ตัวเองถูกไล่เบียดจึงแสดงออกไม่เก่งนัก

“ไ้คะ อยากสารภาพบาปอะไรไหม”

“คิดมากกันจริง แค่ชวนมากินอาหารทะเลก็คิดกันไกล” หาทางออกแบบมีนๆ พलगยกมือพัดตัวเองไปมา ประมาณว่าอากาศร้อน

“ให้มันจริงเถอะ”

“ฉันไม่มีเรื่องอะไรปิดบังหรอกน้า จะมีเรื่องเดียวที่ทำให้หงุดหงิดก็เรื่องอิตายอดชายของแม่นั้นละ” และเรื่องนี้เองทำให้เพื่อนๆ ของเธอพยักหน้าเข้าใจ ไม่สงสัยอะไรอีก รอดตัวไปจ้ะ

“วันก่อนแก็ไปกินข้าวกับเขามาไม่ใช่ไ้”

“อืม ก็แม่เจ้าก็เจ้าการมาขอร้องเลยต้องไป” ถอนหายใจสีหน้าเซ็งๆ เนี่ยเมื่อคืนก็ยังโทร.มาบอกให้ไปกินข้าววันจันทร์นี้ แต่เธอปฏิเสธไปแล้วแต่เชื่อเหอะเดี๋ยวมแม็กก็ต้องโทร.มาอีก และบรเร้าจนกว่าเธอจะยอม

“คุณหญิงป้านี้ยังไ้เนอะ อยากได้เขาเป็นเขยนักไ้ ไ้คุณชายบ้ำกามนั้น” เกมแก้วสบลอย่างหัวเสีย ไม่อยากให้เพื่อนต้องตกไปเป็นของเล่นคนพรรคั้น แม้หมอนั้นจะรวย และยกตำแหน่งเมียแต่ให้ แต่เชื่อเถอะ

แต่งงานกันไปมีข้าใจจนตรอมใจตายอย่างแน่นอน

“ให้ฉันช่วยเถอะ”

แม็กก็บ้านรวยมาก ครอบครัวเธอทำธุรกิจหลายอย่าง โดยเฉพาะมีหุ้นส่วนกาสิโนใหญ่ที่มาเก๊า จึงมีเงินหมุนเวียนเยอะพอสมควร ประกอบกับลงทุนกิจการอื่นๆ

“ไม่เอาๆ ฉันจะหาทางออกเอง”

“ก็พูดแบบนี้มาเป็นเดือนๆ แล้วไหม มันจะแย่อานะ”

“ถ้าไม่มีทางเลือกคงแต่ง” พูดไปนั้น ความจริงหัวเด็ดตีนขาดต่อให้ต้องกัดก้อนเกลือ เธอก็ไม่เอาตัวเองไปเป็นเหยื่อเกมของไอ้ยอดชายเด็ดขาด

“เฮ้ย ไม่ได้นะ” เพื่อนทั้งสามประสานเสียงกัน สีน้าหงุดหงิดขึ้นทันตา พรางฝนหัวเราะเบาๆ ชี้น้ำเพื่อนสามคน ที่ทำเหมือนคนปวดท้องหนักก็ไม่ปาน

“จริงจังกันไปได้” น้ำเสียงทะเล้นขึ้นมาด้วยไม่ยอมให้เพื่อนต้องมาไม่สบายใจเกี่ยวกับเรื่องของตัวเอง รู้ว่าทุกคนหวังดี แต่อย่างไรเสียเธอก็ต้องหาทางออกที่ดีที่สุด ให้กระทบคนรอบข้างน้อยสุด

“แกอย่ามัลล่อเล่นนะเว้ย นั่นทั้งชีวิตของแก หากแต่งงานไปก็รู้ๆ กันอยู่” แกมแก้วส่งตาขวางๆ มาให้

“ฉันไม่ยอมเห็นแกต้องตายทั้งเป็น” แม็กก็มีสีหน้าจริงจังอีกคน

“ถ้าไม่ไหวให้บอกพวกเรา มันจะต้องมีทางออกที่ดีแน่นอน” มีนาเอ่ยน้ำเสียงห่วงใยอบอุ่นเหมือนเคยสมเป็นสาวสายหวาน

“ขอบใจพวกแกทุกคนนะ ที่ดีกับฉันขนาดนี้”

“พวกเราเพื่อนกัน มีอะไรก็ให้ถึง ออย่าแก้ปัญหาคคนเดียว โอเคไหม” แกมแก้วยกมือคล้องคอแล้วโยนตัวเบาๆ พรางฝนยิ้มออกมา นี่แหละเพื่อนรัก อย่างไรก็ตามก็ไม่มีวันทั้งกัน

ดิ่ง ดิ่ง ดิ่ง

เสียงโปรแกรมไลน์ของพรางฝนดังแทรกติดๆ กัน ระหว่างทุกคนกำลังเอนจอยกับการกินสุดๆ อาหารบนโต๊ะพร่องไปเกือบครึ่ง ตอนนี้ความเอื่อยจึงเข้ามาครอบงำ เมื่อยดลงกระเพาะไปมากๆ เข้า อาหารจึงเต็มแน่น คราวนี้จะเข้าสู่โหมดหนังท้องตึงหนังตาที่ย่อน

มีอบางคว้ามือถือที่เสียบในกระเป๋าออกมา แล้วพอลดล็อกหน้าจอเข้าไปในโปรแกรมยอดฮิต หัวคิ้วเรียวก็ขมวดเข้าหากันด้วยความโมโห แต่ก็ต้องรีบปรับให้เป็นปกติ ด้วยเกรงว่าจะเป็นที่สงสัยของเพื่อนทั้งสาม เพราะเธอแก้ตัวไม่เก่ง เกรงจะหลุดออกมา

‘รู้ไหมโทษของคนไม่มาตามนัดเป็นแบบไหน’

‘เมื่ออยากลองของ หัวจะจัดให้นะครับ เตรียมใจรอได้เลย’

อีกแล้ว หมอนั่นหัวใจไลน์มาข่มขู่เธอ แล้วลงท้ายด้วยการส่งสติ๊กเกอร์มตุตมาให้ เหอะๆ ร้ายกาจมากๆ ที แต่แปลกที่เธอสะใจ เธอไม่ไปตามนัด เขาคงแหกกระอักเลือดสินะ ก็ดี จะได้ว่าผู้หญิงไม่ได้ใจง่าย ผู้หญิงไม่ได้ต้องการถูกเอารัดเอาเปรียบ ผู้หญิงอย่างเธอพร้อมปะทะ

“ใครไลน์มานะ”

“พนักงาน ปรึกษางานนิดหน่อย ตอบกลับไปแล้ว” ตอบปิดไป ความจริงแค่เปิดอ่านไม่ได้ตอบอะไรหรอก แม็กก็จึงพยักหน้าเข้าใจ จัดการอาหารตรงหน้าต่อ

พวกเธออยู่บางแสนจนเกือบห้าโมงเย็นแล้วจึงขับรถกลับกรุงเทพฯ แนนอนเป้าหมายไม่ใช่คอนโดฯ แต่เป็นบ้านของยายแม็กก็ที่ชวนไปลั่นลาทำปิ้งย่างกินกันต่อ วันหยุดเรียกว่าวันกินก็คงไม่ผิดนัก แม่บ้านของแม็กก็ไปจัดการซื้ออาหารมาทำปิ้งย่าง คุณพ่อของเพื่อนรักก็ลงมาแจมด้วย คุณหลุงใจดีเป็นกันเองและวัยรุ่นสุดๆ ส่วนแม่ของแม็กก็เสียไปนานแล้ว พ่อของเธอก็ไม่คิดจะมีภรรยาใหม่ ส่วนเรื่องอีหนูก็คงมีบ้าง แต่ไม่เคยพาออกหน้าออกตาให้ลูกสาวต้องลำบากใจ

6. คุยรู้สึกไหมว่าเหมือนมีใครติดตามเรา พรางฝนไม่ได้คิดไปเอง ขับรถออกจากคฤหาสน์หลังโตของแม็กก็มาตั้งแต่สองทุ่ม วันหยุดรถไม่ติด การจราจรไหลลื่นดี แต่ทำไมความรู้สึกเหมือนมีคนตามมันจึงก่อกวน หรือ เป็นเพราะข้อความขู่ว่าไลน์ทำให้เธอหวาดระแวง

ใบหน้าเนียนสะบัดไปมาอย่างไม่เข้าใจ ตัดความกังวลออกไปขับรถ เลี้ยวเข้าคอนโดฯ ส่งยิ้มให้รปภ. เพราะที่นั่นเป็นกันเองคุ้นเคยกันอยู่แล้ว เธอพักที่นั่นตั้งแต่บัตร์ ไม่ต้องมีอะไรยุ่งยากเหมือนเวลาเอารถนอกเข้ามา เธอวนไปลาดจอดรถชั้นสาม ลงจากรถก็เดินเข้าลิฟต์ พอประตูลิฟต์เปิด ก็ก้าวเท้าออกไป ไม่ได้สนใจคนในลิฟต์ที่โดยสารมาด้วยกันหลายคน วันหยุดคนในคอนโดฯ คงออกไปเปิดหูเปิดตาพักผ่อน

“อู๊ย คุณ!”

“ขอบคุณที่จำผมได้นะครับ”

คนตัวเล็กอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าจะถูกรุกประชิดถึงเนื้อ ถึงตัวเร็วขนาดนี้ เขายิ้มแค่ปากแต่ดวงตาไม่ได้ยิ้มด้วย ก่อนเธอจะหันพูดอะไร มือหนาก็ฉวยศึยการ์ดในมือเธอแตะหน้าห้อง แล้วดึงแขนเรียวยาวให้เข้ามาในห้องพร้อมกดลิ้นประตูเรียวยาว ใบหน้าหล่อร้ายอันตรายจากที่ยิ้มก็กลายเป็นแสบยะ ดวงตาสีฟ้าจ้องลึกเข้ามาในดวงตาของเธออย่างโกรธซึ่ง

“ไม่เคยมีใครทิ้งให้ผมต้องรอ”

“อยากโง่เองทำไม” ปากไวเหมือนเดิมนี้แหละเธอ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้สถานการณ์มันล่อแหลมแค่ไหน หากอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร เธอไม่มีทางรอดเงื้อมมือ

“ปากเธอที่พูด”

“ก็ปากนะสิ คิดว่าเอาหูพูดได้หรือไง” ตอบโต้ไม่คิดลดราวาคอก แค่มอนิบูกเข้าถึงตัวเธอในพื้นที่ส่วนตัว มันมากพอที่จะทำให้เธอโมโหจนควั่นออกหู ซึ่งตาสีฟ้าด้วยความคุกรุ่นในอารมณ์ ก่อนแสบจะยิ้มออกมาคล้ายกับว่าเสแก่ใจที่ทำให้คนตรงหน้าหวั่นพืดหวั่นเหวียงได้ แต่เธอคงลืมไปว่า

ความโกรธมันมักมาพร้อมอันตรายเสมอ

ด้านนายร้อยมาเฟียไม่ต้องพูดถึง ขบگرامแน่ระดับความพลุ่งพล่านในอารมณ์ มือสองข้างกำเข้าหากัน และผลอบีปรัดร่างเล็กเมื่อกระตุกเธอ มาสู่อ้อมแขน หล่อนดินชลุกชลัก แต่ยิ่งดินเข้ายิ่งรัดแน่นกว่าเดิม จะเอาให้กระตุกหล่อนแหลกละเอียดที่เดียวหากยังไม่รู้ตัวว่าผิด

“ยกย่อน”

“ออกไปจากห้องฉัน” ตวาดแ้วตจนคนตัวใหญ่แสบแก้วหู ให้ตายดับยายบ้านี่กำลังทำให้เขาโมโหจนหัวร้อน สมองจะระเบิด ไม่เคยต้องรับมือกับความเอาแต่ใจสุดโต่งของผู้หญิง เจ้าหล่อนเหมือนเงาสะท้อนตัวตนของเขาเวลาปฏิบัติกับคนอื่น

“เข้ามาขนาดนี้ คิดว่าจะออกไปไหมวะ”

“ไอ้คนหยาบคาย”

“เออ ดิๆ ไม่ชอบ ก็ต้องชั่วไง”

ววยร้ายกระแทกเสียงกลับอย่างหัวเสีย หรีตามองคนในอ้อมแขนแล้วหล่อนก็ทำให้เขาต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อปากอิมอ้ากว้างงับบนไหล่ของเขาเต็มแรง และใช้โคตรเจ็บ เจ็บสุดๆ แต่อย่าคิดว่าเขาจะยอมปล่อยเหมือนกับครั้งก่อนโน้นที่เธอฝากทิ้งรอยมือและฝากรอยฟันไว้ให้ดูต่างหน้า

“อิม เป็นหมา?”

“ปล่อย ไม่ปล่อยฉันจะกัดอีก” ดวงตากลมโตขวางอย่างเอาเรื่อง ทำท่าจะกัดอีกแต่ก็ต้องผงะ เมื่ออีกฝ่ายกระทำการรวดเร็ว กระตุกผมด้านหลังให้เธอเงยหน้ามากกว่าเดิม แล้วทาบปากบดขยี้ ไร้ซึ่งความอ่อนหวานอ่อนโยนใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมันเป็นการจูบเพื่อลงโทษ

“อิม อ้อ”

พรางฝนทำได้เพียงส่งเสียงร้องท้วงในลำคอ เมื่อเขาบดขยี้ปากเธอจนเจ็บระบม ไร้ความปรานีใดๆ สอดลิ้นเข้ามาไล่ตัวสัตว์รัดพันลิ้นของเธออย่างบ้าคลั่ง เธอกำหมัดน้อยๆ ทูบตีต่อต้านสลับจิกเล็บกับต้นคอของ

อีกฝ่าย หวังให้ความเจ็บนั้นทำให้เขารู้ตัวและปล่อย แต่เปล่า ผลที่ได้รับตรงกันข้าม

“อา...หวานฉิบ” ถ้อยคำท่ามๆ เปล่งออกมาจากปากได้รูป เมื่อยอมถอนปากออก จ้องมองใบหน้าเนียนที่ไม่สบอารมณ์ จ้องเขาแทบจะกินเลือดกินเนื้อ แต่ต้องสนด้วยเธอในเมื่อเธอคือเมียของเขา ปฏิเสธมากเท่าไรเขาจะยังยึดเยียดความเป็นผัวให้จนกว่าจะยอมรับนั้นละ

“ไอ้ชั่ว อ้อ...”

ด่าเก่งดีนักพอจะจับให้ปากเปื่อยเลยคอยดู ปากร้อนๆ ขบเม้มขี้กليبปากบนและกليبปากล่าง เมื่อเธอด่าเขาก็ได้กลับด้วยวิธีที่ถนัด เอาลิปากเก่งให้ตลอด คนตัวใหญ่ขึ้นชอบในอารมณ์บ่าระท่าของตัวเอง คงเป็นครั้งแรกที่เขาหลุดกรอบหลุดมาดความเป็นตัวเอง ไม่เคยตามใครก็ได้ตาม ไม่เคยอยากจับใคร แต่คนในอ้อมแขนทำให้เขาคิดถึงความหอมหวานนี้ และแน่นอนอยากได้ วายร้ายต้องได้!

“ยังจะปากดีอีกไหมหืม”

“ไอ้สารเลว” เธอยกมือเข้ดปากอย่างรังเกียจ มองอีกฝ่ายด้วยสายตาสะอิดสะเอียนราวกับตึรอยส์เป็นกิ้งกือไส้เดือน วายร้ายยิ่งหัวร้อนหนัก

“เออ เลวแล้วไง ผัวเธอใหม่ละยายผู้หญิงอวดดี”

“ไอ้ปากหมา”

“ก็หมาเหมือนกัน สปีชี้เดียวกันถึงผสมพันธุ์กันได้” วายร้ายแสบะยืมร้ายกาจออกมา เธอแสดงความรังเกียจมากเท่าไรเขาก็อยากแต่จะครอบครองเอาชนะ การแข่งขันมันอยู่ในสายเลือดอยู่แล้ว ผู้หญิงคนนี้ไม่ยอมลงให้เขาเลย เจ้าหล่อนตกเป็นรองก็ยังไม่ยอมอวดเก่งลงดี

“ไอ้....”

“เอาสิ ด่าเลย จะจับให้ขาดใจ” พอเจอคำขู่เท่านั้นเองสาวเจ้าก็ปิดปากฉับ คราวนี้มีมือบางจึงยกตีกอหวังให้เขาปล่อย เขาจึงคลายอ้อมแขนแล้วจับ

มือสองข้างของเธอ ปลดเนกไทตัวเองออกมาผูกข้อมือสองข้างของหญิงสาว
ไพล่หลังเอาไว้อย่างแน่นหนา

“ปล่อยสักที”

“หึ ทำท่ายเอง แล้วจะมาร้องขออะไรตอนนี่” ตะคอกกลับเสียงต่ำ
เขาเจ็บที่โดนเธอกัด แต่มันไม่น่าโมโหเท่าการทำท่ายอำนาจที่เจ้าตัวแสดงออก
เขาดันร่างเธอไปบนโซฟาห้องรับแขก คอนโดฯ นี่แบ่งเป็นสัดส่วนเหมือน
คอนโดฯ ของเขา แต่ห้องนี้มันแคบกว่าเล็กน้อย

“คิดจะทำอะไรไ้บ้าง ปล่อยสิ ฉันจะแจ้งตำรวจ” พอทำอะไร
ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ก็ขู่ว่าฟ้องผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ แต่ถามว่าคนตัวใหญ่
กลัวไหม บอกเลยคำขู่ของเธอเหมือนเด็กมกๆ คนอย่างเขาถ้ากลัวคง
ไม่เข้ามาวุ่นวายแต่แรก เขาเป็นใครไม่กลัวอะไรอยู่แล้ว ดวงตาสีฟ้าหรือ
คาคโทษ

“ยังไม่รู้ตัว”

“รู้ตัวอะไร” กระแทกเสียงกลับอย่างโมโห

“ไม่มาตามสัญญา”

“ฉันไม่เคยให้สัญญา”

“โอเค เพราะคุณไม่มาตามคำสั่งของพี่ว คราวนี้ชัดไหม” เลิกคิ้ว
ยียวนพลงยื่นหน้าเข้าใกล้ เธอถอยหน้าออกห่างเม้มปากแน่น จนตอนนี้
ร่างกายเอนจนแทบจะกลายเป็นนอน เหมือนอีกฝ่ายตั้งใจให้เป็นแบบนั้น
โน้มใบหน้าหาเรื่อยๆ สุดท้ายกลายเป็นเธอนอนหงายไปตามความยาวของ
โซฟา เกลียดเหลือทนกับการต้องตกเป็นรองในสภาพนี้ สภาพที่ช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้เพราะแขนถูกมัด

“เลิกมาพูดจาทุเรศแบบนี้สักที เราไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“จำไม่ได้?” เขารู้ว่าเธอจำได้ และต้องจำได้แม่นยำ ไม่มีใครลืมครั้งแรก
ของตัวเองได้หรอก โดยเฉพาะผู้หญิงซิงๆ อย่างเธอ แต่ก็ทำเป็นอวดเก่ง
ไม่เข้าเรื่อง

“จะรื้อฟื้นทำไม”

“เพราะปากไม่ตรงกับใจ เอาละ เรามาพูดกันดีกว่า ให้เข้าใจ ผมไม่อยากทำตัวเป็นวายร้ายมากกว่านี้” ขยับตัวเล็กน้อยดึงเธอให้ลึกลง แต่เขาก็ตั้งใจเบียดชิดจนแทบจะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน ความร้อนจากกายและลมหายใจของเขามันทำให้เธอรู้สึกไม่โอเค

“เป็นอะไร หน้าแดง อายหรือครับเมีย”

“ไอ้ปากเสีย เลิกพูดสักที”

“ปากดีอีกแล้ว ถ้าคำอีกคำจะจับทำเมียรอบสอง เอาใหม่” พอวายร้ายพูดมาแบบนี้ พรางฝนผู้ตกเป็นรองก็ได้แต่เฝ้าปากฮึดฮัดจิตใจเพราะทำอะไรไม่ได้

ดีรอยล์มองสำรวจคนหน้าห้องตั้งแต่หัวจดเท้า พอมาอยู่ใกล้ๆ แบบนี้มันทำให้หัวใจใจเต้นคร่อมจังหะ มันเกิดขึ้นเฉพาะกับเธอ เขาเองก็ไม่รู้หรอกว่าความรู้สึกแบบนี้มันคืออะไร รู้แต่อยากที่จะเห็นหน้าเธอ อยากตามตอแย และอยากใกล้ชิด แนบชิด มันไม่ใช่ความหลงใหลหรือ เพราะเขาไม่เคยหลงใหลใคร ส่วนเป็นอะไรนั้นก็ยังไม่อยากด่วนสรุป ดีรอยล์อยากมั่นใจมากกว่านี้

“มองทำไมหน้าหนา มีอะไรก็ว่ามา”

“ผมต้องการคุณ”

“ไอ้...”

“ฟังให้จบ ไหนๆ เรื่องมันก็มาถึงขนาดนี้แล้ว เราเคยมีอะไรกัน ทำไมไม่กระชับพื้นที่ให้มันพัฒนาไปไกลมากกว่าการเป็นแค่คนรู้จัก” วายร้ายเสนอทางเลือกอย่างละมุนละม่อม

“เราไม่เคยรู้จักกัน”

“แต่ก็ขึ้นเตียงกันมาแล้ว”

เรื่องความห้ามไว้ใจเถอะ วายร้ายไม่อายหรือแม้แต่กระดาษ ในเมื่อสิ่งที่พูดมันคือความจริง เขาไม่ชอบโกหกเสแสร้งอยู่แล้ว อีกอย่างคืออยู่กัน

สองคนตามลำพัง เขาไม่เห็นว่าเป็นจะต้องอาย

“ปากเสีย ปากไม่ดี อืม” ยังดำไม่ทันจบปากร้อนๆ ก็ทาบลงมาบดขยี้พร้อมๆ มือหนาที่วางทาบอ้อมของเธอแล้วพอนเห็นหน้าๆ จวบว่าจบบัจจวงไว้ความหวานแล้ว มือยังร้ายกาจเคล้นคลึงอย่างเอาแต่ใจ ไม่คิดจะผ่อนปรนหรือคิดว่าเธอจะหวงเนื้อหวงตัวอ้ออาย

หวานมาก นั่นคือสิ่งที่ติรอยส์รับรู้ ความหวานนี้หวานล้ำตราตรึงเสียจนเขาติดอกติดใจ และมันกำลังพัฒนาการเป็นการเสพติด ยิ่งเธอเถียงตอบโต้หรือด่ามากเท่าไรยิ่งอยากกำราบ ความไม่ไหวก่อนหน้ามันยังคุกรุ่นอยู่ พอได้ลงโทษด้วยจูบ ร่างกายของเขามันก็เรียกร้องประท้วงว่าต้องการอะไรที่มากกว่าจูบ

“หยุดนะ ใ้บ้ากาม หยุดสักที”

“อยากบ้ากาม”

“ฉันไม่ใช่ของเล่นของแกนะ”

“แกกับผิวเธอหิม” คำรามเสียงต่ำในลำคอ แล้วโฉบเข้าหาชอกคอขาวผ่อง อ้าปากจับแล้วดูดเม้มแรงๆ จนกายสาวสะดุ้ง จากนั้นก็ใช้ฟันขบกัดไม่ได้แรงนัก แต่ก็ทำให้คนตัวเล็กกว่าเจ็บจี๊ดได้เหมือนกัน เธอตื่นขยุกขยิกซึ่งก็ทำได้แค่นั้นเพราะตอนนี้เขาทาบทับมาทั้งตัว มือหนาข้างนั้นก็ยังมีขย้าอกของเธอ แล้วเริ่มดึงรั้งเสื้อเปิดไหล่ให้ร่นลงมาจนเห็นเนินอกอ้อมอวบอัดเครื่องชุดมีบราเซียร์ไร้สายห่อหุ้มอยู่แทบไม่มีติ

“อืม เจ็บนะใ้บ้า”

“ต้องเจ็บตัวก่อนใช่ไหม ถึงจะรู้สึกลิ้นเยายผู้หญิงปากดี”

“ยะ อยานะ หยุด ใ้บ้า นี่ปล่อย อ๊ะ”

ร้องได้เท่านั้นก็ต้องพวา เพราะชุดเดรสถูกดึงมากองที่เอว แล้วเขาก็สอดมือไปปลดตะขอบราเซียร์ จากนั้นกระซอกมันออกจากตัว ตอนนี้ท่อนบนของเธอจึงไม่เหลืออะไรปกปิด แม้สายเสื้อชุดเดรสจะคล้องอยู่กับช่วงแขนแต่มันไม่มีอุปสรรคเพราะอีกฝ่ายจัดการกระซอกที่เดียวสายเล็กๆ ทั้งสอง

ก็หลุดติดมืออีกฝ่ายไป ท่อนบนเปลือยเปล่าจนรู้สึกหนาวเมื่อปะทะแอร์

“อย่ามาปาเถื่อนกับฉัน”

“ตีๆ ไม่ฟัง”

“เราไม่ได้เป็นอะไรกัน แค่วันไนต์สแตนด์ เมื่อไรนายจะเข้าใจสักที ฮะได้คนโรครจิต อ้อ อืม” อยากด่าก็ต้องเจอจูบ คราวนี้มีมืออีกข้างขยี้ขย้าอก อืมเปลือยเปล่า นุ่มนิ่มคัดแข็งสู้มือขนาดนี้จะให้เขาปล่อยไปหรือ ไม่มีทางหรือก เขาจะไม่ยอมให้อั้วตัวผู้หน้าไหนมาซ้ารอยเป็นอันขาด

ปากหวาน คอก็หวาน คราวนี้เขาจะชิมส่วนอื่น ปากร้อนๆ ชูกั้ใช้ ดอมดมผิวขาวสะอาดอย่างตะกรุมตะกราม ไม่สนใจโยติอะไรทั้งนั้น ต่อให้ดินจนหมดแรงเขาก็ไม่สน ปากดีกับเขาก่อนมันต้องย่อนให้หนัก เอาให้ต้องครวญครางเรียกชื่อเขาซ้าๆ จนขาดใจเลยนั่นแหละ

“ปะ ปล่อย อย่างอะ อ่า...” ไม่เข้าใจทำไมเสียงบ้าๆ นั่นจึงหลุดออกมา ยามปากร้ายกาลอ้าครอบดูตึงยอดดอกสองข้างสลับไปมา เธอเหลือบเห็น สายตาคมกล้าเปล่งประกายซัยชนะเหลือบมอง ขณะปากยังคงทำหน้าที่ จนเธอต้องเบือนหน้าหนีตื่นรนหวังหลุดพ้นจนเขาเทน้ำหนักกลงมา เป็นการเอาคืน

“อืม หวาน”

“ไอ้ลามก”

“ก็ลามกกับเมีย จะตื่นทำไม ตื่นไปก็หนีไม่ได้”

“แกจะมาทำแบบนี้กับฉันไม่ได้”

“อย่ามาเรียกจิกสมอง จะยัดเยียดความเป็นผัวให้เดี๋ยวนี้”

“ต้องการอะไรจากฉัน แค่วันไนต์สแตนด์ ก็แค่อารมณ์พาไป ยังหน้าด้านมายุ่งกับฉันอีก” สู้ด้วยกำลังไม่ได้ก็ต้องสู้รบกับอีกฝ่ายด้วยวาจา แต่คนตัวใหญ่ไม่สะดุ้งสะเทือนหรือก คนอย่างไอ้ดีรอยล์หน้าด้านอยู่แล้ว จำเป็นต้องสนด้วยหรือ

“ที ครั้งก่อนแค่เปลอ แค่ฟลาด งั้นครั้งนี้ผมจะทำให้คุณวอนขอ

เอาสิ มาดูกันว่าไม่เมาแล้วผมจะทำได้ไหม ถ้าผมทำคุณครางเรียกได้ คุณต้องเป็นเมียผมตลอดชีวิต”

ว้ายร้ายประกาศกร้าว โน้มใบหน้าแล้วบดขยี้ปากบนกลีบปากอ้อมอีกครั้งและอีกครั้ง เธอทำได้เพียงส่งเสียงอืออ่าเหมือนเดิม พยายามเลียงหลบ แต่ดิรอยส์ขบปากกลางแล้วใช้มือบีบเคล้นนอกอวบอ้อมก่อนเลื่อนปากครอบครองดูตึงเป็นรอบที่สอง ความโมโหแล่นลื่นที่เธอเอาแต่แสดงท่าที่รังเกียจ ยิ่งเธอไม่เสียดายสิ่งที่เสียไปเขาก็ยิ่งอยากเอาชนะ ไม่ใช่แค่เอาชนะร่างกาย แต่เหมารวมหัวใจของเธอด้วย

สัมผัสแบบนี้ ความร้อนแรงผสมความรุนแรง ร่างกายของเธอควรต่อต้าน เขากำลังจะข่มขืนเธอนะ แต่ทำไมกัน ร่างกายของเธอกลับแฉ่นหยุดไม่ยอมเชื่อฟัง ลื่นร้อนๆ ตัวตึงตึงยอดดอกจนผวาตาม พอเขาถอยปากออกก็รีบกระเสือกกระสนยกหยุดขึ้นหาเหมือนว่าจะขาดใจเสียให้ได้

เกลียด...เกลียดตัวเอง พรางฝนไม่คิดว่าความใกล้ชิดระหว่างชายหญิงซึ่งไม่ได้มีเสน่ห์ใดๆ ต่อกัน แถมยังเป็นคนแปลกหน้า กลับมีแรงดึงดูดอันน่ากลัว

เธอต้องการเขา คือความจริงที่กระแทกความรู้สึก ร่างกายไม่ยอมเชื่อฟัง อยากโง่งงตัวหนีแต่ทำอะไรไม่ได้เลยเมื่อเขาขบยอดดอกของเธอ ส่วนอีกข้างก็ใช้ท้องนี้บีบคั้นปลุกเร้าเล่นด้วยความซำซอง ส่งผลกลายเป็นความทรนนวนรดร้าวพุ่งโถมตีไปกระจุกตัวกลางกายเป็นมวนคลื่นหมุนวนจนต้องเขม่วเกร็ง

“ยะ หยุดนะ ไ้อ้บ้า”

“หึ” เขาไม่ตอบแค่ทำน้ำเสียงในลำคอ นั่นเพราะดิรอยส์จับกระแสเสียงของเธอได้ เสียงด่านั่นมีความแผ่วพร่าสิ้นสะท้านไม่มีความมันคงแบบนี้ต้องยิ่งแกล้งให้หนัก เขาค่อยๆ รูดชุดเดรสที่ค้างคาตรงสะโพกออกไปตามเรียวขา คราวนี้ก็เหลือเพียงแพนตี้ที่ขวางกันร่างกายของเขาและเธอ

“บะ บอกให้หยุดไป”

“เก่งเหลือเกิน กับผัวเนี่ย”

“ฉันไม่ใช่...”

“แล้วที่นอนบดขี้ตูดนมอยู่ที่นี่เขาเรียกอะไร แก้วใส่ก็มันเล่นๆ นั่นหรือ”
เขาเงยหน้าจากอกอ้อมจ้องเขม็ง ตกเป็นรองยิ่งจะมาปากดีเถียงฉอดๆ จะ
เข้าด้ายเข้าเข็มกันอยู่แล้วยังพูดมาได้ว่าไม่ใช่ผัว ไม่ได้เป็นอะไรกัน ยายคน
อวดดีใช้ตรรกะอะไรคิดกัน สวยเสียเปล่าแต่ไม่รู้จักใช้สมอง คนอยาก
รับผิดชอบก็ปฏิเสธอยู่นั่น วายร้ายหัวร้อนหงุดหงิดไปหมด

ดวงตาสีฟ้ากว้างระต่าง ก่อนจะอัปปากดูดกลืนยอดดอกสีสวยระเรื่อ
ด้วยความร้อนแรง จากอีกข้างไปอีกข้าง สลับซุกใช้โบหน้าและไรเคราบน
เนินอกและรอบๆ ยอดดอกสีชมพู ดูกลิ้นทิ้งรอยสีแดงตีตราประทับ พอเขา
ดูตึงเมื่อไรเธอก็ผวากัดปากพยายามต่อต้านไม่ส่งเสียงคราง

“ทำไมไม่ตอบล่ะ”

“คนจะเป็นผัวเมียต้องรักกันยังงี้ละไอ้บ้า ไอ้ประสาท”

ต่ำอีก แล้วก็ต้องผวาเมื่อนักร้ายๆ ไต่จากหน้าต่างสอดเข้าไปใน
ขอบแพนตี้สีดำบางเบาของเธอ เขาเงยหน้าแล้วยิ้มเหยียดๆ คนอวดดี
หนีบขาแน่น เขาจึงขยับตัวกดเข้าบนต้นขาเธอแรงๆ เมื่อเจ็บขาเรียวก็ก
แยกออกจากกัน จึงถือโอกาสแทรกร่างกาย ก่อนหยัดตัวทิ้งเสื้อผ้าตัวเอง
ออกให้หมด เดี่ยวจะนอยหน้าเมีย

“ด่าเก่งจริง คนไม่ใช่ผัวเมียกันเขาทำแบบนี้กันได้หรือ แก้วผ่านอนคุย
ใช่ไหม” ถามน้ำเสียงยียวน ยิ่งเห็นดวงตากลมโตโกรธซึ่งมากเท่าไรก็ยิ่ง
พอใจมากเท่านั้น พอจัดการเสื้อผ้าเรียบร้อยก็ทาบทับความเปลือยเปล่า
สอดมือเข้าไปในแพนตี้ใหม่อีกครั้ง แล้วยุ่มยามยังส่วนไวต่อความรู้สึก

“มะ ไม่นะ หยุดลี”

“อืม ยอมเป็นเมียหรือยัง”

“ไม่ ฉันไม่ใช่เมียนาย ไอ้ ฮะ!” ร่างเล็กผวาเมื่อนักร้ายๆ กาจ
แทรกขอนเข้ามา กดดันความรู้สึกของเธอให้ทรمانหนักกว่าเดิมว่าจะ

ไม่ส่งเสียงน่าเกลียด แต่ตอนนี้เธอไม่ไหวแล้วจริงๆ แขนที่ถูกมัดมันทำให้
ทुरนทุรายเป็นสองเท่า การเปล่งเสียงออกมาดูเหมือนจะเป็นทางเดียว
ที่ทำให้เธอได้ระบายความรู้สึก ดวงตากลมโตขุนขวางและน้ำปรีอ

นางสังหรณ์บางอย่างบอกพรางฝนว่าเธอกำลังจะแพ้ ร่างกายบิดเร้า
ทั้งที่สัมผัสของเขาเนิบนาบ และใช้ มันสร้างคลื่นมวนประหลาดปั่นป่วนใน
ช่องท้องตื้นเหมือนมีบางอย่างอัดแน่น ซึ่งอธิบายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้
ปากอ้อมเดี้ยกัดเดี้ยเผยอ้าเปล่งเสียงครางกระเส้าในที่สุด

“เฮลลิ ยังจะดี้อบอกไม่ใช่เมียอีกไหม”

“อะ ไ้อ์ ซะ ชั่ว”

เสียงใสกระท่อนกระแท่น ด่าไม่เต็มเสียงนัก เธอกลั้นอาการสะอึก
อาการหายใจไม่ทั่วท้อง ไบหน้าเนียนสะบัดไปมาจนผมยวาระจัดกระจาย
บนโซฟาตัวยาว คนมองเห็นแล้วต้องเลียปากที่แห้งผาก ก่อนอ้าครอบครอง
ดูรต์ยอดดอกเนิ่นๆ ทั้งสองข้างและเธอแอนหทัย

“ด่าว่าผิวชั่ว แต่แอนตัวหาแบบนี้เรียกว่าปากไม่ตรงกับใจนะครับ
คุณผู้หญิง”

“ละ เลว”

“ยอมเลว ถ้าไม่อยากขาดใจตายเพราะความทรمانก็ขอร้องผิว
ตอนที่ผัวยังใจดี” น้ำเสียงแหบพร่ามาพร้อมปากที่เคลื่อนไหวต่ำเข้าหา
แผ่นท้องแบนราบ เขาคลุกเคล้าจนพอใจก็เกี่ยวแพนตี้อออกไปจนพันขา
ข้างหนึ่ง ส่วนอีกขาเขาปล่อยให้แพนตี้อค้างเติ่งไว้แบบนั้น

“โคตรน่าชยี้”

ดิรอยล์ยกตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อมองความงามตลอดร่าง เธอสวยจริงๆ
สวยแบบหาตัวจับยาก แค่ความเนียนละมุนของผิวก็น่าสัมผัส ยังจะอ้อม
เอวคอด สะโพกผาย จะไม่ให้เขาหลงใหลได้อย่างไร แต่ไม่ใช่ประเด็นหลัก
หรอก เพราะสิ่งที่ทำให้เขากระหายอยากก็คือความดี้อร้อนปฏิสเสธของเจ้าของ
ร่างกายสวยๆ นี่ต่างหาก

“อย่ามอง”

“เคยเห็นหมดแล้วจะหวงทำไม อย่าแม้แต่จะคิดนะพรางฝน ว่าคนอย่างไรดีที่รออยู่จะปล่อยให้ใครมาทับรอย เธอเป็นของฉัน” เขาเอ่ยเสียงลอดไรวีฟัน จินตนาการไม่ออกจริงๆ ว่าถ้าเห็นเธออยู่คนอื่นเขาจะบ้าคลั่งได้ขนาดไหน ทั้งที่ตลอดชีวิตมานี้เขาไม่เคยโยนดีต่อสตรีทั้งโลก

“เห็นแก่ตัว อืม”

“แล้วใช้ผิวไหม” เขากลับแก้งเธอด้วยผลมะมือออก เหลือบตามองคนอวดดีที่ตอนนี้สีหน้าทรมานสุดๆ เธอกำลังต้องการเขา นี่แหละคือสิ่งที่วายร้ายปรารถนา แต่เจ้าตัวยังปากดีไม่เลิก คงต้องมอบความซาบซ่านด้วยบทเพลงชีวหาสินะถึงจะยอมได้

“มะ ไม่ใช่สักหน่อย ไม่ อืม อย่า”

วายร้ายหัวเราะในลำคอ เขาสัมผัสแล้วโลมตรงๆ จุด ดวงตาเหลือบมองใบหน้าเนียนที่ตอนนี้แดงก่ำทำท่าจะร้องไห้

“ยะ อย่า...”

ทำไมเสียงของเธอมันช่างไรรื่นน้ำหนัก แผลวพ่วงเกือบไม่ได้ยิน พรางฝนคงลืบท่าแล้วจริงๆ ความทรมานบิตมวนกลางร่างกายนั้นอีก มันทำให้เธออยากร้องไห้ ส่งสายตาไปให้ แต่ไม่รู้เลยว่าสายตาของเธอมันเป็นแบบไหน จึงทำให้เขาส่งสายตาแวววาวตอกลับมาราวกับเขาพึงพอใจกับอาการบิตเร้าที่เกิดขึ้น

“ห้ามได้”

“อืม ยะ หยุด”

“อยากให้หยุดจริงๆ เหรอ อยากให้ผิวหยุดหรือต้องการอะไรที่มากกว่านี้”

คำถามของเขาเธอไม่เข้าใจหรอก มันแปลก และสมองเธอคิดอะไรไม่ออก มันรวดร้าวไปหมด ทั้งตัวได้แต่ดิ้นรนบิตกายให้เขาแตะต้องมากกว่าเดิม เธอแพ้แล้วจริงๆ พรางฝน

“อย่าทำ เราจะไม่ได้อะไร...”

“ยิ่งกว่าเป็น ถึงขนาดนี้แล้วยังจะปากแข็ง ยอมรับได้แล้วผน ยอมรับ
ส่วนตัวเองมันไม่มีอะไรน่าอายเลย”

“ระ เราไม่ได้ ไม่ รักกัน” ตอบเสียงเบาตืดๆ ซัดๆ แทบไม่ได้ยิน เธอ
ต้องการมีอะไรกับคนที่รัก ไม่ใช่แค่ความฉาบฉวยเหมือนของเล่นที่เขา
กำลังอยากเอาชนะ

“ความรักเดี๋ยวมันก็มาเอง แต่ตอนนี้เธอเป็นของฉัน เข้าใจไหมเธอ
เป็นของฉัน” แล้วเขาเองที่เป็นฝ่ายทนไม่ไหว หยัดลูกแล้วคุกเข่าเพื่อเตรียม
ครอบครอง และนั่นทำให้ดวงตากลมโตเบิกกว้างกับสัดส่วนของกายชาย
ที่ใหญ่โตจนน่ากลัว มันต้องเจ็บมากแน่ๆ หากเข้ามาอยู่ในกายเธอ

“ให้ตาย อย่าทำหน้าแบบนั้น” ไม่รู้หรือว่าความดิบเถื่อนของผู้ชาย
มันจะยิ่งทำงานหนักเพียงแค่นี้เห็นสายตาสลัดถั่วป่นเชิญชวนผสมอยากรู้
อยากลอง

“ขออ้อ อย่าทำแบบนี้กับฉัน” หมดแล้วความเก่งอย่างที่เคยแสดงออก
ขยาดจนหลับตาแน่น และนั่นทำให้อารมณ์โกรธอยากเอาชนะของดิรัยอลส์
ดาว์หลงเกือบครึ่ง เขาไม่ใช่คนเลวร้าย ไม่เคยข่มเหงผู้หญิง รู้ว่าสิ่งที่ทำอยู่
มันแย่มาก เพราะไอ้หัวใจเง่ามันสั่งการ เขาก็ห้ามตัวเองไม่ได้เหมือนกัน

“ผน อย่ากลัว”

“ไม่ มันน่ากลัว”

“ปล่อยใจไปด้วยกัน อย่าเกร็ง เราจะมีความสุขด้วยกัน ฉันเป็นของ
เธอ”

อา...ประโยคท้ายของเขาทำไมทำให้หัวใจของเธอฟูฟ่องเต้นแรง
มากกว่าเดิม ฉันเป็นของเธอ...มันเหมือนกับว่าชีวิตนี้เขายอมศิโรราบ
ต่อเธอแล้ว หากความจริงร่างกายของเธอต่างหากที่พื้นธรรมชาติต่อไป
ไม่ไหว แรงขับเคลื่อนภายในตอบรับ แม้จะเจ็บเมื่อเขาแทรกกายดิ่งลึกเข้ามา
จนเต็มแน่นในครั้งเดียว

“อ๊ะ เจ็บนะไอ้บ้า”

“ตัวก็เจ็บเหมือนกัน” ความนุ่มนวลโอบรัดตัวตนจนหายใจไม่ทั่วท้อง ตีรอยล์ต้องค่อยๆ ผ่อนลมหายใจทางปากสลับปิดกรามแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองขยับตัวเร็วไป การต้องรอคอยให้กล้ามเนื้อเธอคืนเคย มันเป็นอะไรที่สร้างความทรมานให้ร้ายสุดๆ

ด้านพรางฝนนอกจากความเจ็บก็มีความอึดอัดแทรกซึมเข้ามา เสียงใสแอบครางออกมาอีกครั้งหลังความเจ็บเฉื่อยจางทุเลาลง เปลือกตาบางใสปรือขึ้นจึงพบว่าอีกฝ่ายโน้มใบหน้าแล้วลมหายใจร้อนๆ ก็รินรดพวงแก้มอยู่เพราะเธอเบี่ยงหน้าหันข้าง

“หันหน้ามา”

“ไม่”

“อย่าดี้อีลึกรับ หันมามองคนหล่อหน่อยเร็ว เดี่ยวแก้มดิให้” ต้องการเขาจะแยแ่แต่ยังปากดี จึงต้องมีการล่อลวงสักนิด แล้วเจ้าตัวก็หันมา ดวงตากกลมโตสุกใสมีน้ำคลอเล็กน้อย ตอนแรกยังแว่ดๆ ใส่จนแก้วหูแทบระเบิด ตอนนี้มีน้ำตาเหมือนเด็กน้อยจริงๆ หลายบุคลิกเหลือเกิน

“เด็กขี้แย” จู๋ๆ ตีรอยล์ก็อยากทำอะไรอ่อนโยน ยกมือเช็ดน้ำตาตรงทางตาอย่างเบามือ คงเกิดจากความเจ็บเมื่อครู่กระมัง ฉะนั้นเขาควรอ่อนโยนกับเธอให้มาก

แต่ทีนะ...สัญญาศัญญาของนักร้องบางทีเมื่ออารมณ์มันพีคสุด ตีรอยล์ไม่มั่นใจว่าเขาจะเบามือกับเธอได้มากน้อยแค่ไหน

“ฉันไม่ใช่เด็ก โตแล้ว”

“ใช่ โตแล้ว และมีผิวแล้วด้วย” ตีรอยล์เอ่ยน้ำเสียงทะเล้น แล้วตอกย้ำด้วยการเบียดบดสะโพกเข้าหาในจังหวะเนิบนาบ จากนั้นก็ทวีความเร็วมากขึ้นทีละน้อยจนสาวเจ้าเม้มปากแน่น ดวงตาคู้งามเปลอแว้วอนหึๆ ไม่เสียแรงเลยที่ปลุกเร้าอารมณ์จนเธอยินยอม เขาเอื้อมมือเพื่อแก้มัดให้จนสาวเจ้าเป็นอิสระ มือเล็กตะปบบนต้นแขนแกร่งแล้วตะกายแรงๆ

เป็นทางยาว

“ให้ตาย ซาดิสม์”

“ฉันเจ็บ นายก็ควรเจ็บด้วย”

“ดีรอยล์ เรียกสิ เรียกชื่อผม ไม่เรียกไม่พาตะกายสวรรค์นะ” ขณะที่พูด ปากร้อนๆ ก็ตูดกลีบปากอ้อมไปด้วย สะโพกแคบถึรวจนวนร่างเล็กโยกคลอน โสฬพัตวนี้กลายเป็นสิ่งเวียนรักไปแล้ว แต่เหมือนเขาจะยังไม่พอ เขาต้องการพื้นที่อีกสักหน่อย อย่างน้อยครั้งที่สองไม่อยากโลดโผนอะไรมาก เขาอยากมองหน้าเซ็กซีของคนที่เล็กจิ่งโอบอุ้มเข้าหาลำตัว

“อะ ใ้อ้า”

“ไปห้องนอนกัน”

“ไม่ อย่าทำแบบนี้”

“แบบนี้ไหนหิม แบบนี้หรือเปล่าครับ” ดีรอยล์หยอกเย้า ระหว่างเดินก็เบียดบดสะโพกเข้าหา แล้วทุกครั้งเจ้าตัวก็บีบรัดตัวตนเองเขาแน่นจนแทบขยับไม่ได้ อะไรจะรู้สึกดีไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว เขาจะหลงเธอหัวทิ่มก็เพราะเจ้าหล่อนเป็นนางมารที่กำลังครอบงำเขาโดยไม่รู้ตัว

ด้านพรางฝนแทบไม่หลงเหลือความแกร่งอะไร โอบแขนรัดรอบลำคอแกร่ง ดวงตาหริบหรือ เม้มปากสลับส่งเสียงคราง จิกเล็บบนต้นคอเขา แล้วจับปากกว้างระบายความชานสยิว จุดเชื่อมผสานเกิดการเสียดสีที่เร็วขึ้นเธอก็บิดเกร็งร่างกาย พอเหมือนจะไต่ขึ้นไปจุดพีคเขาก็กลับหยุดลงดื้อๆ

“คนบ้า อื้อ อย่าแก้ง”

“อยากให้หยุดไม่ใช่หรือ”

“อื้อ ช่วยด้วย”

อารมณ์ทรمانนี้เธอจะทนได้อีกนานสักแค่ไหน น้ำตาซึ่มลงทางตาอีกครั้งเมื่อเขาผลักประตูห้องนอนเข้ามา แล้ววางเธอลงบนเตียง ดึงหมอนมาสอดรองรับสะโพกแล้วตอกอัดถึยิบ เห็นใบหน้าหล่อเหลาเกร็งเซม็งมีเม็ดเหงื่อผุดพรายเต็มไปหมด แต่มันไม่ได้นำรังเกียจ กลับส่งผลให้อีกฝ่าย

แลดูเช็กซีอี้อตปรอทแตกอย่างร้ายกาจ เขาดูดีไปหมด มัดกล้ำมห้อง
กล้ำมแขนแน่นมากๆ

“แอบมองแบบนี้คิดอะไรอยู่”

“เลว ไม่ได้คิดสักนิด อ้ออะ ดิรอยล์”

“อา...ใช่ เรียกชื่อผม คนดี เรียกอีก ฝ่าวยากไต่ยีน”

เขาเรียกร้อง ตอกอัดสะโปกเข้าหาเธอระรัว แหงนหน้าคำรามสลับ
ก้มมองจุดผสาน ภาพที่เห็นยิ่งทำให้เดือดดาลในอารมณ์ ผสมแรงบีบรัด
รอบกายนั้นด้วยแล้วแทบระเบิดแตกออกเป็นเสียงๆ ต้องกลั้นใจแล้วหยุด
ทุกอย่าง โนมไบหน้าฟอนเฟ้นอกอ้อมที่สะบัดกวัดแกว่ง ก่อนที่เขาจะเป็น
คนหนาไม่ไหวเสียเอง

“มะ ไม่”

ความพ่ายแพ้เป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับ ทว่าร่างกายของพรางฝนกำลัง
ทรمانอย่างหนัก ดวงตาคู้งามฉ่ำปรือมองอีกฝ่ายอย่างเว้าวอนและตัดพ้อ
ในเวลาเดียวกัน เขาเหลือบตามอง ยิ้มข่มๆ เลื่อนไบหน้าดูดกสีปากเธอ
ทั้งบนล่างและเลียไล้ตัวตเบาๆ

“อย่าดี้อสิครับเมีย เดี่ยวทรมานนะ”

นี่คือสัญญาถือนเมื่อเขาห่มสะโปกใส่ราวกับพายุหมุน ร่างเล็ก
กระเด็นกระดอนบนเตียงกว้าง มีหมอนสอดรองรับด้วยแล้วทำให้ตำแหน่ง
หลอมรวมยิ่งเบียดชิด แล้วพอเขาหยุดกายทำท่าจะถอยห่าง มือบางก็
ตะบปเหนี่ยวรั้งแขนของเขาไว้แล้วจิกแน่น ส่วนอีกข้างตะกายเป็นทางยาว
ให้ตายดับ ฤทธิ์เยอะจริงๆ ซาติสม์กับมาไซคิสม์มาเจอกันสินะ เขาหัวเราะ
เบาๆ เบียดบดตัวตนเข้าหารุนแรงจนเธอบิดตัวมากขึ้น

“เรียกก่อน เรียกว่าฝ่า”

“คนบ้า ไม่ ฉันไม่ อะ”

“เร็วๆ ถ้าฉันจะหยุดทุกอย่าง”

เขาโรมรันเนียบนาบอ้อยอิงแล้วก็หยุด แต่มือยังคงเฟ้นอกอ้อม แล้วก็

ขยับสะโพกใหม่ ทำเอาคนใต้ร่างถึงกับน้ำตาซึม ดวงตาปริบปรอยทั้งโกรธ ทั้งเรียกร้องในเวลาเดียวกัน เขาชอบที่จะมองสีหน้าทรมานจากความทุกข์ของเธอ เห็นแล้วอยากพุดอยากแกล้ง

“ละ เลว”

“ให้โอกาสอีกครั้งนะพรางฝน ถ้าไม่เรียก ผมจะลุก” ดวงตาคู่คม กร้าวกระด้างอย่างรอคอย เขาหยุดทุกการกระทำ มีแค่มือที่ยังบีบเคล้น ออกอิมแล้วใช้ห้องนิ้วเกลี้ยไล้ปลายยอด บีบคลึงเรียกร้องไม่ให้ความมวบหวิว จางหายไป ตีรอยลจจะไม้ไหวแต่ต้องทนเพื่อให้ตัวเองได้สิ่งที่ต้องการ

“พุดออกมา พุดว่าผมเป็นพ่อ อิม เป็นสามีก็ได้ เร็วๆ ไม้งั้นละก็”

“ช่วยฉัน ช่วยฉันที ไอ้พ่อบ้า ไอ้สามีบ้า ฉันเป็นเมียของนาย อะ อ้อ” ตวาดแหวออกมาด้วยความโมโห หลับหูหลับตาพุด เม้มปากเป็นเส้นตรง เมื่อเขากระแทกกระทั้นกายเข้ามาเบียดบดหมუნชนิดเสียนจนเกือบกลืน เป็นเนื้อเดียวกัน มือบางจึงเลื่อนลูบไปจิกหัวไหล่หนา

“เยียม” พุดน้ำเสียงแหบพร่าดูตัน โรมรันถึยบจนได้ยินเสียงเนื้อ กระทบเนื้อ คนตัวเล็กสะบัดใบหน้าแอนหยัดบิดกาย มวนคลื่นประหลาด ในช่องท้องมันตีรวนมากขึ้นทีละน้อย เธอกำลังจะไม้ไหว บิดเกร็งมือทำ ยกลำตัวให้เขาระรัวเข้ามาอย่างลึมอาย

“ตีรอยล์”

“พรางฝน”

“ช่วยด้วย ฉัน อิม กรีด!” เธอหวีดร้องด้วยความชานเสียวเมื่อไม้อาจทนต่อไป เขากระหน่ำพร่าระรัวรัวใส่เข้ามาจนร่างกายโยกคลอนรุนแรง ก่อนกดตัวแน่นในจังหวะสุดท้าย

“ฝน โอ!”

เสียงคำรามดังกึกก้องห้องนอน เพราะแอร์ในห้องนอนยังไม่ทันเปิด เธอกับเขาจึงชื้นเหงื่อไปหมด ร่างใหญ่หึ่งตัวทาบทับ สุดดมความหอมจาก ซอกคอขาว ปล่อยให้หัวใจเต้นรัวลึกพั๊กจิงค่อยๆ ขยับตัวแล้วจวบจน

หน้าผากของคนคือ ความสุขที่ตีรอยล์ได้รับมันมากเกินไป มากจนเขา
เริ่มแนชต์ต่อหัวใจตนเอง

